

လယ်တွင်းသား
စောချစ်
ပျားရည်နှင့်အိုင်လေးထဲမှာ

၀၇ ၁၀
၂၀၁၇

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ တစ်နေ့လုံး ကားမောင်းခဲ့ရ၍ စိုးထိုက်
မနေ့က ပင်ပန်းသွားသည်။

သို့သော် ဇော်ဝင်းသိန်းအိမ်မှာ တစ်ညနား၍ ကောင်း ကောင်း
အိပ်ပြီး မနက်ရှစ်နာရီကျမှ အိပ်ရာထသည် အိပ်ရာနိုး၍ ရေချိုးပြီး
သည်နှင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားသည်။

ဇော်ဝင်းသိန်းဆိုသူက ဘာမျှအားနားစရာမရှိ။

စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ အတူတက်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်း။

လက်ရှိ ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာလုပ်နေသူ။

စိုးထိုက် ဂျပန်ပြည်မှာ ရှိနေစဉ်ကလည်း လေ့လာရေး ခရီး
ရောက်လာ၍ စိုးထိုက်က ဧည့်ဝတ်ကျေစွာ ကူညီနိုင်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . အဝတ်လဲပြီးရင် အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ . . .
ငါ့မိန်းမက နန်းကြီးသုပ် လုပ်ထားတယ် . . .”

ဇော်ဝင်းသိန်း အခန်းပေါက်မှ လာအော်သွားသည်။

စိုးထိုက် ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ ဇော်ဝင်းသိန်း၏ဇနီး နုနုက သမီးငယ် ချိုလေးကို နန်းကြီးသုပ်ကျွေးနေသည်။

ဇော်ဝင်းသိန်းရော နုနုဆွေပါချော့၍ သမီးလေးမှာ ပိုချော့နေသည်။ ဖြူဖြူနုနုလေး။ ခုံကလေးပေါ်မှာထိုင်၍ နန်းကြီးသုပ်စားနေသည်က ချစ်စရာ။

“ကိုစိုးထိုက် အိပ်ရေးဝရဲ့လား...”

နုနုဆွေကမေးရင်း ပြုံးသည်။

“ဒီကောင် ကျောင်းကထွက်တာတောင် နေဖင်ထိုးအောင် အိပ်တဲ့အကျင့် မပျောက်သေးဘူး... ”

“မနေ့က တစ်နေ့လုံး ကားမောင်းရတာ ပင်ပန်းလို့ပါကွာ... မင်းကလည်း...”

နုနုဆွေက အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်သော နန်းကြီးသုပ် ပန်းကန်ကို စိုးထိုက်ရှေ့ ချပေးသည်။

“ကိုစိုးထိုက် နန်းကြီးသုပ် စားတတ်ရဲ့လား...”

“ဟာ... သိပ်စားတတ်တာပေါ့...”

စိုးထိုက်က နန်းကြီးသုပ်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မေမေ... ဝပြီ...”

သမီးလေးက သူ့ဗိုက်ကို ပုတ်ပြနေသည်။

“ဝရင် အတွင်းခန်းဘက်သွားတော့... မနီရေ... သမီးလေး လာခေါ်ပါဟေ့...”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လာခေါ်သွားသည်။ စိုးထိုက် နန်းကြီးသုပ်ကို အားပါးတရ စားနေသည်။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား... ကိုစိုးထိုက်”

“သိပ်ကောင်း... ”

“အဲဒါ ငါ့မိန်းမလက်ရာကွ ချီးကျူးလိုက်ပါဦး...”

“ဟုတ်လား...”

နုနုဆွေကို စိုးထိုက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အင်း ဇော်ဝင်းသိန်းကကောင်းတယ်... မိန်းမချော့ချော့လည်း ရတယ်... ချစ်စရာသမီးကလေးလည်းရှိတယ်။ မိန်းမက စားကောင်းသောက်ဖွယ်လည်း လုပ်တတ်တယ်။

စိုးထိုက် စိတ်ထဲမှာတင် ချီးကျူးအားကျနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငါ့တွေ့ရမယ့် မိန်းကလေးက...

ကိုယ့်အတွက် အတွေးဝင်လာစဉ်

“ဟေ့ကောင် ချီးကျူးပါဦးလို့ ပြောနေတာ...”

“အို... မောင်ကလဲ...”

နုနုဆွေက ဇော်ဝင်းသိန်းကို ဟန်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ကွာ... မင်းမိန်းမရတာ သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ စဉ်းစားနေလို့ပါ...”

ဇော်ဝင်းသိန်း သဘောကျ၍ တဟားဟား ရယ်နေသည်။

“မင်းကလည်း ဂျပန်ပြည်က ဂျပန်မလေးတစ်ယောက်တော့ ခေါ်မလာခဲ့ဘူး... ညံ့တဲ့ကောင်...”

စိုးထိုက် ခေါင်းရမ်းပြီး ပြုံးနေသည်။

“မခေါ်ပါဘူး... မြန်မာမလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မလို့ မြန်မာပြည် ပြန်လာတာ...”

“မင်းတွေ့ထားတာ ရှိလို့လား...”

“မတွေ့သေးပါဘူး”

“မမနုရေ... ”
ခေါ်သံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝက်ဝံရုပ် ကလေး ပိုက်၍ အိမ်ရှေ့မှ ဝင်လာသည်။

“ဟယ်... မွန်မွန်... ညီမလေး လာ... အတော်ပဲ အိမ်မှာ နန်းကြီးသုပ် လုပ်စားကြတာ...”

နုနုတွေ ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုသည်။
“ဟန်ကျတာပေါ့ ဝိုက်ဆာလာတာနဲ့ အတော်ပဲ ချိုလေး ရော...”

“အတွင်းခန်းမှာရှိတယ်...”
မိန်းကလေးက ထမင်းစားခန်းမှတစ်ဆင့် အတွင်းခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ အိမ်ဖော်မလေးနှင့် ဆော့နေသောကလေးကို ဝက်ဝံရုပ် ကလေးပေး၍ ကလေး၏ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နေသံ ကြားရ သည်။ ခဏသာကြာသည်။ မိန်းကလေး ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ လှုပ်ရှားပုံက သွက်လတ် ဖျတ်လက်သည်။ ဝတ်ဆင်ထားပုံကလည်း ခေတ်နှင့်အညီ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ် သည်။ လက်ပြတ်အင်္ကျီသာသာ စပို့ရှပ်အဝါနုလေးမှာ မိန်းကလေး၏ ဖြူဝင်းသော အသားအရည်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ လှပသော ကိုယ် ခန္ဓာ အချိုးအစားများကို တိကျစွာ ဖော်ပြထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ လုံချည်ဝတ်ထားသည်ကလည်း ခြေသလုံးပေါ်။ စိုးထိုက်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ဘက်က ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နုနုဆွေက နန်းကြီးသုပ် တစ်ပွဲ ပြင်ပေးသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ... မမနု သုပ်ရင်တာမှ ထပ်ပြင်စရာ မလိုဘူး...”

မိန်းကလေး ချိုးကျူးလိုက်၍ နုနုဆွေ သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။
“ကိုစိုးထိုက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်... သူက နုညီမလေး မွန်မွန်ဆွေတဲ့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတာ... တတိယနှစ် အီးမေဂျာ...”

“ဪ ဟုတ်လား... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်...”
စိုးထိုက်က အကျင့်ရနေသော စကားကိုပြောရင်း မွန်မွန်ကို လှမ်းကြည့် ပြုံးပြသည်။

မွန်မွန်ဆွေကလည်း ပြန်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။
“အင်း တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေး... နုနုဆွေနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်ပေမဲ့ နုနုဆွေထက်တောင် ပိုလှတယ်...”

စိုးထိုက် စိတ်ထဲမှာပင် ချိုးကျူးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
“မွန်မွန်... ကိုစိုးထိုက်ကလည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထွက်ပဲ စီပီလ်မှာ မောင်နဲ့အတူတက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း... ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ် ပြီး ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး...”

“ဟယ်... ဟုတ်လား... ဟန်ကျလိုက်တာ... မွန် ဂျပန် ပြည် ရောက်ဖူးချင်လိုက်တာ...”

မွန်မွန်ဆွေက ပွင့်လင်းသည်။
“ရောက်ဖူးချင်ရင်... လွယ်ပါတယ်... ဒုအရင်ကလို မခက်တော့ပါဘူး”

စိုးထိုက်ကို မွန်မွန်ဆွေ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။
“ကိုစိုးထိုက်မှာ အဆက်အသွယ်တွေ ရှိမှာပေါ့နော်...”

“ရှိတာပေါ့...”
ဇော်ဝင်းသိန်းက ကြားမှဝင်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှိပါတယ်... ”

စိုးထိုက်ကလည်း အဖြေပေးပါသည်။

“မွန်မွန်တဲ့ ရပြီးရင် သွားချင်တယ်... ကိုစိုးထိုက် ကူညီပေးပါလား...”

“ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်... ဝါပေပဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာပဲ အလုပ်လုပ်တာ ပိုကောင်းပါတယ်...”

“ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်လာမှာပေါ့... သုံးနှစ်လောက်ပဲ လုပ်ကြည့်ချင်တာပါ ကိုစိုးထိုက်လိုပေါ့...”

စိုးထိုက် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ပြုံးနေပါသည်။ ခဏ အတွင်းမှာပင် မွန်မွန်ဆွေနှင့် တရင်းတန်း ဖြစ်သွားသည်။ သွက်လက် ချက်ချာ၍ ပွင့်လင်းရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံတတ်သော မွန်မွန်ဆွေကို စိုးထိုက်ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်စိတ် ဖြစ်သွားမိပါသည်။

ဤခရီးကို ရည်မှန်းချက်နှင့်သာ လာခြင်းမဟုတ်လျှင် ဤနေရာမှာပင် စခန်းချမိစိတ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ နှလုံးပွေ့လျော်ဖွယ်လေး တစ်ခုအဖြစ် အမှတ်အသား ထားလိုက်သည်။

“မင်း စစ်ကိုင်း ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ...”

ဖော်ဝင်းသိန်းက ဟင်းချိုရည် သောက်နေသော စိုးထိုက်ကို လှမ်းမေးသည်။

စိုးထိုက်လက်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆယ်နာရီလောက် သွားမယ်...”

“မသွားနဲ့... ထမင်းစားပြီးမှသွား...”

“ကိုစိုးထိုက် စစ်ကိုင်းကို ဘာကိစ္စသွားမှာလဲ...”

နုနုဆွေ မေးသည်ကို စိုးထိုက် မည်သို့ ဖြေရမှန်းမသိ။

“အဖေတစ်စဉ်နဲ့ သွားရမှာပါ...”

မပျားမပုန်လေး ဖြေလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ...”

“ငါ့မိန်းမက စစ်ကိုင်းသူက... ဝါကြောင့် မေးတာ...”
ဖော်ဝင်းသိန်းက ကြားဝင်ရှင်းလိုက်၍ စိုးထိုက် နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“မွန်တို့အိမ်မှာ တည်းရင်လဲ ရတာပဲ...”

မွန်မွန်ဆွေက ဧည့်ဝတ်ကြေစွာ ဖတ်မန္တက ပြုသည်။

“ရပါတယ်... ဖေဖေကိစ္စနဲ့ဆိုတော့ ဖေဖေတစ်စဉ်
အတိုင်း တည်းရမှာပေါ့...”

“တည်းခိုခန်းမှာ တည်းမှာလား...”

နုနုဆွေက ဆက်မေးနေဆဲ

“တည်းခိုခန်းတော့ မဟုတ်ဘူး... ဝေါ်ခင်မကြီးအိမ် တည်း
ရမှာပါ...”

“ဝေါ်ခင်မကြီး...”

နုနုဆွေက မွန်မွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ် ဝေါ်ခင်မကြီးလဲ အနွယ်တော်ထဲကလား...”

“ဗျာ...”

“မင်းမျိုးမင်းစွယ် ဝေါ်ခင်မကြီးလားလို့ မေးတာ...”

နုနုဆွေက သူ့မေးခွန်းကို သူ့ဘာသာ ထပ်ရှင်းသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်...”

“အဖွားကြီးက သိပ်မာနကြီးတာပဲနော်...”

“ဟုတ်မယ်... အဖေကလည်း အဲဒီလို ပြောတာပဲ...”

“ကိုစိုးထိုက်က သူ့အိမ်မှာ တည်းမှာလား...”

မွန်မွန်ဆွေက သေချာအောင် ထပ်မေးသည်။

“သူ့အိမ်ဆိုပေမဲ့ သူက ရိပ်သာမှာနေတယ်လို့ အဖေပြောတာပဲ...”

“ဟုတ်တယ် အိမ်မှာ သူ့မြေးပဲရှိမယ်...”

မွန်မွန်ဆွေက မြေးအထိသိနေသည်။

“ဟိုကောင်မလေးလား...”

နုနုဆွေက မွန်မွန်ဆွေကို သူတို့ချင်း နားလည်သည့် အဓိပ္ပါယ်နှင့် လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါပဲ ရှိတာပေါ့...”

မွန်မွန်ဆွေ ပြောပုံကတစ်မျိုးဟု စိုးထိုက် သတိထားမိသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးက စစ်ကိုင်း အထက်တန်းကျောင်းတန်းက မွန်မွန်နဲ့တစ်တန်းထဲ ဆယ်တန်း တစ်နှစ်ထဲ အောင်ကြတာ...”

“ဪ... ”

သိနေကြသည့် အကြောင်းရင်းကို စိုးထိုက်နားလည် သွားပါသည်။

“ဒါဖြင့် မွန်မွန်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့...”

စိုးထိုက် စူးစမ်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း... သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါဘူး...”

မွန်မွန်ဆွေပြောပုံက ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်သည်။ မလိုလားသော သဘောထားပင် ရှိသည်ဟု စိုးထိုက်ထင်လိုက်သည်။

“အဲဒီကောင်မလေးကလည်း သူ့အဖွားလိုပဲ သိပ်မာနကြီးတာပဲ...”

နုနုဆွေပြောပုံကလည်း လိုလားခြင်းမရှိ။
“ပါးနပ်သောမွန်မွန်ဆွေက စိုးထိုက်တစ်မျိုး ထင်သွား မည်ကို နားလည်ပုံရသည်။”

“ကျွန်ုပ်တို့တို့နားထဲနေပြီး သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူး ဆိုတာက... သူကသိပ်မာနကြီးတယ်... ဘယ်သူနဲ့မှ မပေါင်းဘူး... သူ့ဘာသာ သီးခြားနေတယ်၊ စကားလည်းမပြောဘူး... ဘယ်သူ့ကျွေးတာမှလည်း မစားဘူး၊ သူ့ဟာလည်း ဘယ်သူ့မှ မကျွေးဘူး...”

လူတွေကို မတူသလိုပဲ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မင်းမျိုးဆိုပြီး ဘဝင်မြင်နေတာ... သူတို့ခေတ်ကဖြင့် ကုန်တာကြာလှပြီ... မွန်မွန်နဲ့တင် မပေါင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ သူငယ်ချင်း မဖြစ်ဘူး။ နောက်တော့ တစ်တန်းလုံးကလည်း သူ့ကို ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြဘူး...”

မွန်မွန်ပြောနေပုံက မကျေမနပ် ဖြစ်သော်လည်း စိုးထိုက် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။ မမြင်ရသေးသော မိန်းကလေးကိုလည်း နားလည်ရခက်သွားသည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဟုတ်မှဟုတ်ပါမလား...”

သံသယစိတ်ဖြစ်ရသည်။

“ကျောင်းမှာတင်မဟုတ်ဘူး... ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတာလည်း သီးခြားပဲတဲ့... သူတို့နဲ့ တစ်ရပ်ကွပ်ထဲမှာ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်...”

ကျောင်းဆင်းရင် အခေါ်ကြီးတစ်ယောက် လာကြိုတယ်။ မြင်းလှည်းနဲ့ ပြန်တယ်။ ကျောင်းပို့ရင်လည်း အဲဒီအခေါ်ကြီးပဲ မြင်းလှည်းနဲ့ လာပို့တယ်။

သူတို့အိမ် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ခြံစောင့်က ခြံတံခါး သော့ခတ်ပြီး

သူတို့ဘာသာ နေကြတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘူးတဲ့...။”

အိမ်မှာနေသည့် အခြေအနေကိုပါ မွန်မွန်က ဆက်ရှင်းပြနေ သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုစိုးထိုက်... သူတို့ကိုယ်သူတို့ မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေကြတာ...။”

နုနုဆွေက ဖြည့်ပေးသည်။

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့လည်း တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်ဘူး။ သူတို့တတ်နိုင်ပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒစ်စတင့်(အဝေးသင်)နဲ့ပဲ စာမေးပွဲ ဖြေတယ်... တခြားလူတွေနဲ့ မဆက်ဆံချင်တဲ့ သဘောပေါ့...။”

မွန်မွန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိုးထိုက်ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဤမျှအထိ လူမှုဆက်ဆံရေး ကင်းကွာနေလျှင် ဤမိန်း ကလေး၏ စိတ်နေစိတ်ထားသည် ပုံမှန်ရှိနိုင်ပါ့မလား။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ညှိယူနိုင်မှုအဆင်ပြေပါ့မလား။

စိုးထိုက် စဉ်းစားနေမိသည်။

“သူငယ်ချင်း မင်းက အဲဒီအိမ်မှာ တည်းမှာလား...။”

ဇော်ဝင်းသိန်းက ထပ်မေးနေပြန်သည်။

“အေး အဖေအစီအစဉ်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ...။”

စိုးထိုက်ပြောပုံကို ဇော်ဝင်းသိန်း အားမရ။

“အခု မွန်မွန်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မင်းအဲဒီအိမ်မှာ တည်းလို့ အဆင်ပြေပါ့မလား...။”

“သွားတော့ သွားကြည့်ရမှာပဲလေ...။”

စိုးထိုက်ပြောပုံက အားပျော့သည်။

“မင်း အဖေကိစ္စက အဲဒီအိမ်မှာ တည်းမှဖြစ်မှာလား...။”

“အေး အဲဒီသဘောပဲ...။”

“ဟာ... မင်းဟာကလည်း... ဒီလိုကွာ အဲဒီအိမ်မှာ မတည်း

လို့ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် စစ်ကိုင်းမှာ နုနုတို့အိမ်ရှိတယ်... သူတို့ အမေ လည်း ရှိတယ်... မွန်မွန်ထက်အကြီး အစ်ကိုတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ် ဒါပေမယ့် သူကတော့ အိမ်မှာ သိပ်မရှိဘူး။ လိုင်းကားသုံးစင်းရှိတော့ တစ်စင်းစင်းနဲ့ လိုက်ရင်လိုက်၊ မလိုက်ရင်လည်း အပြင်ထွက်နေရတာ များတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ဒီလိုလုပ်ပါလား...။”

နုနုဆွေကြားဖြတ်ပြောသည်။

“ကိုစိုးထိုက်... အိမ်မှာပဲတည်း...။ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိဘူး... အိမ်ကအကျယ်ကြီးပဲ...။ မွန်မွန်ပါလိုက်သွား... မွန်မွန်က နုနုထက်တောင် အချက်အပြုတ် ကောင်းသေးတယ်။ ကိုစိုးထိုက်ကို ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးလိုက်...။”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... သူ ကျောင်းတက်နေတာ... ကျောင်းပျက်ကုန်မှာပေါ့...။”

စိုးထိုက် မွန်မွန်ကို အားနာ၍ ငြင်းသည်။

“ရပါတယ်... မွန်မွန်လုပ်နိုင်ပါတယ်...။ ကိုစိုးထိုက် ဘယ်လောက်ကြာမှာလည်း...။”

မွန်မွန်ကလည်း လိုက်ရန်အသင့်

“အင်း... ခုတ်ရာတခြား ပြတ်ရာတခြားတော့ ဖြစ်ကုန်တော့ မှပဲ...။”

လှပချောမော၍ ကျားသတ္တဝါတို့ မြင်ရုံနှင့်နှစ်သက် မက်

မောဖွယ် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မွန်မွန်ဆွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိုးထိုက်ရင်မောရသည်။

ဤမိန်းကလေးနှင့်သာ အတူသွားပြီး သူတို့အိမ်မှာ အတူနေရလျှင် အဖေနှင့်စိစဉ် ညှိနှိုင်းထားသည်များ အားလုံး ပျက်ကုန်နိုင်သည်။

အဖေနှင့်စိစဉ်ထားသည့် ဇာတ်လမ်းကို ကကြည့်ချင် သေးသည်။ မဟုတ်မှ ဇာတ်လမ်းပြောင်းကမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

ကျွန်တော့် ကိစ္စက ရက်ကြာချင်ကြာမယ်... မွန်မွန် ကျွန်တော့်ကြောင့် ကျောင်းပျက်ရမှာ မကောင်းပါဘူး၊ အဖေအစီအစဉ် အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် ဒေါ်ခင်မကြီးအိမ်မှာ နေကြည့်မယ်... အဆင်မပြေရင်တော့ နုနုပြောသလို နုနုအမေတို့အိမ်ကို ကျွန်တော်ပြောင်းနေမယ်... ”

စိုးထိုက်က စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နှင့် သတိထားပြီး ပြောသည်။

“အင်း... မင်းပြောသလိုလည်း မဆိုးပါဘူး၊ နုနုတို့အိမ်ကို ပြောင်းနေရင်တော့ တို့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက် စစ်ကိုင်းအိမ်မှာလည်း တယ်လီဖုန်းရှိတယ်”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုစိုးထိုက် မွန်မွန်ကိုတော့ အားနာစရာ မရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကိုစိုးထိုက်ဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ပါ... ”

“ဒီလိုပါ... ကျွန်တော့်ဆန္ဒဆိုတာထက် အဖေအစီအစဉ် အတိုင်း လုပ်ရမှာလေးတွေ ရှိလို့ပါ... ”

“ဘာတွေလည်း... မင်းအဖေရဲ့ အစီအစဉ်က... လျှို့ဝှက်

သည်းစို့ ဇာတ်လမ်းတွေမို့လား... ”
စိုးထိုက်က ဘာမှမပြောဘဲ ဇော်ဝင်းသိန်းကို ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း... ကိုစိုးထိုက် နေကြည့်လိုက်ပါ... အဆင်မပြေရင်တော့ ဘာမှအားမနာနဲ့ မေမေတို့အိမ်သာ ပြောင်းနေ... အဲဒါဆိုရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မွန်မွန်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်။မေမေက လူကြီးဆိုတော့ ကိုစိုးထိုက်အားနာနေမှာစိုးလို့... ”

“ရပါတယ် အဆင်မပြေရင် ကျွန်တော်ပြောင်းနေပါမယ် ဖုန်းလည်း ဆက်လိုက်မယ်... ”

စိုးထိုက်က မွန်မွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မွန်မွန်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကြည်လင်သော အပြုံးလေးနှင့် အဆင်သင့်ဆိုသည်ကို ဖော်ပြနေသည်။

“အကြည့်ချင်းဆို ရင်ခွန်သည်ဆိုသော အကြည့်မျိုး ဟု စိုးထိုက် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ရင်းနှီးဖော်ရွေ၍ ကိုယ့်ကိုလည်း လိုလိုလားလားရှိသော မိန်းမချောလေးကို တုန့်ပြန်စိတ်နှင့် လိုလားနှစ်သက် ဖြစ်မိသည်။

ချက်ချင်းပင် အစီအစဉ် ပြောင်းချင်စိတ်များ ဖြစ်လာရသည် မိန်းကလေးနှင့် ဆုံမိနေသောအကြည့် လိုအပ်သည်ထက် ပိုကြာသွားလျှင် ဇော်ဝင်းသိန်းနှင့် နုနုဆွေရိပ်မိသွားမည်စိုး၍ အကြည့်ကို အချိန်မီ သိမ်းဆည်းလိုက်ရသည်။ ပြောင်းလဲချင်သော ဆန္ဒကိုလည်း သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

“အချိန်မရွေး အစီအစဉ်ပြောင်းလို့ရတာပဲ... ”

ကိုယ့်ဘာသာလည်း ဖြေစိတ်နှင့် တွေးရသည်။

“သူတို့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေက စကားပြောရင် ဘုရားထူးရတယ်လို့ ပြောတယ် . . . ဟုတ်လား မွန်မွန် . . . ”

နုနုဆွေက စကားဆက်နေပြန်သည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့. . . ဒါကြောင့်မို့ တခြားလူတွေနဲ့ စကားမပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့. . . ”

ဇော်ဝင်းသိန်းက သူ့ခယ်မကို လှမ်းကြည့်ရင်း. . .

“စိုးထိုက်. . . မင်းလည်း ဘုရားထူးနေရဦးမယ်. . . ဟုနောက်လိုက်သည်။

“ဟာ. . . မထူးပါဘူး. . . အဖေကလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ မိသားစုချင်းသာ ဘုရားထူးရတာပါတဲ့. . . အပြင်လူတွေနဲ့ပြောရင်တော့ ရိုးရိုးပါပဲတဲ့. . . . ”

“ဟား ဟား. . . တော်သေးတာပေါ့ကွာ. . . မဟုတ်ရင် မင်းပွဲတော်တည်မည်တို့. . . စက်တော်ခေါ်မယ်တို့. . . ရေကြည်တော်ဆက်ပါတို့ လုပ်နေရမှာ. . . . ”

ဇော်ဝင်းသိန်း စကားကြောင့် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရယ်သံလွှမ်းသွားသည်။

အခန်း (၂)

အင်းဝတံတားကြီးပေါ်မှ စိုးထိုက်၏ ကားလေးဖြတ်ကျော်နေပါသည်။ ညာဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ ရွှေကြက်ယက် ရွှေကြက်ကျ ဘုရားများ၊ ဧရာဝတီအနောက်ဘက်ကမ်းမှာ စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်မှာ ပွေးပွေးလွလွ လှပနေသော စေတီပုထိုးများစွာကို ဖူးမြင်ရသည်။ စိုးထိုက်သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်း. . . ”ဟု စဉ်းစားမိ၍ ဖြစ်သည်။

သူတို့ စီစဉ်သည့်အတိုင်း မွန်မွန်ဆွေသာပါလာခဲ့လျှင် လှပသော ရှုခင်းများကို နှစ်ယောက်အတူ ကြည့်ရမည်။ အသားဖြူသည်။ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်က ပူရိသတို့အား ရင်မောစေနိုင်သည်။

ထိုအလှတို့ကို ပေါ်လွင်အောင် အဆစ်အပိုင်းကျကျ ဝတ်ဆင်ထားပုံကို ပြန်လည်၍ မြင်ယောင်နေမိသည်။ အတူသာပါလျှင်

စကားတွေ သွက်လက်စွာ ပြော၍နေမည်ကို စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ မကြာခင် ချစ်သူအဆင့်အထိ ကူးပြောင်းသွားနိုင်သည်။ သို့သော် ဤရင်းနှီးလွယ်ပုံနှင့် ချစ်သူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ပြောင်းပြီးပြီလဲ။ သူ့စရိုက်က မည်သို့ရှိမည်လဲ...။

စိုးထိုက် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်ရသည်။

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ... ဒီခေတ်ထဲမှာ ဒါတွေက မဆန်းတော့ပါဘူး။ ငါလည်းနိုင်ငံတကာ လှည့်လာခဲ့တာပဲ... ချစ်သူဖြစ်တဲ့ အခါတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ရင်ပြီးတာပဲ... အိမ်ထောင်သည် ဘဝရောက်တဲ့အခါ သစ္စာရှိရင်ပြီးတာပဲ...”

စိုးထိုက် ပြေသိမ့်စွာနှင့် လျော့ပေါ့တွေးလိုက်သည်။ ရင်းနှီးဖော်ရွေသော မွန်မွန်ဆွေ၏မျက်နှာလှလှလေးကို မော်တော်ကားရှေ့မှန်မှာ စိုးထိုက် မြင်နေရပါသည်။

မော်တော်ကားလေး အင်းဝတံတားကြီးကို လွန်မြောက်လာခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၃)

စစ်ကိုင်းမြို့လယ်မှ လမ်းမကြီးမှာ နေခင်းနေသည် ပြင်းစွာ ပူနေ၏။ အဝေးပြေးကားများ၊ မြို့တွင်းသွား ကားများ၊ မြင်းလှည်းများ၊ စက်ဘီးသံများကြားမှ ထိုးဖောက်ထွက်လာပြီး စစ်ကိုင်းတောင်ခြေဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်နေသည်။ သရက်ပင်ဆိပ်ရောက်တော့ ရှေ့ဆီမှာ ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသော ဧရာဝတီ မြစ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“အိုး... လှလိုက်တာ...”

သရက်ပင်ဆိပ်မှအရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ ကားလေးကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ “မြန်မာ့ရှုခင်း၊ မြန်မာ့အလှ” ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ မြည်တမ်းလိုက်သည်။ အဝေးဆီမှာ ပြာပြာညိုညို၊ ရှမ်းရိုးမ တောင်တန်းကြီး၊ မင်းဝံတောင်ခြေမှာ တငြိမ့်ငြိမ့်စီးဆင်းနေသော ဧရာဝတီမြစ်ကြီး၊ မြစ်လယ်ဆီတွင် ရွက်လှေကြီးတစ်စင်း ရေကိုဆန်၍ တက်နေသည်။

စိုးထိုက် နိုင်ငံများစွာ ရောက်ခဲ့ဘူး၍ နိုင်ငံခြားမှ ရှုခင်း အလှများကို မြင်ခဲ့ဘူးပါသည်။ သို့သော် ကိုယ့်မြေမှအလှကို ပိုချစ်သည်။ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေဆိုသည်က မကြိုးစားရဘဲ နှလုံးသားမှာ စွဲငြိနေသော သံယောဇဉ် . . . ။

သူ့မြေ သူ့ရေဆိုသည်က တကယ်အရေးကျလျှင် ကိုယ့်ကို တစ်စိမ်းပြင်ပြင် ရေသွင်သွင် ဆက်ဆံမြဲ။ စိုးထိုက် ကိုယ့်တွေ့ ကြုံခဲ့ပြီ။ စိုးထိုက်နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီးခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတကာ၏ တိုးတက်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို သိချင်သည်။ နည်းပညာများကို သိချင်သည်။ နည်းပညာများကို နားလည်ချင်သည်။ ကျယ်ပြန့်သော ဗဟုသုတများ ရချင်သည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားရောက်ခဲ့သည်။ ဒုက္ခမျိုးစုံကြုံခဲ့သည်။ အခက်အခဲများစွာ တွန်းလှန်ခဲ့ရသည်။ ဘဝ ရုန်းကန်မှုများ၊ တိုက်ပွဲများ၊ အရှုံးများလည်း ကြုံခဲ့သည်။ အောင်မြင်မှုများလည်း ရခဲ့သည်။ စီးပွားဥစ္စာလည်း အတော်အသင့် စုဆောင်းမိပြီ။ အသက်လည်း (၃၀) ပြည့်ခဲ့ပြီ။

လေကိုဆန်၍ ရွက်ပွင့်နေသော လှေကြီးကိုကြည့်ရင်း ကိုယ်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝခရီးကို သတိရ၍ ရင်ထဲမှာ မောလာသလို ခံစားရသည်။ နားခိုရာလေးတစ်ခု လိုချင်သည်။ တမ်းတမ်းတတ မျှော်မှန်းခဲ့သောဆန္ဒအတွက် ဤဒေသသို့ ခရီးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မန္တလေးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရသည့် မွန်မွန်ဆွေသည် အဖြေတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သလား။

မွန်မွန်ဆွေ၏ ခင်မင်ဖော်ရွေသော မျက်နှာလေးနှင့် နှစ်သက်

စဖွယ် ရွှက်ဖြူကြီးငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ကိုယ်နေဟန်ထားကို မြင်ယောင်မိပါသည်။

“အေးလေ . . . ဒါပေမဲ့ ဒါသူ့ကို မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး ဒီခရီး လာခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ” မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ထပ်မံ၍ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ကားလေးကိုနောက်ဆုတ်ပြီး စစ်ကိုင်းတောင်ခြေမှ ချောင်များ ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ လမ်းဘေးမှ သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် လမ်းကလေးမှာ အေးချမ်းလှ၏။ စိုးထိုက် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ မောင်းလာခဲ့သည်။

အဖေက အသေအချာ မြေပုံဆွဲပြလိုက်သည်။ ထိုမြေပုံကို စိုးထိုက်မှတ်မိနေသည်။ သစ်ပင်များပို၍ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လာသည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်က နွေပူချိန်မှာ အေးမြနေသည်။ လမ်းဘေး ဝဲယာတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ကျောင်းသင်္ခမ်းလေးများကို တွေ့ရသည်။ သီလရှင်များ၊ ယောဂီများ တရားအားထုတ်ရာ စစ်ကိုင်းချောင်ဟု နာမည်ကြီးသောဒေသ ဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်မှ တောင်မြင့်ပိုင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမျိုးကို တွေ့ရသည်။ ထိုထက်မြင့်သော တောင်ထွတ်ဖျားဆီမှာတော့ ထုံးဖြူတဖွေးဖွေး၊ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ဘုရားစေတီများကို ဖူးမြင်ရသည်။

“ကားဟွန်းမတီးရ”

“ယောဂီများ တရားအားထုတ်နေသည်”

“ဆူညံခြင်းသည်ခံပါ”

စသည့် သတိပေးစာတန်းလေးများကိုတွေ့ရသည်။ ကားလေးက ကွေ့တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အမြင့်ဘက်သို့

တက်လာခဲ့သည်။ စောစောက တွေ့ခဲ့သော ကျောင်းသစ်မီးလေးများကို အောက်ဘက်တွင် လှမ်းမြင်ရသည်။ တရုတ်စကားပင်၊ အကျော်ပင်၊ စံပယ်ပင်များက ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေကြသည်။ နွယ်နီပန်း၊ ဆောင်တော်ကူးပန်းများကလည်း လမ်းဘေးဝဲယာတွင် အလှဆင်နေကြသည်။

လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာ မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆိတ်ငြိမ်နေ၍ အလွန်ညင်သာသော ကားဝက်သံကိုပင် ကျယ်သည်ထင်နေရ၏။ လမ်းဘေးမှ ကျောင်းသစ်မီးလေးများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အဆက်ဝေးလာသည်။

စည်ကားသော ဆူညံသော ရှုပ်ထွေးသော ကမ္ဘာမြေကြီးများတွင် နေခဲ့ဖူးသော စိုးထိုက်အတွက် ဤနေရာလေး၏ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းမှုမှာ အံ့ဩစရာဖြစ်နေသည်။

သူတော်ကောင်းများ မွေ့လျော်ရာနေရာနှင့် လောဘသားများ ကျက်စားရာနေရာတို့၏ ခြားနားမှုကိုလည်း သိသိသာသာ သတိထားမိသည်။

စိုးထိုက် ကားမောင်းနေရင်းမှ ပြုံးလိုက်မိသည်။ အိမ်ထောင်ပြုရန်အတွက် ဤနေရာမျိုးသို့လာ၍ မိန်းမရှာရသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိ၍ ဖြစ်သည်။ ဆီလျော်ခြင်းလုံးဝမရှိဟုလည်း နားလည်လိုက်မိသည်။

“ဟော... ရောက်ပြီထင်တယ်... ဟိုရှေ့က ကျောင်းဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဖုတ်တံတိုင်းအဖြူ ကာရံထားသည်။ ဝင်ပေါက်အနီးတွင် မရမ်းပင်ကြီးရှိသည်။ ရေနံဝ၍ မဲနက်နေသော သစ်သား ကျောင်းကလေး။ သေချာသွားပြီ။ ကျောင်းကလေးရှေ့မှာ ကမ္မည်း စာတမ်း

ကလေးတွေ့ရသည်။ “ဓမ္မရိပ်” ဟု ရေးထားသည်။ ဝင်းထဲသို့ ကားကလေးကို မောင်းဝင်လိုက်သည်။ လမ်းလျှောက်ပင်လေးများ ကြားမှ သဲဖြူခင်းထားသော လမ်းကလေးက ညီညာညစ်ညောသည်။ အပွင့်များ ဝေဝေဆာဆာပွင့်နေသည့် တုံ့ကော်ပင်အောက်မှာ ကားလေးကို ရပ်ထားလိုက်၏။ တုံ့ကော်ပန်းရနံ့လေး သင်းသင်း ဖွေးနေသည်။ စိုးထိုက် ကားပေါ်မှာ ဆင်းလိုက်သည်။ ကားတံခါးကို အသံမမြည်အောင် အသာအယာ ပိတ်လိုက်သည်။ တျောင်းဝင်းထဲမှာ လူရိပ်လူယောက်ပင် မမြင်ချေ။ ပတတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အရွယ်တူ ကျောင်းသုံးကျောင်းရှိသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကွာဝေး၏။ ဓမ္မရိပ် ကျောင်းလေးမှာ တံခါးပိတ်ထားသည်။ သော့ခတ်ထားခြင်းမဟုတ်။ အတွင်းမှ ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အတွင်းမှာ လူရှိမည်။ ကားသံကြားသော်လည်း ထွက်၍ စူးစမ်းသူမရှိ။ ကားပေါ်မှ ပလပ်စတစ်အိတ်ကြီးကို စိုးထိုက်ဆွဲယူလိုက်သည်။

ကျောင်းလေးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဒေါ်ခင်မကြီး.....။

စိုးထိုက်စိတ်ထဲမှ ဒေါ်ကြည်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးအကြောင်း အဖေက တော်တော်လေးပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်၏။ သူတို့ မိသားစု စကားပြောလျှင် ခုထိ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ဘုရားထူးရသည်။ တခြားသူများကတော့ ဘုရားထူးရန်မလို။ ရိုးရိုးပြော၍ရသည်။ သက်သက်လွတ်စားသည်။ ကော်ဖီကြိုက်၍ နေ့စဉ်သောက်သည်။ လက်ဆောင်ယူသွားလိုလျှင် နို့မှုန့်ထုပ်၊ နို့ဆီဗူး၊ ကော်ဖီမှုန့်ထုပ်၊ မုန့်ကြွပ်ထုပ်များ

ယူသွားသင့်သည်။

မာနသိပ်ကြီးခဲ့သည်။ မျက်နှာထားတင်းသည်။ စကားပြောလျှင် မာသည်။ ပြတ်သည်။ သို့သော် အမှန်ကိုကြိုက်သည်။ စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေးသွယ်ကာစိုက်ကာ မပြောတတ်။ သူများပြောလျှင်လည်း မကြိုက်။ မွန်မွန်ဆွေတို့ ညီအစ်မကလည်း ဒေါ်ခင်မကြီး သိပ်မာနကြီးကြောင်း ဆက်ပြောလိုက်ကြသည်။

“ခုချိန်မှာတော့ တရားအားထုတ်နေတာ ကြာပြီမို့ စိတ်ဓာတ်လျော့နေပါတယ်... ငါ့သားနဲ့စကားပြောရတာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။ လိုရင်းကိုသာပြောပေါ့... သူ့ကို ခေါ်ရင် မေမေကြီး လို့ခေါ်... ”ဟု အဖေက မှာလိုက်သည်။

ကျောင်းလေးပေါ်သို့ရောက်ရန် အုတ်လှေကားသုံးထစ်တက်ရသည်။ တံခါးရှေ့မှာ စိုးထိုက်ရပ်လိုက်သည်။ ခုချိန်ထိ အတွင်းမှ ဘာသံမှ မကြားရ။

ဒေါက် . . . ဒေါက် ဒေါက်
စိုးထိုက် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံမရှိ။ တံခါးခေါက်ပြီးခေါ်သံက နိုင်ငံခြားဆန်နေသလား။ ဒေါ်ခင်မကြီး ကြိုက်ပါ့မလား။ စိုးထိုက်စဉ်းစားမိသည်။

“လူရှိပါသလားခင်ဗျာ... ”
မင်းမျိုးမင်းနွယ်များမှာ ငယ်သူက ကြီးသူကို စကားပြောလျှင် အရိုအသေအဖြစ် ‘ပါ’ ထည့်ပြောရသည်ဟု အဖေသင်ပေးလိုက်သည်ကိုသတိရ၍ စိုးထိုက်က ‘ပါ’ ထည့်ပြောလိုက်သည်။

“လာပြီ”
အတွင်းမှ အသံကြားရသည်။ တံခါးဖွင့်သည်။ အထက်

အောက် ယောဂီရောင် ဝတ်စုံဝတ်၍ ယောဂီတဘက် လက်ကန်တော့ ထိုးထားသော ပိန်ပိန်ပါးပါး အဖွားကြီးတစ်ယောက် တံခါးဝမှာ ရပ်လျက်တွေ့ရသည်။ အသားအရေက ဖြူဖြူစင်စင်ရှိသော်လည်း မျက်နှာပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများက ဇရာကို ဖော်ပြနေသည်။ ခေါင်းမှဆံပင်များမှာလည်း အမဲနှင့်စာလျှင် အဖြူက ပိုများနေသည်။ သို့သော် မျက်လုံးများကတော့ အရောင်တောက်နေကြဆဲ။ အရပ်မြင့်သော်လည်း ခါးကိုင်းခြင်းမရှိသေး။ ငယ်စဉ်က တော်တော်ချောခဲ့လိမ့်မည်။ သို့သော် ပူလောင်သောအလှမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်။ အမေ့လိုအေးချမ်းသော အလှမျိုး ဖြစ်မည်မထင်ဟု နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အဖွားကြီးက အသံပြတ်နှင့်မေးသည်။ လေသံမာသော်လည်း စကားပြောလျှင် နှုတ်ခမ်းမျှ တုန်တုန်ခါခါ ဖြစ်နေသည်ကို စိုးထိုက် သတိထားမိသည်။ အာရုံကြောများ အားနည်းနေဟန်တူသည်။

“ရန်ကုန်က ရှေ့နေကြီး ဦးကျော်မြရဲ့သား စိုးထိုက်ပါ”

အဖွားကြီးက သူ၏ ကျဉ်းမြောင်းသော်လည်း စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် စိုးထိုက်ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ စိုးထိုက်က အဖေအကြံပေးသည့်အတိုင်း ပုဆိုးနှင့်တိုက်ပုံနှင့် လည်ကတုံး တီရှပ်အင်္ကျီနှင့် မြန်မာဝတ်စုံကို အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဘောင်းဘီဝတ်သည်ကို မကြိုက်ဟု အဖေက ပြောလိုက်သည်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်နေကျမဟုတ်၍ နေရသည်မှာ ကျဉ်းကျပ်သည်။ အိုက်လည်းအိုက်သည်။ အဖွားကြီးက အသေအချာ ကြည့်နေသောအခါ ပို၍မလွတ်မလပ် ခံစားရသည်။

“အဲဒီမှာထိုင်ပါ”

ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်နားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရန် အဖွားကြီးက ညွှန်ပြသည်။ ကြမ်းပြင်မှာ ပြောင်ချောသန့်ရှင်းနေ၍ ဖျာခင်းရန်မလိုပါ။ အဖွားကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပင် ထိုင်သည်။ အပေါက်နှင့် တည့်တည့်နေရာတွင် စိုးထိုက်နှင့် အနည်းငယ်ကွာလှမ်းအောင် နောက်ဆုတ်ထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အပြင်မှ ကြည့်လျှင် တံခါးပေါက်အတိုင်း နှစ်ယောက်စလုံးကို မြင်နိုင်သော ထိုင်နည်းဖြစ်သည်။ စိုးထိုက်က သူ့လက်မှအိတ်ကို အဖွားကြီး ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေလဲကွဲ့...”

“နို့မှုန့်ထုပ်၊ နို့ဆီဥ၊ ကော်ဖီမှုန့်ထုပ်၊ သကြားထုပ်နှင့် မုန့်ကြုပ်ပါ...”

အဖွားကြီးက အိတ်ကိုလှမ်းယူပြီး သူ့ဘေးနားမှာ ချပေး လိုက်သည်။ လက်ခံမည်ဆိုသောသဘော။ သို့သော်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဘာမျှမပြော။

“မင်းအဖေက ဘာတွေမှာလိုက်လဲ...”

“မေမေကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုရှိတာ ပြော ပြီး ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ...”

“တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ မေမေကြီး ဆန္ဒရှိတာ ... သူ့ကို ပြောခဲ့ဖူးတာပါ။ အဲဒီတုန်းက သူ့ဘာမှ ကတိမပေးခဲ့ ပါဘူး...”

အဖွားကြီးပြောသည်ကို စိုးထိုက်သဘောကျသွားသည်။ သူ့ဘက်မှ အသာစီးယူခြင်းမရှိ။ အမှန်အတိုင်းပင် ပြင်ပေးလိုက်

သေးသည်။ “မင်း ဒီထိအောင်လာတယ်ဆိုတော့...”

အဖွားကြီးက ပြောသောစကားကို ရပ်ထားပြီး စိုးထိုက်ကို ကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ကာယကံရှင်မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်” စိုးထိုက်ဆန္ဒအတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် တက်သာ ဆုတ်သာရှိသော စကားဖြစ်သည်။ နုနုဆွေနှင့် မွန်မွန်ဆွေတို့ ညီအစ်မ ပြောပုံအရဆိုလျှင် ထိုမိန်းကလေးသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဆိုသော အစွဲအလမ်းနှင့် မာန်မာနကြီးသူ ဖြစ်နေသလား။ လူမှုဆက်ဆံ ရေးမှာ အဆင်မပြေနိုင်သူ ဖြစ်နေသလား။ လေ့လာချင်သေးသည်။ အဖွားကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့... မင်းက မြေးတော်လေး၊ အဲလေ... မြေးမလေးကို တွေ့ပြီးလေ့လာတဲ့အချိန်မှာ မြေးမလေးအနေနဲ့လည်း မင်းကို အကဲခတ်ခွင့်ရနိုင်တာပေါ့...”

အဖွားကြီးက သူ့မြေးမဘက်မှလည်း တန်းတူ အခွင့်အရေး ယူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စိုးထိုက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ သည်။ စိုးထိုက်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။ အဖွားကြီးက အကြည့်ကို လွဲဖယ်သွားခြင်းမရှိ။ ဤအဖွားကြီးကို မျက်လုံးချင်းပြိုင်၍ စိုးထိုက် အနိုင် ရအောင်ကြည့်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် အာရုံကြော အားနည်းနေသော အဖွားကြီးကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အနိုင်မယူချင်ပါ။ မျက်လွှာချလိုက်လျှင် လည်း ဤမာနကြီးသော အဖွားကြီးက အထင်သေးသွားမှာ စိုးသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးချင်းလည်း ပြိုင်မကြည့် မျက်လွှာလည်း မချဘဲ အဖွားကြီး၏ တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းများကို သနားကြင်နာ

စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်... အဖွားရဲ့ မြေးမလေးဟာ မင်း အမေလို မိန်းကလေးပါကွယ်...”

“ခင်ဗျာ”

အဖွားကြီး၏စကားကြောင့် စိုးထိုက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဖွားကြီး၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်ဆိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ကထင်၍လားမသိ။ မျက်လုံး၏အတွင်းမှာ လျှိုငှက်သော အပြုံးရှိနေသည်ဟု စိုးထိုက်ထင်လိုက်သည်။

“ဒီအဖွားကြီး အမေအကြောင်းသိနေသလား၊ ဘယ်လို သိတာလည်း... အဖေပြောပြထားဘူးလို့လား... ငါ့ရင်ထဲက ဆန္ဒကိုလည်း ဒီအဖွားကြီးဘယ်လောက်အထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိနေ သလည်း ဘယ်လိုသိတာလဲ အဖေကဘာတွေကို ဘယ်လောက်အထိ ပြောထားသလဲ...”

အဖွားကြီးက စိုးထိုက်ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာ ချသွားသည်။ သို့သော် အလျော့ပေး၍ မျက်လွှာချသည့် ပုံမျိုးမဟုတ်။ ကြင်နာစွာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မျက်လွှာချသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“မေမေကြီးရဲ့ မြေးမလေးက မေမေကြီးနဲ့ မတူပါဘူး...”

အဖွားကြီး၏ လေသံက ငြင်သာသိမ်မွေ့သွားသည်။

“မေမေကြီးက သိပ်မာနကြီးတဲ့ မိန်းမ...”

လေသံက ပြန်မာသွားသည်။

“ဘယ်သူနဲ့မှမတည့်ဘူး။ ဘယ်တည့်ပါ့မလဲ... မေမေကြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မာနမီးလျှံတွေတောက်နေတာကိုး... အင်း... သူများ မပူခင်ကိုယ့်အရင် လောင်နေတာတွေပေါ့...”

အဖွားကြီး သူ့ကိုယ်သူ ဝေဖန်ရေးလုပ်နေသည်ဟု စိုးထိုက် နားလည်စွာနှင့် နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း အဆင်မပြေပါဘူး... သုံးနှစ် လောက်ပဲ ပေါင်းရတယ်၊ ကွဲသွားတယ်၊ သားတစ်ယောက်ရလိုက်ပါ ရဲ့...”

အဖွားကြီးက ကျောင်းသင်္ခမ်းရှေ့ဆီသို့ ငေးမျှော်ရင်း ဆက် ပြောပါသည်။

“နောက်ထပ်လည်း အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါဘူး... သား တစ်ယောက် ထွန်းပေါက်စေချင်လွန်းလို့ ပင်ပမ်းလိုက်တာ... လောဘတွေပေါ့ကွယ်...”

အဖွားကြီး၏ လေသံများ တင်းမာခြင်း မရှိတော့ပါ။

“ဒါပေမဲ့ သားက ဘွဲ့လည်းရရော ကိုယ်သဘောမတူတဲ့ မိန်းမ နဲ့ယူလို့ သေခန်းဖြတ်လိုက်တယ်။ ကချေသည်ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲက ရှေ့ပိုင်းပြဇာတ် မင်းသမီးတဲ့ မထူးပါ ဘူး မေမေကြီးက သဘောမတူဘူး... အိမ်ကိုလည်း လုံးဝမလာရဘူး သားကိုလည်းမတွေ့ချင်ဘူး ချွေးမကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူးလို့ပြောလိုက် တယ်... ဒေါသတွေပေါ့ကွယ်... ကိုယ့်သားကိုယ် ရင်ထဲမှာတော့ သံယောဇဉ်ကြိုးက ဘယ်ပြတ်မလဲ... မပြတ်တော့ တသက်လုံး ပူလောင်တာပေါ့...”

အဖွားကြီးကို ကြည့်ပြီး စိုးထိုက် စာနာစိတ်နှင့် သနားမိသည်။

“သားက အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်မှာ အသည်းကင်ဆာဖြစ်တယ် မန္တလေးမှာပေါ့... အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်နေတယ် အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတာ မန္တလေးက အကြောင်းကြားပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ

ပူလောင်လိုက်တာကွယ်... မီးတွေလောင်နေသလိုပဲ... တစ်ဦးတည်း သားဆိုတော့ သိပ်ချစ်တာပေါ့... သွားချင်လိုက်တာ။ သားကိုတွေ့ ချင်တာမှ ရူးနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကိုယ့် စကားနဲ့ကိုယ် မာနတံခွန်ထူပြလိုက်တာပေါ့... မာနကပူ သားကို ချစ်တဲ့လောကပူ... အပူနှစ်ခုပြိုင်ပြီး... ရင်ကွဲသေမလားတောင် ထင်ရတယ်... ”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အဖွားကြီးကို သနား နေမိသည်။ အဖွားကြီး၏ မျက်နှာကပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။

“သားက ကျောင်းဆရာလေ သူဝင်ငွေလေးနဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရတာဆိုတော့ ဆေးကောင်းဝါးကောင်း သမားကောင်းနဲ့လည်း ဘယ်ကုနိုင်မလဲ... အဖွားငွေနဲ့ဆက်ပြီး ကုနိုင်ပါတယ်။ ကုလည်း ပေးချင်တာပေါ့ ဒါပေမယ့် ကုမပေးခဲ့ဘူး...။ သားဆုံးပြီဆိုတော့ အသုဘဖိတ်စာ ရောက်လာတယ်။ ဖိတ်စာကို ဖတ်ပြီးတာနဲ့ ရင်ထဲမှာ ပရိဒေဝမီးတွေ တောက်လိုက်တာလိုတောင် မရဘူး။ ဘယ်လောက် ထိများခံစားရလည်းဆိုရင် ကိုယ့်ဘာသာသေသွားမလားတောင် ထင်မိ တယ်... သေရရင်လည်း သေသွားလိုက်ချင်တယ် ပူလောင်တဲ့ ဒဏ်တွေ မခံချင်တော့ဘူး... ”

ဒါပေမယ့် မာနစိတ်ကတော့ တစ်ပြားမှ လျှော့လို့မရဘူးလေ သားကိုသွားမကြည့်ဘူး။ အသုဘအိမ် မသွားဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်... ”

စိုးထိုက် နားထောင်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

“အသုဘချမဲ့နေကျတော့ နေလို့မရဘူး သားကိုနောက်ဆုံးအချိန်အဖြစ် သိပ်မြင်ချင်လာတယ်... အသုဘချမဲ့အချိန်နဲ့ ချမဲ့သူဿန်ကိုလည်း

ဖိတ်စာထဲမှာ တွေ့ထားတော့ အိမ်ကိုတော့ မသွားဘူး သူဿန်ကိုသွား တယ်... သူဿန်ကို ရောက်တော့ မာနကြီးတဲ့ မိန်းမရင်ထဲမှာ အလုံးကြီး တစ်ခုဆိုလာပြီး အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရတာပါပဲကွယ်... ”

အဖွားကြီး၏ မျက်နှာကို စိုးထိုက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်လေး တစ်စင်းစင်းဖြစ်နေသည်ကို မတွေ့ရ။ ပကတိ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အဝေးဆီသို့ ငေးနေ သော အဖွားကြီး၏ မျက်လုံးများက အတိတ်ပန်းချီကားများကို ပြန်မြင်နေမည်လားဆိုသည်ကိုတော့ စိုးထိုက်မသိ။

“ဪ... လူတွေ မာနမီး... လောဘမီး... ဒေါသ မီး... ပရိဒေဝမီးတွေနဲ့ နေ့စဉ်ပူလောင်နေကြတာပေါ့ကွယ်... ”

အဖွားကြီးက သံဝေဂစကားဆိုပါသည်။

“အခုတော့ ဒီလိုနေရာလေးမှာ တရားရိပ်ခိုပြီး တရား အမှတ်နဲ့နေရတာ သိပ်ကိုအေးချမ်းတယ်... ”

အဖွားကြီးပြောနေပုံမှာ တကယ်ပင် အေးချမ်းမှုကို ခံစား ရမှန်း သိသာနေသည်။

“လောကီလူနေမှု ကိစ္စတွေမှာ ဘာမှမပတ်သက်ချင်တော့ ပါဘူး...။

နည်းနည်းလေးပတ်သက်ရင် နည်းနည်းလေး ညစ်ထေးတာ ပါပဲ...။ ဒါကြောင့် ညစ်ထေးခြင်းကင်းတဲ့ တရားရေအေးနဲ့ပဲ နေချင် တယ်... ”

အဖွားကြီးပြောနေပုံကြောင့် တရားရေ၏ အေးချမ်းမှု အငွေ့ အသက်ကို ခံစားလိုက်ရသလို စိုးထိုက် ထင်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့... သားက ကျန်ခဲ့တဲ့ မြေးတော်လေး၊ အဲလေ

မြေးမလေးတစ်ယောက်က အဖွားအတွက် နှောင်ကြီးလေး တစ်မျှင် ဖြစ်နေတယ်... ”

စိုးထိုက် အမှတ်မထင် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

“သူနာမည်က ခင်နန်းသွေး... တဲ့...”

မိန်းကလေး၏နာမည်ကို အဖေပြောထား၍ သိပြီးသား ဖြစ်သည်။

“အဖွားရဲ့သားဆုံးပြီးတော့ သုံးနှစ်လောက်ပဲ ကြာမယ်ထင်ပါတယ်... သူ့အမေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်... အဖွားဒေါသ ဖြစ်လိုက်တာ ငါ့မြေးကိုပထွေးနဲ့မထားဘူးဆိုပြီး သိသိချင်း သွားတောင်း တယ်...”

အဖွားကြီးမျက်နှာမှာ ပြုံးသည်ဟု ဆိုလောက်ရုံသာရှိသော အပြုံးလေးကို စိုးထိုက်မြင်လိုက်ရသည်။ သရော်ပြုံးဟု ဖြစ်မည် ထင်သည်။

“သူတို့အတွက် အဆင်ပြေသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်... လွယ်လွယ်ပဲ ပေးလိုက်ကြပါတယ်...”

စိုးထိုက်ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပြန်သည်။

“မြေးမလေးကို အထိန်းတော်... အဲလေ... ညီမဝမ်းကွဲ အပျိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တာဝန်ပေးထား ရတယ်... မင်းအဖေရဲ့ အကူအညီကြောင့်မြေးမလေးအတွက် အဆင် ပြေတာပါ အဲဒါကြောင့် အဖွားလည်းခုလိုနေနိုင်ခွင့်ရတာပါ...”

အဖေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် ဒေါ်ခင်မကြီးက အဖေ အကြောင်းကြားသိပြီး အကျိုးဆောင်ပေးရန် အကူအညီတောင်းသည့် အကြောင်း အဖေစစ်ကိုင်းသို့သွားပြီး ဒေါ်ခင်မကြီး၏ တိုက်တစ်လုံး

ပျားရည်အိုင်လေးထဲမှာ...

ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်ခုနှင့် မြေကွက်သုံးကွက် အတွင်းပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို ရောင်းချပြီး ရသည့်ငွေအားလုံး ငွေစုဘဏ်မှာ အပ်နှံပေးရကြောင်း၊ ထိုငွေများမှရသည့် အတိုးအညွှန်နှင့်ပင် ခင်နန်းသွေးနေရေး စားရေး ပညာသင်ကြားရေးအတွက် စီမံခန့်ခွဲပေးရကြောင်း အဖေက ပြောပြ ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းအဖေ ဦးကျော်မြင့်ဟာ အကျိုးဆောင်ပီပီ စိတ်ချ ယုံကြည်ရတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ မင်းအဖေလို ရိုးဖြောင့်တဲ့လူ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်တဲ့လူ ရှားပါတယ်... အဖွားရဲ့ မြေးမလေးကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိပုံရပါတယ် အေးလေ... သူတာဝန် ယူ စောင့်ရှောက်နေရတဲ့မိန်းကလေးပဲ...”

အဖေက ခင်နန်းသွေးအကြောင်း လိုရင်းအချက်လောက်သာ ပြောလိုက်သည်။ ဘာကြောင့် အသေးစိတ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မပြောတာ ပါလိမ့်။ စိုးထိုက် စဉ်းစားနေမိသည်။

“မင်းအဖေက မင်းအမေကို တော်တော်မြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုး ထားတယ် မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

စိုးထိုက် လိုလိုလားလား ဖြေလိုက်သည်။

“မင်းအဖေရဲ့ အိမ်ရှင်မကောင်း ပီသပုံကို မင်းအဖေက ပြောပြဖူးတယ်...”

စိုးထိုက် နားလည်လိုက်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အမေနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို လက်ထပ်ချင်တာ သူ့ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ... စိုးထိုက် နားမလည် သည်များ ကျန်သေးသည်။

“ဦးကျော်မြပြောတာကို သဘောကျလို့ မြေးမလေးကို အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အထိန်းတော်၊ အဲလေ..... အဖွားရဲ့ ညီမကိုတာဝန်ပေးထားပါတယ်.....”

အဖွားကြီးမှာ တစ်ချိန်က မာနကြီးချင်ကြီးခဲ့လိမ့်မည်။ ယခုအခါ နုနုဆွေနှင့်မွန်မွန်ဆွေတို့ ပြောသလောက် မာနကြီးခြင်း မရှိတော့ဟူ၍ စိုးထိုက် သုံးသပ်မိသည်။

“ဦးကျော်မြနဲ့ မေမေကြီး ဆက်သွယ်မိတဲ့အချိန်ဟာ မင်းနိုင်ငံခြားကိုသွားပြီး မကြာခင်လောက်မှာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်... မင်း အဖေက မေမေကြီးနဲ့ ရင်းနှီးလာတော့ မင်းအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြတယ်.....”

စိုးထိုက် စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ဘာတွေပြောတာပါလိမ့်၊ ဘယ်လောက်အထိ ပြောပြတာလဲသိချင်သည်။

“မေမေကြီးကတော့ ဦးကျော်မြရဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ အကျိုးဆောင်ပီပီ သစ္စာသမာဓိရှိတာကို သဘောကျတယ်...”

အဖွားကြီးမှာ ဖခင်ဖြစ်သူကို လေးစားစွာ အားကိုး အားထားပြုကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။ အဖေအတွက် စိုးထိုက် ဂုဏ်ယူပါသည်။

“လူမှာအမျိုး ကျက်မှာအရိုးတဲ့... သူ့သားဟာလည်း သူ့အဖေလိုလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်လို့ မေမေကြီးထင်ထားတယ်... အခုတွေ့ရတော့ ဥပမိရုပ်ကို သဘောကျပါတယ်.....”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရှေ့မှာတင်ချိုးကျူးသော ဒေါ်ခင်မကြီး၏ စကားကြောင့် စိုးထိုက်မျက်နှာ အထားရခက်သွားသည်။ အရေး

ထဲမှ ဒေါ်ခင်မကြီးက အသေအချာကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသေးသည်။ စိုးထိုက် ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်မကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အပြုံးနုနုကလေးကို စိုးထိုက် မမြင်လိုက်ရပါ။

များရည်နှိုးအိုင်လေးထဲမှာ . . .

“အမေရယ် . . .”

လွမ်းလွမ်းတမ်းတမ်း ငတ်မွတ်ခြင်း ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။ အမေနှင့်အတူ နေခဲ့ရသောဘဝ။ အမေက တကယ်ကိုမှ မိန်းမပီသသော မိန်းမ။ လှသည်။ ယဉ်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ စိတ်ထားအေးချမ်း၍ မာန်မာနနည်းသည်။ အိမ်ထောင်မှုကို နိုင်နင်းသည်။ အိမ်ရှင်မ အလုပ်ကို ဝါသနာပါသည်။ သားကိုခင်၍ လင်ကိုချစ်သည့် မိခင်ကောင်း မယားကောင်း ဟင်းချက်လျှင်လည်း အမေဟင်းစပ်၊ အမေလက်ရာများမှာ စားချင်စဖွယ် ရှိရုံမက၊ စားလိုက်လျှင် ထူးထူးခြားခြား အရသာရှိသည်။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ အမေလက်ရာကို တမ်းတမ်း တတလွမ်းလွန်း၍ ကျောင်းပိတ်ရက်ကို မျှော်ရသည်။ ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် အိမ်ပြန်ပြေးရသည်။ လင်နှင့် သားသမီးများစားသောက် ကောင်းလျှင် ချက်ပြုတ်ရသော အမေကျေနပ်နေသည်။ အဖေက ရသည့်ငွေအားလုံး အမေလက်အပ်သည်။ စာရင်းစစ်စရာလို စီးသည့်ရေဆည်သည် ကန်သင်းဆိုသောအမေ။ အဖေအလုပ်က ရှေ့နေ၊ ဝင်ငွေကောင်းပါသည်။ အမေက ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မသုံးခဲ့။ မော်မော်ကြွားကြွား မနေခဲ့။ တင့်တင့်တယ်တယ်တော့ နေခဲ့သည်။

သားတစ်ယောက်သမီးတစ်ယောက် ပညာထွန်းပေါက်အောင် အမေပင် ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ အဖေအပါအဝင် စိုးထိုက်တို့ မိသားစု အမေ့ကိုချစ်ကြသည်။ လေးစားကြသည်။ အမေ့အတွက် ဂုဏ်ယူကြသည်။ သို့သော် စိုးထိုက် ဘွဲ့ယူသောနှစ်မှာပင် အမေ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

အမေ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိနေသည်ကို ကြိုတင်မသိခဲ့။ တစ်ခါ

အခန်း (၄)

စိုးထိုက်၏ ကားကလေး ဓမ္မရိပ်ကျောင်းသင်္ခမ်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့စကားပြောခဲ့ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသလို ကျေနပ်စရာလည်းရှိသည်ဟု စိုးထိုက် စဉ်းစားနေသည်။ သူ့များတွေပြောသလောက် မာနမကြီးဟု သိခဲ့ရ၍ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်နေပါသည်။

“အေးလေ . . . သူ့ခမျာ အသက်ကလည်း ကြီး တရားရိပ်မှာလည်း ရောက်နေလို့ ပြောင်းသွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ . . . ဒါဆို . . . အသက်ငယ်သေးတဲ့ ခင်နန်းသွေးက မွန်မွန်ဆွေပြောသလို မာနကြီးနေတုန်းပဲလား . . .”

စိုးထိုက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်သည်။

“အားရဲ့မြေးမလေးဟာ မင်းအမေလို မိန်းကလေးပါကွယ်”

ဒေါ်ခင်မကြီး၏ စကားကို ကြားယောင်မိသည်။ အမေ့ကို သတိရလာသည်။ အမေ့ကို မြင်ယောက်လာသည်။

ဖြစ်တစ်ခါ အသက်ဆုံးခဲ့ရသည်။ အမေ့ကိုလုပ်ကျွေးခွင့်လေးပင် မရလိုက်။ စိုးထိုက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာခံစားရသည်။ အစားထိုး၍ မရသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးအဖြစ် ဆောက်တည်ရာမရ ခံစားခဲ့ရသည်။ အမေမရှိတော့သည်ကို လက်ခံရန်အတွက် အခက်ကြီးခက်ရသည်။ အဖေက နှစ်သိမ့်အားပေးသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အကူအညီနှင့် ဂျပန်ပြည်မှာ သွားပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ရန် စီစဉ်သည်။ သား၏ ဝေဒနာပြေပါစေတော့ဟု အဖေကခွင့်ပြုသည်။ နှမလေးခင်မျိုးကြည်ခမျာ အမေဆုံး၍ ဝမ်းနည်းအားငယ်ချိန်မှာ အစ်ကိုက နိုင်ငံခြားသွားမည်ဆို၍ သနားစဖွယ်ငိုကြွေးရှာသည်။ နှမငယ်ကို စိုးထိုက်သနားပါသည်။ ဘွဲ့သာရပြီးလျှင် တစ်ခါတည်းခေါ်သွားချင်သည်။ သူက ဘွဲ့မရသေး။ တတိယနှစ်သာရှိသေးသည်။ အမေဆုံးသည့်အချိန်မှာ အဖေတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ထားခဲ့ရမည်ကိုလည်း တွေးခဲ့ရသေးသည်။

“အေးလေ... လူတွေဟာ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြရမှာပဲ...”

ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေသိမ့်ရသည်။ နှမဖြစ်သူကိုလည်း ချောမော့ပြောဆိုပြီး ထိုင်းလေကြောင်းဖြစ် ပြည်ပခရီးစခွဲသည်။ ဗန်ကောက်မြို့မှ တဆင့် ဂျပန်ပြည်သို့ ခရီးဆက်ရမည်။ သို့သော် ဗန်ကောက်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှ ဆက်သွယ်မိသည်မှာ အလိမ်အညာ ကုမ္ပဏီဖြစ်နေကြောင်းသိရသည်။ ငွေကြေးများစွာ ကုန်ခဲ့ပြီ။ ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဗန်ကောက်မြို့မှာ သောင်တင်နေခဲ့သည်။

အပေါစားဟိုတယ်မှာ တည်းခိုရသည်မို့ ပစ္စည်းများ အခိုးခံရသည်။ ပတ်စ်ပို့ပါ ပါမသွား၍တော်သေးသည်။ ဆယ်ရက်ခန့်မှာ

ပိုက်ဆံပြတ်ပြီ။ ပေးသူကမ်းသူရှိမှ စားရသည်။ ရရာအလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ ဗန်ကောက်မြို့မှာ ဒုက္ခမျိုးစုံကြုံရသည်။ ပြန်စဉ်းစားရုံနှင့် စိုးထိုက် သက်ပြင်းမောချရသည်။ သုံးလခန့်အကြာမှာ မြန်မာလူမျိုး အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီ၍ မလေးရှားနိုင်ငံ ပီနန်သို့ ရောက်သွားသည်။ ပီနန်မှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်ရသည်။ သာမန်အလုပ်သမားအဖြစ် စတင်ဝင်ရသည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရသည်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရသည်။ တစ်နှစ်ခန့်ကြာပြီးမှ ကိုယ့်ပညာနှင့် ထိုက်တန်သော အလုပ်တစ်ခုရသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ အဖေနှင့် နှမလေးထံသို့ ငွေပို့ပေးနိုင်သည်။

စိုးထိုက် မလေးရှားရောက်ပြီး သုံးနှစ်တွင် ခင်မျိုးကြည် အိမ်ထောင်ကျသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ကို စိုးထိုက်မပြန်နိုင်သော်လည်း လက်ဖွဲ့ငွေအဖြစ် ငွေသုံးသိန်းပို့ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်၍ အဆင်ပြေသော်လည်း စိုးထိုက်မကျေနပ်သေး ယခုထက် ပို၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဗဟုသုတရချင်သည်။ စီးပွားရေးအတွေ့အကြုံများကို နားလည်ချင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်မှ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ရနေပြီ။ သူ့နာမည်က ယာမာအစ်ချီ။ စိုးထိုက် စဉ်းစားရင်းမှာပင် ယာမာအစ်ချီ၏ ခင်မင်ဖော်ရွေသော မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။

စိုးထိုက်၏ ကားကလေး သမိတ္ထော့ချောင်ကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ။ ကားလေးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းလာရင်း ကားမောင်းလျှင် မြန်မြန်ကြိုက်သော ယာမာအစ်ချီအကြောင်း ဆက်တွေးနေမိသည်။ ယာမာအစ်ချီက မြန်မာပြည်ကို မရောက်ဖူးသေး။ မြန်မာ

ပြည်ကို ရောက်ဖူးချင်ကြောင်း မကြာခဏ ပြောခဲ့သည်။ သူ့အဘိုးက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှာ မြန်မာပြည်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးကြောင်း ဂျပန်တို့ စစ်ရှုံး၍ မြန်မာပြည်မှ ဆုတ်ခွာချိန်တွင် ငှက်ဖျားမိ၍ တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ကြောင်း ဝါးခုတ်သမားသားအဖ ၏ အကူအညီကြောင့် မသေမပျောက် ဂျပန်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ ကြောင်း မြန်မာပြည်နှင့် မြန်မာလူမျိုးတို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပြီး ချစ်ခင်သူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများတွင် စိုးထိုက် ကြီးကြီးစားစားနှင့် သေသေသပ်သပ် လုပ်တတ်သည်ကိုလည်း ယာမာအစ်ချီ သဘောကျသည်။

ထို့ကြောင့် စိုးထိုက်ကို ဂျပန်ပြည်သို့လိုက်၍ အလုပ်လုပ် ရန်ခေါ်သည်။ သူ့မှာ အလုပ်ပေးစရာရှိသည်။ အခြားစီးပွားရေး အလုပ်များ လုပ်ချင်လျှင်လည်း ကူညီမည်ဟု ဆိုသည်။ ယာမာအစ်ချီ၏ အကူအညီကြောင့် စိုးထိုက်ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ယာမာ အစ်ချီ၏ အဖိုးကတော့ ကွယ်လွန်ပါပြီ။ ယာမာအစ်ချီ၏ မိသားစုနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်ခန့်လုပ်မိ သောအခါ ယာမာအစ်ချီ မိသားစု စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် ဆက်စပ်၍ ဥရောပနိုင်ငံတော်တော်များများကိုလည်း စိုးထိုက်ရောက်ခဲ့ရသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျယ်ပြန့်သော အတွေ့အကြုံနှင့် နည်းပညာများကိုရခဲ့သည်။ ငွေကြေးလည်း ထိုက် ထိုက် တန်တန် စုဆောင်းမိသည်။ စုမိသည်ကလည်း ယူအက်စ် ဒေါ်လာ။ အဖေဆီကို ငွေမှန်မှန်ပို့ပေးသည်။ နှမဖြစ်သူ ခင်မိုးကြည် လက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာပင် အဖေနောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက် သည်။

များရည်နှိုင်းလေးထဲမှာ ...

ခင်မိုးကြည်က စာရေးသည်။ အဖေကိုယ်တိုင်လည်း ရေးပါ သည်။ စိုးထိုက်ကျေနပ်ပါသည်။ အထီးကျန်ဖြစ်နေသော အဖေ အတွက် အဖော်လိုပါသည်။ သို့သော် အမေနှင့်နေခဲ့ရသော သာယာ ချမ်းမြေ့မှုမျိုးကို အဖေရနိုင်မည်ဟု စိုးထိုက်မထင်ပါ။

ဂျပန်ပြည်မှာ သုံးနှစ်နေပြီး ဤနေရာသည် တစ်သက်လုံး အခြေတကျနေရမည့် နေရာမဟုတ်။ ခေတ္တခဏသာ စီးပွားရှာရမည့် နေရာ။ အသိအမြင် ကျယ်ပြန့်စွာ လေ့လာရမည့်နေရာသာဖြစ်ကြောင်း တစ်သက်လုံး အခြေတကျနေရမည့် နေရာမှာ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေ ကိုယ့်မွေးဌာနီသာဖြစ်ကြောင်း စိုးထိုက်နားလည်လာသည်။ ကမ္ဘာကြီး၏ တိုးတက်မှုများကို အားကျပါသည်။ သဘောလည်း ကျပါသည်။ သို့သော် အဖေ အမေတို့နှင့်အတူ နေခဲ့ရသော ရိုးရိုးသားသား အေး အေး ချမ်းချမ်း မြန်မာမိသားစုလေးကို အမြဲလိုပင် လွမ်းဆွတ်သည်။ ဂျပန်မှာ သုံးနှစ်ခန့်ကြာပြီး တော့ ပို၍ လွမ်းဆွတ် တမ်းတလာသည်။

အဖေနှင့်အမေတို့၏ အိမ်ထောင်မျိုးလေး တည်ဆောက်နိုင် ရန် အမြဲတမ်းစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ အသက်လည်း သုံးဆယ်ပြည့်ပြီ မြန်မာပြည်ပြန်ပြီး သာယာချမ်းမြေ့သော မိသားစုလေး တည်ဆောက် ချင်ပြီ ယာမာအစ်ချီတို့ မိသားစုက စိုးထိုက်ကို သဘောကျသည်။ မြန်မာပြည်သို့ မပြန်ရန်တားမြစ်ကြသည်။ ယာမာအစ်ချီကဆိုလျှင် သူ့နှမနှင့် လက်ထပ်ပေးလိုကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ယာမာအစ်ချီ၏ စေတနာနှင့် ခင်မင်မှုကို စိုးထိုက်နားလည်ပါသည်။ သူ့နှမလေး ယူမိကို မှာလည်း ချစ်ခင်ဖွယ်ရုပ်ဆင်း ရှိပါသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရဖြစ်၍ စိုးထိုက်နှင့်လည်း ရင်းနှီးပါသည်။ နှစ်ယောက်တည်း သွားလာလည်

ပတ်ခြင်းများပင် ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် စိုးထိုက်စိတ်ကူယဉ်ထားသော အိမ်လေးမှာ ဂျပန်မလေးနှင့်မဟုတ်၊ ဂျပန်ပြည်မှာမဟုတ်။

မြန်မာပြည်ပြန်၍ မြန်မာမလေးနှင့် လက်ထပ်ချင်သည်။ ကြည်နူးစရာ မြန်မာအိမ်ထောင်လေး တည်ဆောက်ချင်သည်။ ဂျပန်ပြည်မှာ သုံးနှစ်ခွဲကြာပြီး မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။

မော်တော်ကားရှေ့ဖက်မှ နေထိုးနေ၍ အပေါ်မှ နေကောက်ပြား ဆွဲချလိုက်သည်။ နဖူးပေါ်မှာ ချွေးစို့နေသည်ကိုလည်း လက်ဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဪ... အဖေ...”

အဖေ့ကို မြင်ယောင်လာ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အဖေနှင့် တွေ့ရသည်။ ခုနှစ်နှစ်ခန့် အတွင်းမှာ အဖေသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် အိုမင်းသွားသည်။ ရုပ်ကျသလို စိတ်လည်းကျနေဟန်တူသည်။ အဖေ၏ဇနီးမှာ အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာတွင် ကားလမ်းကို မျက်နှာပြု၍ ဆိုင်ခန်းရှည်ကြီး ဆောက်ပြီး စတိုးဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ သူတို့များ တူမများနှင့် တစ်နေလုံး မနေမနား ရောင်းဝယ်နေကြသည်။ အဖေ့ကို စတိုးဆိုင်လောက် စိတ်ဝင်စားဟန် မတူပါ။ အိမ်မှာ ထမင်းချက်သော ကုလားမ တစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုကုလားမ ချက်ပြုတ်ကျွေးသမျှ အဖေ စားနေရ ရှာသည်။ အမေ့လက်ရာကို ခံတွင်းမြိန်ခဲ့သောအဖေ၊ အိမ်ရှင်မ ပီသသော အမေ၏ပြုစုခြင်းကို ခံခဲ့ရဘူးသော အဖေ၊ လက်ရှိဘဝမှာ ပျော်မည်မဟုတ်ပါ။ စိုးထိုက်အဖေ့ကို သနားသည်။ အဖေက စိုးထိုက် ပို့ပေးသော ငွေများ တပြားမှမသုံး။ ဘဏ်မှာ စုပေးထားသည်။

“အဖေ့အတွက်ပို့ပေးတာ... အဖေဘာလို့ မသုံးတာလည်း

မေးတော့...”

သူဝင်ငွေနှင့်ပင် ရပ်တည်နိုင်ရုံမက ပိုလျှံကြောင်း ထို့ကြောင့် သားပို့သည့် ငွေကို မသုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း မိန်းမကတော့ လောဘသား ဖြစ်၍ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်မစားနိုင်ဘဲ စတိုးဆိုင်ဖွင့်နေကြောင်း မဖွင့်ရန် တား၍မရကြောင်း စတိုးဆိုင်ကလည်း အဖေ၏ ရှေ့နေဝင်ငွေ ထက်ပင် ပိုကောင်းနေကြောင်း အဖေက ပြောပြသည်။

နှမလေး ခင်မျိုးကြည်အိမ်ကိုလည်း စိုးထိုက်ရောက်ပါသည်။ ခေတ်နှင့်အညီ နေနိုင်စားနိုင်ရန် လင်ရောမယားပါ အလုပ်လုပ် နေကြ ရသည်။ ခင်မျိုးကြည်က စီးပွားရေးဘွဲ့ရဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စာရင်း ကိုင် အလုပ်ရသည်။ လစာကောင်းပါသည်။ ခင်မျိုးကြည်၏ ခင်ပွန်း မောင်ဌေးအောင်က အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ အရာရှိငယ်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်ဝင်ငွေမို့ နေနိုင်စားနိုင်သော်လည်း နှစ်နှစ်အရွယ် သားငယ် ကို အိမ်ဖော်မိန်းကလေးနှင့် တစ်နေလုံးထားခဲ့ရသည်။ ကလေးခမျာ သနားစရာ စိုးထိုက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ခင်မျိုးကြည်ခမျာ အမေလို မိခင်ကောင်း၊ အိမ်ရှင်မကောင်း ဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

စိုးထိုက် တည်ဆောက်ချင်သည်က ခင်မျိုးကြည်တို့ အိမ်ထောင်မျိုးမဟုတ် အဖေနှင့်အမေတို့ တည်ဆောက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်မျိုး ခေတ်နှင့်အညီ ပြေးလွှားလှုပ်ရှား ကြီးကြီးစားစား ငွေရှာသောအလုပ်ကို ကိုယ်ဘာသာလုပ်မည်။ အိမ်ရှင်မသည် အိမ်မှာအိမ်မှုကိစ္စလုပ်ရမည်။ သားသမီးများ၏ တာဝန်ယူရမည်။ အမေလို အိမ်ရှင်မကောင်း မိခင်ကောင်း ဖြစ်နိုင်မည့် မိန်းကလေးမျိုး အိမ်ထောင်ပြုချင်သည်။

သို့သော် စိုးထိုက် အားပျက်မိသည်။ ဤခေတ်ကြီးထဲမှာ အမေ့လို မိန်းကလေးမျိုးကို ရှာ၍ ရနိုင်ဦးမည်လား။

“ရှိတော့ ရှိမည် ရှားသည် ဆိုတာမျိုးများ ဖြစ်နေမလား...”

စိုးထိုက် အားပျက်မိသည်။ သို့သော် တွေ့အောင်ရှာ ကြည့်မည်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သော အိမ်ထောင်မျိုးလေး အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ကြိုးစားကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ အခြေခံမှာ စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံရန်လိုသည်။

စိုးထိုက်မြန်မာပြည်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်လိုက်သည်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများကလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသည်။ အဖေကလည်း ကူညီသည်။ အဖေ့မိတ်ဆွေများကလည်း ကူညီကြသည်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုင်းနိုင်ငံ၊ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် ဥရောပ နိုင်ငံများမှ အတွေ့အကြုံများလည်းရခဲ့သည်။ အတတ်ပညာလည်း ရှိပြီးဖြစ်သည်။ ငွေအရင်းအနှီးလည်း ရှိနေသူမို့ သုံးလခန့် ပြေးပြေးလွှားလွှား ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့် လုပ်ငန်းလေးခု လက်ခံပြီး ဖြစ်နေပြီ။ ရှေ့အလားအလာများစွာရှိနေပြီ။ ဈေးကွက် စီပွားရေးကာလဖြစ်၍ ကြိုးစားလျှင် ကြိုးစားသလောက် စီးပွားရှာ၍ အကျိုးရပါသည်။

သို့သော် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ချိန်မှာ နားခိုစရာ ပို၍တမ်းတနေမိသည်။ မူလက မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ရေးအတွက် စတင် ကြိုးစားရတော့မည်။ အားကိုးရာအဖြစ် အဖေ့ကို စဉ်းစားမိသည်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိသော ဆန္ဒအားလုံးအဖေ့ကို ဖွင့်ပြောပြသည်။ အဖေက ခံစားနားလည်ဟန်တူပါသည်။ စိုးထိုက်ပြောသမျှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်နားထောင်သည်။

“ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ အဖေရာ... အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးက ဒီခေတ်ထဲမှာ ရှိရောရှိနိုင်ပါ့မလား...”

စိုးထိုက် အားပျက်စကားဆိုသည်။

“ရှိပါတယ်...”

အဖေက အခိုင်အမာပြော၍ စိုးထိုက်အံ့သြခြင်းနှင့် အားတက်ရသည်။

“ယေဘုယျပြောရရင်တော့ ရှားသွားပြီ။ တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ ဒါပေမဲ့ အဖေက တွေ့ထားတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လို့ ပြောရမှာပေါ့... အံ့သြစရာတောင် ဖြစ်နေပြီ...”

အဖေက စိုးထိုက်ထက်ပင် ပို၍ အံ့သြနေမိသည်။

“ဒီလို... ငါ့သားရ... စစ်ကိုင်းမှာ အဖေ့အမှုသည် တစ်ယောက်ရှိတယ်” အဖေပြောသော စကားများကို စိုးထိုက် ကြားယောင်မိသည်။ အဖေ၏အကြံပြုတိုက်တွန်းချက်၊ အဖေ၏ အစီအစဉ်နှင့် စိုးထိုက် စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ကားလေးက မီးရထားတံတားကြီးအောက်မှတစ်ဆင့် စစ်ကိုင်းမြို့ထဲသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

အခန်း (၅)

စိုးထိုက်၏ကားလေး လူစည်ကားရာ စစ်ကိုင်းမြို့ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ခရီးသည် အပြည့်တင်ထားသော ဟိုင်းလပ်ကား တစ်စီး ဟွန်းအဆက်မပြတ်တီးပြီး အတင်းကျော်တက်မောင်းနှင့် သောကြောင့် ဖိုထိုက်၏ကားလေး လမ်းဘေးအထိ ဆင်းပေးလိုက်ရသည်။ သူ့ရှေ့မှ အမျိုးအစားတူ ခရီးသည်တင်ကားကို လိုက်ကျော်နိုင်ရန် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မိုက်ရိုင်းလှချည်လား . . . ကားရှေ့ခန်း မှာ ညှပ်သေမဲ့ကောင် . . . ”

မြင်းလှည်းသမားတစ်ယောက်က မကျေမနပ် ကျိန်ဆဲ ကျန်ခဲ့ သည်။

“ဪ . . . လောဘတွေ . . . ဒေါသတွေ . . . ”

ဒေါ်ခင်မကြီး၏ တရားရိပ်သာမှ ပြန်လာခဲ့သော စိုးထိုက် တရားသံဝေ ယူလိုက်သည်။ လောဘဒေါသ၏ အပူမီးကိုလည်း

အမှတ်ထင်ထင်မြင်လိုက်ရ၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မကြီး လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း နန်းတော်ရာရပ် ဆီသို့ ကား လေးကို မောင်းနေသည်။ အဖေက ခင်နန်းသွေးရှိသော အိမ်လိပ်စာကို လုံးဝမပေးလိုက်။ ဒေါ်ခင်မကြီး၏ ကျောင်းသင်ခန်းမ ရှိရာကိုသာ လမ်းညွှန်လိုက်သည်။

စိုးထိုက် ကားမောင်းနေရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ သား အရင်းကိုပင် ရှေ့နေတစ်ယောက်၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာစောင့်စည်း သော အဖေအတွက် ကျေနပ်သောအပြုံးဖြစ်သည်။

အဆင့်ကျော်ပြီး ခင်နန်းသွေးအိမ်သို့ မသွားနိုင်ရန်နှင့် ဒေါ်ခင်မကြီး၏ သဘောတူလမ်းညွှန်ချက်အရသာ သွားနိုင်ရန် စီစဉ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တွေ့ပါပြီ အုတ်တံတိုင်းအမြင့်ကြီး ကာထားသည့် အလယ်မှာ ထီးထီးမားမားရှိနေသော ရှေးဟောင်း တိုက်ခံအိမ်ကြီး။ အဝင်ဝ သံတံခါးမှာသံကြိုးချည်၍ သော့ခလောက်ကြီးကြီး ခတ်ထား သည်။ တံခါးရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရ။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း မတွေ့ရ။ ကြိုးဆွဲသည့် ခေါင်းလောင်း လည်းမရှိ။ ဝင်းတံခါးနှင့် အလှမ်းမကမ်းတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိ သည်။ အစောင့်အိမ်ဖြစ်မည် ထင်ရသည်။

တီ . . . တီ . . . တီ . . .

ကားဟွန်းတီး၍ အသံပြုသည်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့် တုတ် တုတ် ခိုင်ခိုင် လူကြီးတစ်ယောက် အစောင့်အိမ်လေးမှ ထွက်လာသည်။ တိုက်အိမ်ကြီးဆီမှ အသက်လေးဆယ်ငါးနှစ်ရှိ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် လည်း ဝင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။ စိုးထိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ တံခါးရှေ့သွားရပ်လိုက်သည်။

အတွင်းမှ အဒေါ်ကြီးက စိုးထိုက်ကို အံ့ဩသော မျက်လုံး စူးစမ်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေသည်။ တုတ်ခိုင်သော လူကြီးက ဘေးမှာရပ်လျက် ဘာမျှမေးခြင်း စမ်းခြင်းမရှိကြ။ စိုးထိုက် အင်္ကျီအိတ် ထဲမှ ကော်ပိတ်ထားသော စာအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မကြီး ပေးလိုက်သောစာဖြစ်သည်။ တံခါးသံလုံး များကြားမှ လက်သွင်း၍ စာအိတ်ကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။ အတွင်းမှ အဒေါ်ကြီးက လှမ်းကြည့်နေသည်။ လာယူခြင်းမရှိသေး။

“ဒေါ်ခင်မကြီးပေးလိုက်တဲ့စာပါ... ”

“ညော်... ”

ဒေါ်ခင်မကြီး နာမည်ကြားသည်နှင့် အဒေါ်ကြီး ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာပြီး စာအိတ်ကိုယူသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးဆီသို့ အမြန် လျှောက်သွားသည်။ တုတ်ခိုင်သောလူကြီးက တံခါးရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လျက် စောင့်ကျန်ရစ်သည်။ စိုးထိုက်စိတ်ရှည်ရှည် သဘောထားပြီး ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် အဒေါ်ကြီး ပြန်လာသည်။ အစောင့် လူကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ လူကြီးက အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်သွားပြီးသော့ယူ၍ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

အခန်း (၆)

စိုးထိုက် အိမ်ထဲရောက်သည်အထိ ခင်နန်းသွေးဆိုသော မိန်းကလေးကို မတွေ့ရသေး။

“လူကလေးကို အပေါ်ထပ်က အခန်းမှာ နေရာချထားပေးဖို့ နန်းက ပြောပါတယ်... ”

နန်းဆိုသည်မှာ ခင်နန်းသွေးကို ပြောခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိုးထိုက်နားလည်လိုက်ပါသည်။

“ခဏနားပြီး ရေချိုးချင်တယ်ဆိုရင် ဒီဘက်ကအခန်းမှာ ရေချိုးလို့ ရပါတယ်။”

အဒေါ်ကြီးက လှေခါးဘေးဘက်မှ အခန်းကို ပြသည်။ စိုးထိုက် ရေချိုးချင်နေ၍ ရေချိုးခန်း ရှိသည်ကို သဘောကျသွားသည်။ အဒေါ်ကြီးက သူ့နောက်မှလိုက်ခဲ့ရန် အမူအရာနှင့်ပြပြီး အပေါ်ထပ် သို့ လှေခါးမှ တက်သွားသည်။ စိုးထိုက် အဒေါ်ကြီးနောက်မှ လိုက်သွား သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ခင်နန်းသွေး...။ ခုထိ မတွေ့ရသေးသော ခင်နန်းသွေးကို ကြည့်ရှုရှာဖွေမိသည်။ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။ ဘာသံမျှလည်း မကြားရ။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ရှေ့မှ အဒေါ်ကြီး လှေကားတက်သွားပုံမှာလည်း ခြေသံလုံးဝမကြားရ။ ဖွဖလေးနင်းပြီး သွားနေသည်။ စိုးထိုက်၏ ခြေသံသာထွက်နေသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ပါပြီ။

အဒေါ်ကြီး ခြေသံမကြားအောင် သွားနေခြင်း၏ အဓိပ္ပါယ်ကို စိုးထိုက်နားလည်သွားပါသည်။ အပေါ်ထပ်မှ ဘုရားခန်းတွင် ဘုရားဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ နောက်ပိုင်းကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ခင်နန်းသွေး ဖြစ်ရမည်ဟု စိုးထိုက်သိလိုက်ပါသည်။ အချိုးအဆစ်ကျန၍ ပန်းပုရုပ်တစ်ခုနယ် ပြေပြစ်တင့်တယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာ၏ နောက်ပိုင်းအလှမှာ အံ့ဩငေးမောစရာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒူးကလေးတုပ်ပြီး ကြော့ကြော့လေးထိုင်၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ တရားမှတ်နေသည်။

ဘုရားခန်းက အကျယ်ကြီးဖြစ်၏။ ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့မှာ ဆီမီးငါးတိုင် ထွန်းညှိထားသည်။ ဘုရားပန်းများမှာလည်း လှပဝေဆာစွာ ပန်းအိုးများမှာ ထိုးစိုက်ထားသည်။ ဘုရားခန်း၏ နောက်ပိုင်းမှဖြတ်၍ အခန်းတစ်ခုဆီသို့ အဒေါ်ကြီးက ခေါ်သွားသည်။

“ဒီအခန်းပဲ...” ဆိုသည်ကို ပါးစပ်မှ မပြောပဲ အမူအရာနှင့်ပြုပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိုးထိုက်ပင် အသံမထွက်အောင် သတိထား၍ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို အခန်းထဲမှ စားပွဲပေါ်မှာ

အသာလေးတင်လိုက်သည်။ စတစ်ကော်လာနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ထားရသည်မှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှပြီမို့ အမြန်ချွတ်လိုက်သည်။

ရေချိုးလိုက်ရလျှင် စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင် လန်းဆန်းသွားမည် ထင်သည်။ ပုဆိုးအဟောင်းနှင့် ပြောင်းဝတ်ပြီး တဘက်တစ်ထည်ယူ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားမှာတော့ အိပ်ခန်းတိုင်းမှာ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ တွဲထားသည်။

မြန်မာပြည်တွင် ထိုလေ့က မပျံ့သေးသည့်အထဲ ဤအိမ်က ရှေးဆန်သော မင်းမျိုးမင်းနွယ်အိမ်။

“အေးလေ... ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့...”

ဘုရားခန်းနောက်ဖက်ပိုင်းမှ ဖြတ်ရတော့ မိန်းကလေးကို နောက်တစ်ကြိမ်လှမ်းကြည့်ခွင့်စိတ် ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် တရားမှတ်နေသည်ကို လေးစားစိတ်ဖြင့် မကြည့်ဘဲ ခြေသံမကြားအောင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

နောက်ဘက်အမြင်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် ရှိလှသည်ကို တစ်ကြိမ်မြင်ရုံနှင့် စိုးထိုက်သိပါသည်။ သို့သော် ရှေ့ဘက်မှ မျက်နှာကို မမြင်သေး။ နောက်ဘက် အမြင်လှသော်လည်း ရှေ့ဘက်အမြင် မလှသူများစွာ တွေ့ဖူးသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နောက်ဘက်အမြင်နှင့် လိုက်လျောညီစွာ လှပစေချင်သည်။

“ဣဋ္ဌိ ရူပံ ဓနံ” မိန်းမတို့၏ ဓနဥစ္စမှာ ရုပ်ဆင်းလှပခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အဖေပြောဖူးသည်။

အေးလေ နောက်ဘက်အမြင် ဒီလောက်လှနေမှတော့ ရှေ့ဘက်အမြင်က အနည်းဆုံး ရွက်ကြမ်းရေကျိုလောက်မှာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ အပြုံးလေးလောက် ရှိမယ်ဆိုရင်မဆိုးပါဘူး။ စိုးထိုက်လျော့လျှော့

ပေါ့ပေါ့တွက်ပြီး လှေကားအတိုင်းဆင်းလာခဲ့သည်။
ဒီမိန်းကလေးဟာ မွန်မွန်ဆွေပြောသလို မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မွန်များမွန်နေသလား။ သူ့လာသည်ကို ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက် မလုပ်ချင်၍ တရားထိုင်နေသလား။ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုလည်း သုံးသပ်သည်။ သူ့လာသည်ကို ဤမိန်းကလေးသိသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးသော အဒေါ်ကြီးမှာ တံခါးဖွင့်ခွင့်ကို သူထံမှ ယူရဟန်တူသည်။

“အပေါ်ထပ်က အခန်းမှာ နေရာချပေးထားဖို့ နန်းက ပြောထားပါတယ်...”

အဒေါ်ကြီးပြောသည်ကို သတိရတော့ သေချာသွားသည်။ သူ့ကို နေရာချထားပေးဖို့ ပြောပြီးမှ ဘုရားခန်းဝင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်း မပြုရအောင် ရှောင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု စိုးထိုက်နားလည်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ခြင်း တိမ်တိုက်ငယ်တစ်ခု ဖြတ်သွားသည်။

“အေးလေ... ကြည့်ရမှာပေါ့... သိပ်ပြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်လို့ ညှိနှိုင်းမရမဲ့ ဟာမျိုးဆိုတော့လည်း ပြန်ရုံပေါ့...”

စိုးထိုက်က မာနစိတ်နှင့် တွေးလိုက်သည်။
ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို နှုတ်မဆက်ချင်တဲ့ စိတ်ထားမျိုးဆိုရင်တော့ တော်တော်ညံ့တာပဲ... တွေးရင်းနှင့် ပိုပြီး မကျေနပ်စရာ ဖြစ်လာရသေးသည်။ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့လေ။ ရေချိုးခန်းရှေ့သို့ ရောက်ပြီ။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းကတော့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် သပ်သပ်ယပ်ယပ်ရှိပါသည်။ ရေခွက်နှင့် ရေခပ်ချိုးရသော ကန်ရှိသည်။ ရေပန်းလည်း ရှိသည်။ စိုးထိုက် ပြုံးလိုက်သည်။ ရေပန်းတွေဘာတွေတော့ သုံးသားဟု

စဉ်းစားမိ၍ ဖြစ်သည်။
စိုးထိုက်အပေါ်မှာ ရေပန်းကိုဖွင့်ပြီး ခေါင်းပါစိုရွဲ သွားအောင် ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးမြသွား၍ ပင်ပန်းနေသည်များ ပြေပျောက်သွားသည် တော်တော်လေးကြာအောင် စိတ်ကြိုက် ရေချိုးပြီး ခေါင်းပါလျှော်ပစ်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းမှဆံပင်များကို တဘက်နှင့် သုပ်ရင်း လှေခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အိုး...”
ရင်ထဲမှာ အံ့အားသင့်စွာ မြည်တမ်းလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းကလေးကို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။ လှမ်းနေသော ခြေကိုရပ်၍ မိန်းကလေးကို ကြည့်နေမိသည်။ ခေါင်းမှာတဘက်နှင့် သုပ်နေသည်ကိုလည်း ယောင်ယမ်းပြီး ရပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ စတင်ဆုံရပုံမှာ သူက အပေါ်စီးမှ ငုံ့ကြည့်လျက် ကိုယ်ကအောက်ဘက်မှ မော့ကြည့်နေရသော အဖြစ်။ သို့သော် ထိုအဖြစ်ကိုပင် စိုးထိုက် မေ့လျော့သွားသည်။

နောက်ဘက်အမြင်မှာ အလွန်လှသည် ထင်ထားခဲ့သည်။ ရှေ့ဘက်အမြင်က မမိမှာ စိုးခဲ့သည်။ ခုမြင်ရတော့ ရှေ့ဘက်အမြင်က နောက်ဘက်အမြင်ထက် အဆများစွာ ပိုလှနေသည်။ မွန်မွန်ဆွေတို့ ညီအစ်မ၏စကားများတွင် ဤမိန်းကလေး၏ အလှအကြောင်း လုံးဝ မပါခဲ့။ မာနကြီးသည်ဟုသာ ပြောခဲ့ကြသည်။ အဖေကိုလည်း မကျေနပ်။ ဤမျှ လှပသော မိန်းကလေးကို လှပကြောင်း ဘာမျှမပြောခဲ့။

အေးလေ ဒါကြောင့်မို့လည်း အကြံပြုပြီး ဒီခန်းကို လွှတ်လိုက်

တာဖြစ်မှာပေါ့... အဖေကို နားလည်လိုက်ရပြန်သည်။ အသားအရေ က ဖြူရုံမဟုတ် ရွှေရည်ဝင်း၍ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိသည်။ မွန်မွန်ဆွေ အသားဖြူသည်က ဖြူရုံသက်သက်ဖြစ်သည်။ ဤမိန်းကလေးလို ရွှေရည်ဝင်းပခြင်း မရှိ နိုင်ငံခြားသူများ၏ အသားမှာ ဖြူသော်လည်း ကြမ်းတမ်းပြီး ဖုန်ပွပွဖြစ်နေသည်။ ဤမိန်းကလေး၏ အသားအရေမှာ ညက်ညောပြေပြစ်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အပြစ်ပြောစရာ အပိုအလိုမရှိ။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆစ် အမို့အမောက် အချိုင့်အဝှမ်းတစ်ခုခု ယခုထက် နည်းနည်းလေးပိုလျှင် အပြစ်ရှိမည်။ နည်းနည်းလေးလျော့လျှင်လည်း အပြစ်ရှိမည်။

နှုတ်ခမ်းလေးအထူအပါး နှာတံအတိုအရှည်၊ မျက်လုံး အကျဉ်း အကျယ်အားလုံးမှာ အပိုအလိုအရှိ။ ပန်းချီဆရာ၊ ပန်းပု ဆရာတို့ ဖြည့်စရာမရှိ၊ ပြင်စရာမလိုသော အလှမျိုး၊ ထို့ကြောင့် ဤမိန်းကလေး၏အလှကို အဖေက မပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု စိုးထိုက်နားလည်ရပြန်သည်။

မိန်းကလေးက စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး လှေကားမှ ဆင်းလာသည်။ ဆင်းလာပုံက သိမ်မွေ့စွာ မဟာဆန်သည်။ ဝတ်ဆင် ထားပုံကလည်း ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ဖြစ်သည်။ ထဘီကို ခြေမျက်စိအထိ ဖုံးအောင်ဝတ်ထားသည်။ တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ဤမိန်းကလေး၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကို စိုးထိုက် သဘောကျသွားသည်။ သို့သော် စိတ်နေ သဘောထားကတော့ ဘာမျှမသိရသေး။ မိန်းကလေး လှေကားခြေ ရင်းမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာပြီ။

“မေမေကြီး ရေးပေးလိုက်တဲ့စာကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အချိန်မှန်

ကိုးရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ထားတာ ဒီနေ့နောက်ဆုံးဖြစ်နေလို့ချက်ချင်း မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ... ”

မိန်းကလေးက ရှင်းလင်းချက်ပေးသည်။ မျက်နှာက ပြုံးပြုံး ရယ်ရယ်မရှိ။ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားချက်မပါသော ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ရင်းနှီးခင်မင်လိုသော သဘောကိုမတွေ့ရ။ ဒေါ်ခင်မကြီး စာအရ လက်ခံ၍ ဆက်ဆံရသောပုံ၊ စိုးထိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်...”

သူက တည်၍ ကိုယ်ကလည်း တည်ထားလိုက်သည်။

“အေးအေးဆေးဆေး နားနိုင်ပါတယ်။ ငါးနာရီခွဲလောက် ကျရင်ထမင်းဖို့ ဒေါ်ကြီးရွပ လာခေါ်ပါလိမ့်မယ်...”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လှေကားကို ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ခင်နန်းသွေးက နောက်ဘက်အခန်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ လှေကားကို တက်လာရင်း စိုးထိုက်ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုများ အားပြိုင် နေသည်။

ဤမျှလှသော မိန်းကလေးကို အံ့ဩသဘောကျမိသည်။ မွန်မွန်ဆွေကို မြင်မြင်ချင်းလှသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သဘောကျ ခဲ့သည်။ သို့သော် မွန်မွန်ဆွေလှသည်မှာ ဤမိန်းကလေးနှင့် ယှဉ်လိုက် လျှင် သာမန်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မွန်မွန်ဆွေလှပုံက ဖော်ရွေ သွက်လက်ခြင်း၊ အဖော်အပြသဘောပါသည် ဝတ်ဆင်ခြင်းများနှင့် ပေါင်းစပ်ထားသည်။ သို့သော် ဤမိန်းကလေး၏ ဆက်ဆံမှုမှာ ခွင့်ဝတ် ကြေဖြစ်သည်။ ရင်းနှီးဖော်ရွေခြင်းမရှိ။

မွန်မွန်ဆွေတို့ ညီအစ်မပြောသလို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး မကောင်းတဲ့ မာနရှင်မိန်းကလေးဖြစ်နေသလား စဉ်းစားစရာ ဖြစ်ရ

သည်။ လှသည်ကို သဘောကျသည်။ မာနကြီးလျှင်တော့ မကြိုက်။
လှေလာကြည့်ရဦးမှာပဲလေ။ အခန်းကိုရောက်တော့ အဝတ်အစား
လဲပြီးသည်နှင့် ကုတင်ပေါ်မှာလှဲ၍ စိုးထိုက်အနားယူလိုက်သည်။

အခန်း (၇)

“ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ...”

ဒေါ်ရူပဆိုသော အဒေါ်ကြီးက အခန်းပေါက်ကို လာရောက်
ပြောဆိုသည်။ စိုးထိုက်အိပ်ရာ ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်
သည်။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှပသော မိန်းကလေး၏
မျက်နှာကို မြင်ရဦးမည်။ မြင်ချင်ပါသည်။

ထမင်းအတူစားရင်း ကြည့်ခွင့်နှင့် အကဲခတ်ခွင့် အပြည့်
အဝ ရရှိမည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ခင်နန်းသွေးကို
မြင်ရပါသည်။ ထမင်းစား စားပွဲဘေးမှာရပ်၍ ဟင်းများကို ယင်
မနားအောင် ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ သန့်သန့်
ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် နှိုသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရေခဲသေတ္တာ
ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထည့်ထားသော ထမင်းပန်းကန်တစ်ချပ်တည်း။ သုံးယောက်အတူ သို့မဟုတ် ခင်နန်းသွေးနှင့် နှစ်ယောက် အတူ စားရမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

“အိမ်ရှင်တွေရော အတူတစ်ခါတည်း စားကြလေ... ”
စိုးထိုက်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“စားပါ။ ဧည့်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားရအောင်လို့ ပါ...”

ခင်နန်းသွေးက ဖြေသည်။

အဒေါ်ကြီးက ချဉ်ရည်ဟင်းပူပူလာထည့်ပေးသည်။

“လွတ်လပ်ပါတယ်... သုံးယောက်တည်းရှိတာ တစ်ခါတည်း စားလိုက်ပါလား...”

စိုးထိုက်က ထပ်မံ၍ တိုက်တွန်းစကားဆိုသည်။

“ပြီးမှပဲ စားမှာပါ...”

ခင်နန်းသွေး ပြောပုံက ယတိပြတ်ဖြစ်၍ စိုးထိုက် ထပ်မပြောတော့ပါ။ စားပွဲပေါ်မှာ လက်ဆေးရေခဲလုံ ရှိသည်။ ဇလုံထဲမှာ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းရှိသည်။ ကြိုက်သလိုစားနိုင်သည်။ ဟင်းများကို စိုးထိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မြန်မာလို လက်နှင့်စားလျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

ဝန်းဝလွန်သီးနှင့် ငါးရဲ့ချဉ်ရည်ဟင်း။ ကြက်သားဆီပြန် ဟင်း။ ပဲရေပွချက်၊ ငါးပိတစ်ချက်၊ မြုပ်စရာက ဥသျှစ်ရွက်နုလေးများနှင့် သစ္စာသီးစိတ်လေးများ။ သူ့ရောက်ပြီး ခဏလေးအတွင်းမှာပင် ဤမျှ မြည့်မြည့်စုံစုံ စီစဉ်နိုင်သည်ကို စိုးထိုက် တုံ့ပြန်နေသည်။

အမေချက်တတ်သော ဟင်းချက်လက်ရာမျိုး ဖြစ်သည်ဟု

လည်း သတိထားမိသည်။ ဇလုံထဲ လက်နှိုက်၍ ရေဆေးလိုက်သည်။

“အေးအေးဆေးဆေး ဝအောင်စားပါ...”

ခင်နန်းသွေး ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ စိုးထိုက် ဘာမျှပြောချိန် တားချိန်မရလိုက်။ ဧည့်သည်ကို ကျွေးမွေး ခြင်းမရှိဘဲ ထွက်သွားသည်ကတော့ မသင့်ဟု စိုးထိုက်မကျေမနပ် စိတ်နှင့် တွေးမိသည်။

သို့သော် ဗိုက်ကပိုဆာလာသည်။ ချဉ်ရည်ဟင်းကို ဦးစွာ သောက်ကြည့်သည်။ ကောင်းသည်။ ချဉ်ချဉ်လေးလေးမှာ ချိုသော အရသာပါသည်။

“အံ့ဩစရာ... အမေလက်ရာမျိုးဖြစ်နေပါလား...”

ခင်နန်းသွေး၏ လက်ရာလား ဒေါ်ရူပ၏လက်ရာလား မသိရသေး။ ကျန်သည့် ဟင်းများကို တစ်မျိုးစီစားကြည့်သည် အားလုံး အရသာရှိသည်။ အမေလက်ရာနှင့် ဝေးကတည်းက ဤဟင်းမျိုးများကို မစားခဲ့ရသည်မှာကြာပြီ။ ပဲရေပွကို စားကြည့်သည်။ ထူးခြားသောရနံ့လေး ရသည်။ အချို့ကျွေးစားချက်ထားသောပဲရေပွဟင်းဖြစ်သည်။ အမေ့ကို သတိရမိပြန်သည်။ ရှေးအခါကရွှေဘိုဘက်တွင် ချွေးမရွေးလျှင် ပဲရေပွဟင်းချက်ခိုင်းသည်။ ပဲရေပွဟင်းကို အချိုးကျအောင် မချက်တတ်လျှင် “မိန်းမက ယောက်ျားသာလိုချင်တာ။ ပဲရေပွတောင် မဖွတတ်ဘူးဆို၍ ပယ်ချလိုက်ကြောင်း အမေပြောဖူးသည်။

ယခုအခါတွင် ပဲရေပွဟင်းချက်သူ နည်းသွားပြီ။ ချက်တတ်သူလည်း ရှားသွားပြီ။ ဒါရော ဒေါ်ရူပချက်တာလား... ခင်နန်းသွေး ချက်တာလား... အေးလေ ဒေါ်ရူပချက်တတ်ရင် သူ့လဲ ချက်တတ်မှာပေါ့။

စိတ်ထဲကတော့ ခင်နန်းသွေး ချက်တာဖြစ်စေချင်သည်။ လက်ဖက်အုပ်ကိုကိုင်၍ ဒေါ်ရူပ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ စိုးထိုက်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဧည့်သည်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ထမင်းစား ခိုင်းသော အိမ်ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်တာပါလိမ့် စိုးထိုက်နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ သူတို့က မင်းမျိုးမို့ ငါနဲ့အတူမစားနိုင်တာလား၊ ငါနဲ့ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံ မလုပ်ချင်တဲ့ သဘောလား ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုများ ကြီးထွားလာသည်။

မွန်မွန်ဆွေ၏ဖော်ရွေရင်းနှီးသော မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူတို့ အိမ်မှာသာတည်းလျှင် ဒီအချိန်မျိုးမှာ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေလိမ့်မည်။ ခုတော့ ထမင်းစားစဉ်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လျက်။ ဟင်းများက စား၍ကောင်းပါလျက် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသူမရှိ။ အေးလေ သူတို့ပြောသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေး စားခွင့်ရအောင်ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။

“ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကိုက ဒီလိုလားမသိ။ စိုးထိုက် သက်သာအောင်တွေးပြီး တစ်ယောက်တည်း စိတ်တိုင်းကျ အရသာခံ၍ စားလိုက်သည်။ မကျေနပ်စိတ်များအားလုံး မေ့ပျောက် သွားသည်။

တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားခွင့်ရသည်ကိုပင် ပို၍ သဘောကျနေမိသည်။ မသုံးရတာကြာ၍ မေ့သလောက် ဖြစ်နေသော မြန်မာဝေါဟာရတစ်ခုကို ပြန်၍အသုံးချလိုက်ရသည်။

“မြန်သည်... ”

နိုင်ငံခြားမှာ အစားအစာ အမျိုးမျိုးစားဖူးပါသည်။ ကြိုက်

သည့် ဟင်းလျာများလည်း အများကြီးရှိပါသည်။ သို့သော် ‘မြန်သည်’ ဆိုသော ဝေါဟာရကို သုံး၍မရခဲ့ ဟင်းစပ်တည့်အောင် မြန်မှာထမင်းဟင်းကောင်းကောင်းများကို စားရမှ မြန်သည်ဟူသော ဝေါဟာရကို သုံး၍ရသည်။ ဘေးမှာထမင်းထည့်ထားသော ကြော့အုပ်ရှိသည်။ အထဲမှာ ကြော့ဖွန်းနှင့် ထမင်းကပူပူနွေးနွေး။ စိုးထိုက် ထမင်းနှစ်ခါ ထပ်ထည့်ရသည်။

ထမင်းစား၍ တစ်ဝက်လောက်မှာ ဒေါ်ရူပ တစ်ကြိမ် ပြန်ဝင်လာပြီး ချဉ်ရည်ဟင်းပူပူထပ်ထည့်ပေးသည်။ တစ်နေရာက စောင့်ကြည့်နေသလား ထင်ရလောက်အောင် အချိန်ကိုက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မှန်းဆပြီး ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် အတော်အမှန်း ကောင်းသည်ဟု ချီးကျူးရမည်။

ချဉ်ရည်ဟင်း ဖြည့်ပေးပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ရူပပြန်ထွက် သွားသည်။ စိုးထိုက်အတွက် မမေ့နိုင်သော ထမင်းတစ်နပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အပြည့်စုံဆုံး အကောင်းဆုံးတော့ မဟုတ်သေး ဟု ရင်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချထားလိုက်သည် ဤဟင်းမျိုးကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော ချစ်စဖွယ် အိမ်ရှင်မနှင့် အတူချီးကျူးရင်း ချစ်စဖွယ်စကားများပြောရင်း စားရလျှင် အပြည့်စုံဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု မျှော်လင့်မိသည်။

ထိုအိမ်ရှင်မကိုလည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် ခင်နန်းသွေး ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် ခင်နန်းသွေးက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား သံသယဖြစ်ရသည်။

ယခုစားရသည့် ထမင်းဟင်းများမှာ အမေ့လက်ရာကို မှီသည်။ ခင်နန်းသွေးရဲ့လက်ရာထမင်းဟင်းကို အဖေစားခဲ့ဘူးသလား။

စိုးထိုက်တွေ့ကြည့်သည်။ အမေ့လက်ရာ ထမင်းဟင်းကို အဖေသဘောကျခဲ့သည်။ အကြိမ်ကြိမ် ချီးကျူးသည်ကို ကြားခဲ့ရသည်။ ခင်နန်းသွေးနှင့် တွေ့ကြည့်ရန် အဖေအကြံပေးစဉ်က သာမန်သာ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ သို့သော် အဖေက ရှေ့နေပီပီ ပညာပါသည်။ သွားတွေ့ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်စကားဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

“တွေ့ကြည့်ရင်တော့ ငါ့သားမများပါဘူး။ ခင်နန်းသွေးက ငါ့သားအမေလို မိန်းမမျိုးကွဟူ၍ ဖြစ်သည်...”

အဖေက မယုတ်မလွန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ငါ့သား အမေလိုမိန်းမမျိုးကွ ဟူသော စကားက စိုးထိုက်ကို ဆွဲဆောင်မှု ဖြစ်သည်။ အဖေက ခင်နန်းသွေးကို သိပ်လှသည်ဟု မပြောခဲ့သလို မာနကြီးသည်ဟုလည်း မပြောခဲ့။ ကိုယ်ဘာသာဆက်ပြီး လေ့လာရဦးမည်။ စားရသည့် ထမင်းဟင်းကိုတော့ သဘောကျပြီ။

သို့သော် ဤထမင်း ဤဟင်းသည် ခင်နန်းသွေး ကိုယ်တိုင် ချက်တာ ဟုတ်မဟုတ် မသိသေး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်တာ မဟုတ်လျှင် လည်း ခင်နန်းသွေး ဤထမင်းဟင်းမျိုးကို ချက်နိုင်မချက်နိုင် မသိသေး။ ချက်နိုင်သည်ဆိုမှ အမေလို မိန်းကလေးဟု စိုးထိုက်ဝန်ခံနိုင်မည်။ ချစ်ရည်ဟင်းကို နှစ်ဖွန်းဆက်သောက်ပြီး ထမင်းစားခြင်းကို အပြီး သတ်လိုက်သည်။

“စားလို့ကောင်းပါရဲ့လား ရှင်...”

ခင်နန်းသွေးဝင်ရောက်လာသည်မှာထမင်းစားပြီးချိန်နှင့်အံ့ကိုက် ဖြစ်နေ၍ အံ့ဩရပြန်သည်။ သူ့နောက်မှ ဒေါ်ရူပလည်း ပါ လာသည်။ ဟိုမှာ လက်ဆေးလို့ရပါတယ်။ ခင်နန်းသွေးက လက်ဆေး ကြော့ခွက်ကို ပြသည်။ ရေပိုက်ဖွင့်ပြီး ဆေး၍ရသည်။ ဆပ်ပြာခဲ အဆင်သင့်ရှိသည်။

စိုးထိုက် ဆေးပြီးသည်နှင့် ဘေးမှာရပ်နေသော ခင်နန်းသွေး က လက်သုပ်ပဝါ လှမ်းပေးသည်။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော လက်သုပ်ပဝါ ဖြစ်သည်။

“ဧည့်ခန်းဘက်ကြပါရှင့်...”

ခင်နန်းသွေး ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လိုက်လာသည်။

“ရပါတယ် ထမင်းစားကြလေ...”

စိုးထိုက်က ဧည့်သည်ပြီးလျှင် အိမ်ရှင်ဆက်စားမည် ထင်သည်။

“နန်းတို့ ဒီအချိန်မစားသေးပါဘူးရှင့်...”

စိုးထိုက်သဘောကျပါသည်။ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ခင်နန်းသွေး လိုက်လာလျှင် စကားပြောရင်း မေးမြန်းရင်းနှင့် လေ့လာ အကဲခတ်ခွင့် ရမည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကတ္တီပိစွပ် ဆိုဖာဆက်တီရှိသည်။ မတ်တပ် ပန်ကာ နှစ်လုံးရှိသည်။ တီဗွီရှိသည်။ အောက်စက်ကိုတော့ မတွေ့ရ။ စားပွဲပေါ်မှာ နှင်းဆီပွင့်များ ထိုးစိုက်ထားသည့် ပန်းအိုးရှိသည်။ နှင်းဆီပန်းရနံ့လေး သင်းသင်းမွှေးနေသည်။

ဧည့်ခန်းပြင်ဆင်ထားပုံမှာ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည်။ ဧည့်ခန်းထိပ်မှ နံရံပေါ်တွင် ရွှေရောင်ကွပ်ထားသော မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ပန်းချီပုံရှိသည်။ လက်ထဲမှာ သာမြီးယပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ တော်တော် ကြီးကြီးမားမားဖြစ်၍ ခန့်ညားသည်။

အခြားဓာတ်ပုံ ပန်းချီကားဘာမျှမရှိ။ ဒေါ်ခင်မကြီးပုံနှင့် ခင်နန်းသွေးပုံကိုပင်မတွေ့ရ ခင်နန်းသွေးညွှန်ပြသည့် ကတ္တီပိ ဆက်တီ မှာ စိုးထိုက်ထိုင်လိုက်သည်။

ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မဟုတ်သော ဘေးဘက်မှ ခုံမှာထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ လက်ဖက်အုပ်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လက်ဖက်အုပ်ထဲမှာဆီနှင့် နှပ်ထားသော လက်ဖက်သား နှမ်းလှော်၊ ပဲကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ မြေပဲကြော်၊ ပိုးကောင်ကြော်နှင့် ပုဂ္ဂန်ခြောက်တို့ကို တစ်ကန်စီထည့် ထားသည်။ လက်ဖက်အုပ်ဘေးတွင် လိမ္မော်သီးစိပ်များ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ရှိသည်။ ပြင်ဆင်ထားသည် မှာ စားချင်စဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း စိုးထိုက် ထမင်းစားများသွား၍ ဗိုက်ပြည့်နေပြီ။

ရေနွေးကြမ်းမှာ ဓာတ်ဘူးနှင့်မဟုတ် ကြွေကရားနှင့် ဖြစ် သည်။ ရွှေအနားကွပ်ပါသော လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လေးထဲသို့ ခင်နန်းသွေးက ရေနွေးကြမ်းထည့်ပေးသည်။ စိမ်းဖန်ဖန် အရောင် ဖြစ်၍ အငွေ့များ ဝေ့ဝဲတတ်နေသည်။

“လက်ဖက်စားပါရှင်”

ခင်နန်းသွေးက လက်ဖက်အုပ်ကို စိုးထိုက်ရှေ့သို့ တိုးလာ သည်။ ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်းလေးများက ဖြူဝင်းနေ၏။

ထမင်းစားချိန်မှာ ထမင်းစားခန်းတွင် ဧည့်မခံသော်လည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မှာ ဧည့်ခန်းတွင် ဧည့်ခံနေသည်ကို စိုးထိုက် သတိထားမိသည်။ ဒေါ်ရူပကတော့ ထမင်းစားခန်းမှာ သိမ်းဆည်း နေဟန်တူပါသည်။ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်မလာ။

“မခင်နန်းသွေး...”

“ခုချိန်ထိ... မခင်နန်းသွေးနဲ့ကျွန်တော် မိတ်မဆက်ရသေး ဘူးနော်...”

ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်ကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“မြန်မာလူမျိုး အချင်းချင်းပဲ မိတ်ဆက်စရာမလိုပါဘူးရှင်” ခင်နန်းသွေး ပြောသည်မှာ မှန်သည် ကိုယ်ကနိုင်ငံခြားဆန် သလို ဖြစ်နေ၍ စိုးထိုက်အားနာသွားသည်။

“ကျွန်တော်... ဒီမှာ ရက်နည်းနည်းလောက် နေခွင့်ပြု ပါလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေကြီး စာထဲမှာ ပါပါတယ်...” “ကျွန်တော့်နာမည် စိုးထိုက်ပါ...”

ခင်နန်းသွေးက နားထောင်ရုံသာ နားထောင်နေသည် ဘာမျှထူးခြားခြင်းမရှိ။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောခြင်းလည်းမရှိ။

ခင်နန်းသွေးကို စိုးထိုက်ကြည့်နေသည် ပြောင်းလဲသွား သော အမူအရာလေး တစ်ခုပင်မရှိ။ မွန်မွန်ဆွေတို့ ညီအစ်မပြောသလို ဒီမိန်းကလေးဟာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး တော်တော်ညံ့တာပါလား ဟု စိတ်အားပျက်ရသည်။

အဖေကဒီကို စာကြိုရေးထားတာများ ရှိသလား စိုးထိုက်က နောက်တစ်မျိုး စူးစမ်းကြည့်သည်။

“မရှိပါဘူး...”

ဘာမျှအကြောင်းမထူး လမ်းစပိတ်သွားပြန်သည်။ ဒီမိန်း ကလေးနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်အောင် ဘယ်လိုပေါင်းရမလဲ ကြိုးစား ကြည့် ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ ခုထိတော့ မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်းသာ ဖြစ်သည်။

ရင်းနှီးလိုသော သဘောကိုမတွေ့ရ။ ခွင့်ကြေဝတ်ကုန်မျှသာ ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မေမေကြီး ဒေါ်ခင်မကြီးက ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး

စာထဲမှာ ဘာတွေရေးလိုက်သလဲ... ”

တိုက်ရိုက်ပင် မေးကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ်ယူလာသော စာဖြစ်သော်လည်း ထိုစာထဲမှာ ဘာတွေပါ မှန်း စိုးထိုက်မသိ။

“ရှေ့နေကြီး ဦးကျော်မြရဲ့သား မောင်စိုးထိုက် အိမ်မှာတည်း မယ် ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ပြုစုပါတဲ့... အဲဒါပဲ...”

“ဪ... ”

ခင်နန်းသွေးပြောပုံက ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖွား ရေးထား သည်ကလည်း ဘာမျှ ဆန်းပြားခြင်းမရှိ။ မရိုးမသားနှင့် ဆန်းပြား လိုသည်က ကိုယ်သာဖြစ်နေသည်။

လူကြီးများ၏ဆန္ဒနှင့် အစီအစဉ်အရ စိုးထိုက်လာခဲ့ရသော် လည်း လူကြီးများက ဘာမျှကူညီပံ့ပိုးထားခြင်းမရှိ။ ကောင်းတော့ ကောင်းပါသည်။ လူငယ်များ၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ပေး ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“စောစောက စားခဲ့တဲ့ ဟင်းတွေအားလုံး မခင်နန်းသွေး ချက်တာလား... ”

စိုးထိုက်က မျှော်လင့်ချက်နှင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒေါ်ကြီးရူပချက်တာပါ...”

စိုးထိုက် မျှော်လင့်ချက် ပျက်သွားသည်။

“ပဲရေပွဟင်းတစ်ခွက်ပဲ နန်းချက်တာပါ...”

မျှော်လင့်ချက်ရှိလာပြန်သည်။ ယနေ့စားသော ဟင်းများတွင် ပဲရေပွဟင်းမှာ ချက်၍ အခက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ပဲရေပွဟင်းကို ချက် တတ်လျှင် ကျန်ဟင်းများကိုလည်း ချက်တတ်မည် ဖြစ်သည်။ အမေလို

မိန်းကလေးဟု အဖေပြောသည်မှာ မှန်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်ခင်မကြီးကလည်း ထိုစကားကိုပင် ပြောလိုက်သည်။ တိုက်ဆိုင်ခြင်းဟု ဆိုလျှင်လည်း တိုက်ဆိုင်လွန်းသည်ဟု စိုးထိုက် စဉ်းစားနေသည်။

“ကျွန်တော်ဒီအိမ်မှာနေတုန်း နန်းလက်ရာကို စားရဦးမှာ ပေါ့နော်...”

စိုးထိုက်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ‘နန်း’ဟု ပြောင်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့စားရမှာပါ...”

ခင်နန်းသွေးဖြေပုံက အလိုက်သင့် ခွင့်ဝတ်ကြေဖြစ်သည်။

“မေမေကြီး... ရိပ်သာဝင်နေတော့ ဒီအိမ်မှာ နန်းနဲ့ တို့

ဒေါ်ရူပနှစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိတာပေါ့နော်...”

“ဟုတ်ပါတယ်... အပြင်မှာတော့ ခြံစောင့်ဦးအံ့ရှိတာပေါ့ သူ့နာမည်က ဦးအံ့ပွားတဲ့...”

ဤမိန်းကလေးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်အောင်လုပ်ဖို့ မလွယ်ဟု စိုးထိုက်နားလည်လိုက်သည်။

“နန်း... ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဒီအိမ်မှာ ရက် နည်းနည်း ကြာကြာနေချင်ပါတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... နေနိုင်ပါတယ် မေမေကြီးက ခွင့်ပြုထား တာပဲ...”

ဖြေပုံကသူ၏သဘောထားနှင့် လိုလားနှစ်သက်မှုအရမဟုတ်။

“ဒေါ်ခင်မကြီးက ခွင့်ပြုထားပေမဲ့ တကယ်တမ်း ကျွေးမွေး ဧည့်ခံရတာက နန်းနဲ့ဒေါ်ရူပဆိုတော့... နန်းတို့ကို အားနာလို့ ပါ...”

ခင်နန်းသွေးက ဘာမျှမပြော။ ခေါင်းငုံ့လျက် တိတ်တိတ်နေသည်။

“နန်းက ဘာမှပြန်မပြောဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် နားလည်သွားပါပြီ... ခပ်မြန်မြန်ပြန်ပါမယ်...”

“အို... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး နန်းဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိလို့ပါ...”

ခင်နန်းသွေးပြောပုံက စိုးရွံ့စိတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများမှာလည်း တောင်းပန်လိုသော သဘောကို တွေ့ရသည်။

“နန်းစိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်းပြောပါ...”

“နန်းက... မေမေကြီးရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာပါ... မေမေကြီးရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း နေရတာပါ...”

ခင်နန်းသွေး ရှင်းပြပုံက သနားစရာဖြစ်သည်။ ဒီမိန်းကလေးမှာ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းလှုပ်ရှားခွင့် မရှိဘူးလား ဒေါ်ခင်မကြီးကို သိပ်ကြောက်နေရသလား။ ခင်နန်းသွေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခင်နန်းသွေး ခေါင်းငုံ့နေသည်။

ဤမိန်းကလေးကို ရလျှင်ပြီးရောဟုသာ သဘောထားလျှင် ဒေါ်ခင်မကြီး၏ဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရုံသာရှိတော့သည်။ သို့သော် ထိုသို့မဖြစ်ချင်... ဤ မိန်းကလေးနှင့် ရင်းနှီးမှုရအောင် ကြိုးစားကြည့်ချင်သည်။

“နန်း... ကျောင်းပြီးသွားပြီလား...”

“မပြီးသေးပါဘူး... အဝေးသင်နောက်ဆုံးနှစ်ပါ...”

“ဘာမေဂျာယူလဲ...”

“သမိုင်းအဓိကပါ...”

နန်းဆက် ရင်သွေးမို့ သမိုင်းအဓိက ယူတာလား... စိုးထိုက် တွေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“နန်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ...”

အရေးတကြီးသိချင်သည်ကို အမှတ်မထင်ပုံနဲ့ နှစ်မေးလိုက်သည်။

“ဆယ်ကိုးနှစ်ပါ...”

စိုးထိုက်မျှော်လင့်ထားသလောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“နန်းတို့က နန်းဆက်နန်းသွေးမို့ အိမ်မှာရှေးကျကျ နေကြမယ်ထင်ထားတာ...”

“ရှင်... နန်းတို့က ခေတ်ဆန်နေလို့လား...”

ခင်နန်းသွေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

“ခေတ်ဆန်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်မီတဲ့ပစ္စည်းတွေ သုံးတာတွေ့ရလို့ပါ...”

ခင်နန်းသွေး စိတ်သက်သာသွားဟန်တူပါသည်။

“နန်းဆက် နန်းသွေးတွေက အဲဒီလို အစွဲအလန်းမကြီးပါဘူး။ လျှပ်စစ်မီးပူပေါ်လာမှတော့ မီးသွေးမီးပူ ဘယ်သူမှ မသုံးပါဘူး...”

ခင်နန်းသွေး ပြောပုံကိုသဘောကျ၍ စိုးထိုက်ပြုံးသည်။

“အိမ်မှာမိသားစုချင်းစကားပြောရင် ဘုရားထူးရတယ်ဆို ဟုတ်လား”

“မေမေကြီးနဲ့ဆိုရင်တော့ ဘုရားထူးပါတယ်... ကျန်တဲ့လူ အချင်းချင်းတော့ မထူးရပါဘူး...”

စိုးထိုက်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဤမိန်းကလေးမှာ မာနကြီးသော သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိုးရွံ့မှုများနေသည်ဟု စိုးထိုက် ထင်သည်။

“နန်း... ရန်ကုန်ရောက်ဖူးလား...”

“မရောက်ဘူးပါဘူး...”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။ ဤမိန်းကလေးမှာ နန်းတော် ရာရပ်မှ ဤ တိုက်အိမ်ဟောင်းကြီးအတွင်းမှာသာ အကျဉ်းခံဘဝလို နေရဟန်တူပါသည်။ တက္ကသိုလ်ပညာသင်ရသည်ပင် အဝေးသင်။

“နန်း လိုက်လည်နိုင်မယ်ဆိုရင် ရန်ကုန်ခေါ်သွားပြီး အနံ့ လိုက်ပြချင်ပါတယ်...”

ခင်နန်းသွေး ဘာမျှပြန်ပြောခြင်းမရှိ။

“ရွှေတိဂုံဘုရားကိုလည်း ဖူးရအောင် လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့...”

“နန်းဘယ်မှ လိုက်လို့မဖြစ်ပါဘူး၊ မေမေကြီးလိုတာရှိရင် ဒေါ်ရူပနဲ့ နန်းကပဲ လုပ်ပေးရတာပါ။ ပြီးတော့ နန်းက မေမေကြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း လိုက်နာရတာပါ...”

လေသံကလေး တိုးသွားပြီး မျက်နှာလေး ညှိုးနေသည်။

ခင်နန်းသွေး မျက်နှာလေးကို စိုးထိုက် သေသေချာချာကြည့် နေသည်။ ဤမိန်းကလေး၏ မျက်နှာတွင် မာနကြီးသူတို့၏ ဟန်ပန် အသွင်အပြင်မျိုး မမြင်ရ ညှိုးငယ်ခြင်းနှင့် စိုးရွံ့မှုများသာ မြင်ရသည်။ စိုးထိုက်နားလည်သွားပါသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် မာနကြီးသူ မဖြစ်နိုင်။ အရာရာမှာ ကိုယ့်ဆန္ဒထက် ဒေါ်ခင်မကြီး၏ ဆန္ဒကိုသာ အလေးအနက် ထားနေရဟန်တူသည်။ ဒီမိန်းကလေးဟာ ဒေါ်ခင်မကြီးကို သိပ်ကြောက်နေရသလား စိုးထိုက်ရင်ထဲမှာ သနား စိတ် ဖြစ်မိသည်။

အုတ်ထုအထူကြီးများ ကာရံထားသည့် ဆိတ်ငြိမ် အေး စက်သော ဤတိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ခင်နန်းသွေးဆိုသော မိန်း

ကလေးကို ကယ်ထုတ်ချင်သည်။ နွေးထွေးပွင့်လင်းသော ပြင်ပလောက ကြီးနှင့် ဆက်စပ်ပေးချင်သည်။

“အဖွားကို ခွင့်တောင်းပြီး ရန်ကုန်အလည်ခေါ်မယ်ဆိုရင် ရော...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်ရမ်းပြသည်။

“မေမေကြီးက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ပါဘူး...”

စိုးထိုက်ပြုံးလိုက်ပါသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ အရိပ်ကြီးတစ်ခု မိုးနေဟန်တူသည်။ သူ့နှလုံးပါ ခံစားချက်မဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။ ဤမိန်းကလေးနှင့် ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အရိပ်မဲကြီးကို ဖယ်ပစ်ချင်သည်။ ကိုယ်တိုင်၏ နှလုံးသား ခံစားချက်နှင့် စဉ်းစားနိုင်စေချင်သည်။

နှလုံးသားခံစားချက်ရှိသူ ဖြစ်လာလျှင်...

စိုးထိုက် မျှော်လင့်မိသည်။

သူ့မျက်နှာလေး ပို၍ ကြည်လင်တောက်ပလာမည်။

သူ့အလှလေး ပို၍ ပေါ်လွင်လာမည်။

ထိုအခါ သူ့ဘဝလေးပါ လှလာစေချင်သည်။

အခန်း (၈)

ညနေချိန်တွင် နန်းတော်ရာရပ်ကွက်မှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ် သက် နေ၏။ တိုက်အိမ်အိုကြီး အတွင်းမှာ ပို၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စိုးထိုက် အိပ်ရာပေါ်ရောက်နေသော်လည်း အိပ်၍မပျော်သေး။ ခင်နန်းသွေး တစ်ယောက်အိပ်ပျော်သွားပြီလား။ မအိပ်သေးရင် ဘာ တွေးစား တွေးနေမှာပါလိမ့် စိုးထိုက် စဉ်းစားနေသည်။

“မေမေကြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့ အတိုင်း နန်းက လိုက်နာ ရတာပါ...”

တိုးတိမ်စွာပြောသော ခင်နန်းသွေး၏စကားကို ကြားယောင် နေသည်။ မေးပါများစကားရဆိုသည့်အတိုင်း မေးခွန်းများစွာ မေးလျှင် အဖြေသိရမည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်လည်း ရသွားနိုင်သည်။ ခင်နန်းသွေး ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် ဟင်းချက်လည်းကောင်းသည်။ ဟုတ်သည်။ အမေလိုမိန်းကလေးမျိုး သို့သော် ဆက်ဆံရေးညံ့၍ မာနရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့အပေါ်မှာ

အခန်း (၉)

မနက်စာကို ဧည့်ခန်းမှာပင် စားပါသည်။ မုန့်ကြွပ် တစ်ပန်းကန် နိုင်ငံခြားမုန့်ပုံးထဲမှ ထုတ်ယူထည့်သည့် ဘီစကစ်တစ်ပန်းကန်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်းအဖြူအနီရော၍ ဆီရွဲရွဲ ဆမ်းထားသည်က တစ်ပန်းကန်ဖြစ်သည်။

စိုးထိုက် မုန့်စိမ်းပေါင်းကို အရင်စားသည်။ မြန်မာမုန့်၏ နူးညံ့စွာ ချိုဆိမ့်သော အရသာကို ခံစားရသည်။ မစားရသည်မှာ ကြာပြီ။ နောက်ထပ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူစားနေမိသည်။ ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်အတွက် ကော်ဖီထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ အစားအစာများကို ယင်မနားအောင် ယင်ခတ်ပေးသည်။

ဤအိမ်၏ထုံးစံမှာ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်မှ အိမ်ရှင်ဧည့်ခံရတာလား... စိုးထိုက် စဉ်းစားနေမိသည်။

“နန်းရော ကော်ဖီသောက်လေ...”

ခင်နန်းသွေးအတွက် ကော်ဖီခွက်မတွေ့ရ။

“နန်းက ပြီးမှစားမှာပါ...”

ကော်ဖီကိုယူ၍ တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်သည်။ ကောင်းလှပါလား။ စိုးထိုက်ရင်ထဲမှာတင် ချိုးကျူးမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကော်ဖီကြိုက်သူမဟုတ်ပဲလျက်နှင့်ပင် မွှေးကြိုင်သင်းယုံပြီး ခါးဆိမ့်နေသော ကော်ဖီကို သဘောကျမိသည်။

“ဒီကော်ဖီကရော ဘယ်သူဖျော်တာလဲ...”

“ရှင်... မကောင်းလို့လား...”

ခင်နန်းသွေး စိုးရိမ်သွားသည်။

“ကောင်းလို့ပါ... သဘောကျလို့မေးတာပါ...”

ခင်နန်းသွေး မျက်နှာလေးသက်သက်သာသာဖြစ်သွားသည်။

“နန်း ဖျော်တာပါ...”

“ဘာကော်ဖီမုန့်နဲ့ ဖျော်တာလဲ...”

“မေမြို့က ကော်ဖီစေ့မှာပြီး အိမ်မှာတင် အမှုန့်ကြိတ်တာပါ...”

တကယ့်ကို ရာနှုန်းပြည့်ဖြစ်ရုံမက လတ်ဆတ်သော ကော်ဖီလည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီလောက်မွှေးတာကို... နို့ဆီကရော...”

“နွားနို့နဲ့ ဖျော်တာပါ...”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“နန်းက... ပဲရေပွဟင်း ချက်တတ်ရုံတင်မကဘူး... ကော်ဖီဖျော်လည်းကောင်းတာကို...”

စိုးထိုက် ချိုးကျူးသည်ကို ခင်နန်းသွေးက ခေါင်းငုံ့ နားထောင်နေသည်။ ဘာမျှပြန်ပြောခြင်းမပြု၊ လှုပ်ရှားမှုပင်မရှိ။

“ဒါတွေကို ဘယ်သူက သင်ပေးလဲ... ”

“မေမေကြီး သင်ပေးတာပါ... ”

ဒေါ်ခင်မကြီးကို အထင်ကြီးလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်က ဒေါ်ရူပသင်ပေးထားတာမှတ်လို့... ”

“ဒေါ်ကြီးရူပကို နန်းကသင်ပေးရတာပါ... ”

“ဪ... ”

စိုးထိုက် ပို၍အံ့ဩနေသည်။

“အဖွားက အချက်အပြုတ် သိပ်ကောင်းတာပဲလား... ”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“မေမေကြီးက... နန်းကို ခေတ်နဲ့အညီ ပညာတတ်အောင် အတန်းပညာသင်ပေးပေးမယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အချက်အပြုတ် ကောင်းရမယ် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု တတ်ရမယ်။ ဒါမှ အိမ်ရှင်မ ကောင်း ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး သင်ပေးတာပါ... ”

ခင်နန်းသွေးမှာ သူစိတ်ကူးယဉ်ထားသော မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်နေပြီ။

“နန်းမှာ သူငယ်ချင်း ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ... ”

“ရှင်... တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး... ”

ခင်နန်းသွေး အမှန်အတိုင်းဖြေပြီး ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

ရှက်နေဟန် တူပါသည်။ မွန်မွန်ဆွေပြောတာ မှန်နေသည်။

“ကျွန်တော်နန်းနဲ့ ခင်မင်တဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်ပါတယ်... ”

စိုးထိုက်ပြောပုံက လေးနက်သော ခံစားမှုပါ၍ ခင်နန်းသွေး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုစိုးထိုက်က နန်းထက် ပိုအသက်ကြီးနေတာကိုး... ”

“ဒါဆိုလဲ အစ်ကိုတော်ပေါ့... ”

ခင်နန်းသွေးဘာမျှပြန်မပြောပဲ ခေါင်းငုံ့နေပြန်သည်။

“နန်းမှာ အစ်ကိုရှိလား... ”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“အစ်မရော... ” ခေါင်းခါပြသည်။

“လူတစ်ယောက်မှာ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် ယုံယုံကြည်ကြည်တိုင်ပင်ရမယ့် အစ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်မဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်း ကောင်းဖြစ်ဖြစ် ရှိဖို့ကောင်းတာပေါ့... ”

ခင်နန်းသွေး နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်တော် နန်းကို စတွေ့ကတည်းက နှမလေးတစ်ယောက် လို ခင်ပါတယ်... နန်းရော ကျွန်တော့ကို အစ်ကို တစ်ယောက်လို မခင်နိုင်ဘူးလား... ”

“အစ်ကို... ”

ခင်နန်းသွေး ရင်ထဲမှ ခေါ်ကြည့်သည်။ စိုးထိုက် မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာနဲ့ စောင့်နေသည်။

“ဘဘက နန်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ... ဘဘရဲ့သားကို... ”

ခင်နန်းသွေး စကားရပ်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့်... နန်းဘယ်သူနဲ့မှ မခင်ချင်ဘူး... ”

ခင်နန်းသွေး ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နန်းရယ်... ”

စိုးထိုက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ဖေဖေ ကျောင်းနေတုန်းက မန္တလေးမှာ နေတာဆိုတော့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေပါ ရှိပါတယ်... အဲဒီလိုနဲ့ သူငယ်ချင်း

တစ်ယောက်ရဲ့ နှမနဲ့တွေ့ပြီး အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်... သမီး မေမေပေါ့... "

စိုးထိုက်ခေါင်းညိတ်သည်။

"မေမေက မန္တလေးမှာ နာမည်ကြီး ဖတ်အဖွဲ့ထဲက ရှေ့ပိုင်း ပြဇာတ်မင်းသမီးပါ... သဘင်မျိုးရိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး... မေမေ သူ့ဘာသာ ဝါသနာပါလို့ လုပ်တာပါ... ပါပေမဲ့ မေမေကြီးက လုံးဝ သဘောမတူဘူး... ဖျက်တယ်... ဖေဖေက ဖျက်လို့မရဘူး မေမေနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်... အဲဒါကြောင့်မို့ မေမေကြီးက ပေပေကို သိပ်စိတ်နှာသွားတယ်... "

ဒေါ်ခင်မကြီး ပြောပြသည်ကို စိုးထိုက်ကြားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

"နန်းကျတော့ ဖွားဖွားက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်ချယ်တယ်။

ကျောင်းအိမ်နဲ့ပဲ သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့တယ်... ကျောင်း အိမ်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်လာကြိုတယ်... ဘယ်သူနဲ့မှ အပေါင်း အဆင်မလုပ်ရဘူး၊ နန်းမလားဟန်၊ ပုစွန်က ပိန်းကလေးတစ် ယောက်နဲ့ မှုတ်မုတ်ဖြစ်ပြီး ခင်ဘူးတယ်... တစ်ညမန အဖွား လာကြိုတဲ့အချိန်မှာ နန်းမေတ် ချွတ်တတ်တဲ့ပါသွားတာကို မပြုလာပြီး ပေးတယ်... အိမ်ကျတော့ မေမေကြီးက နန်းကိုရိုက်တယ်။ နောက် ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဝှားရဘူး။ သူ့ပျားပစ္စည်းလည်း မဝှားရဘူး... အိမ်သူနဲ့မှလည်း မပေါင်းရဘူး။ ပေါင်းရင် သေ အောင် ရိုက်မယ်... အဲဒါ ဘယ်သူနဲ့မှ မခင်တော့ဘူး... "

မွန်မွန်ဆွေပြောသည့် ပြဿနာကို စိုးထိုက်နားလည်သွား ပါသည်။ ခင်နန်းသွေးကိုလည်း သနားမိသည်။

"မေမေကြီး၊ တရားရိပ်သာဝင်တော့ မေမေကြီးရဲ့ညီမဝမ်းကွဲ

ဒေါ်ကြီးရှုပက နန်းကို ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်တယ်... သူက လည်း ဘာမဆို မေမေကြီးပြန်ပြောမှာဆိုတော့ သူ့ကိုလည်း နန်း ကြောက်ရပါတယ်... "

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒေါ်ရှုပ ဈေးသွားနေချိန်ဖြစ်၍ ဤမျှ ရဲရဲဝံ့ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု စိုးထိုက် နားလည် လိုက်သည်။

"အစ်ကိုနဲ့ခင်တာကိုတော့ ဒေါ်ရှုပကတိုင်လဲ မေမေကြီး စိတ်ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး... "

"ရှင်... နန်းကတော့ ကြောက်တယ်... "

"ဒါဖြင့် မေမေကြီးကို မကြောက်ရရင် နန်းစိတ်ထဲမှာ အစ်ကို ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်နိုင်သလား... "

ခင်နန်းသွေး စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်က သနားစရာ။ စိုးထိုက် ကြင်နာစွာ အားပေးသည့်စိတ်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။ ခင်နန်း သွေး ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မျက်ရည် ပုလဲလေးတစ်လုံး ပြုတ်ကျသွား သည်။ ဖြူနေသော လက်ချောင်းလေးများနှင့် မျက်လုံးမှမျက်ရည်ကို သုတ်နေသည်။

"အစ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး နန်းရယ်... "

ခင်နန်းသွေး စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"နန်း ဘာဘက်လည်း ခင်ပါတယ်... အစ်ကိုကိုလည်းခင်ပါ တယ်... " ခင်နန်းသွေး၏မျက်နှာလေး ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်၍ စိုးထိုက်ဝမ်းသာရသည်။

"အစ်ကို ဒီနေ့ စစ်ကိုင်းမြို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ ချင်တာတွေရှိတယ်... နန်းလိုက်ပို့နိုင်မလား... "

“ရှင်...”

ခင်နန်းသွေး၏မျက်နှာမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဖြစ်လာပြန်သည်။

“မေမေကြီး စာထဲမှာပါတယ်မို့လား... ဦးကျော်မြရဲ့သား မောင်စိုးထိုက်ကို ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ပြုစုပါဆိုတာလေ...”

ခင်နန်းသွေး တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး တွေးနေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လိုက်ပို့ရင်တော့ တာဝန်ကျေတယ်လို့ မေမေကြီးကို ပြန်ပြောရမှာပေါ့...”

“လိုက်မပို့ရင်ရော...”

“လိုက်မပို့ရင်တော့ ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါဘူး... နန်းကို မေမေကြီး စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့...”

ခင်နန်းသွေး၏ ခင်မင်သောမျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံရသည်။

“နန်း လိုက်ပို့ပါမယ်...”

အခန်း (၁၀)

စိုးထိုက်နှင့် ခင်နန်းသွေးနှစ်ယောက်အတူ ကားလေးနှင့် ထွက်လာတော့ ဒေါ်ရူပ အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာက ကျေနပ်ဟန်မတူ။ တားလည်းမတားဝံ့။

“မေမေကြီးက လိုက်ပို့ခိုင်းထားတာရှိလို့...”

ခင်နန်းသွေး ပြောသည်က ဖြေရှင်းသည်လည်း မဟုတ်။ ခွင့်တောင်းသည်လည်းမဟုတ်။ သို့သော် ပြောပုံက မဝံ့မရဲ စိုးထိုက်ကတော့ ဘာမှပြောစရာလိုသည်မထင်၍ ဘာမှမပြော။ ဦးအံ့ပွားကတော့ သူ့တာဝန်အရ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး တံခါးဘေးမှာ ရပ်လျက်...

“ကလေးလည်း... ခုမှ အပြင်ထွင်ခွင့် ရတော့တယ်...”

ခင်နန်းသွေးကို ကျေနပ်သောအပြုံးနှင့် လှမ်းပြောနေသေးသည်။ ခင်နန်းသွေးက ဦးအံ့ပွားကို ပြန်ပြုံးရင်း လက်ပြန့်တံဆက်သည်။ စိုးထိုက်ကားလေးကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာတော့ ပျော်နေသည်။ ကားရှေ့ခန်းဘေးဘက်မှာ ခင်နန်းသွေးပါလာ၍ ဖြစ်သည်။

“ဦးအံ့ပွားက နန်းကို ကလေးလို့ခေါ်တာလား...။ သူ့ကြည့်ရတာ နန်းကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်နော်...”

“နန်းငယ်ငယ်က ကျောင်းပြန်လာရင် ဦးအံ့နဲ့ပဲ ကစားရတယ်... ဦးအံ့ငယ်ငယ်က ဒီထက်ဗလကောင်းတယ်... သိုင်းလည်း တတ်တယ်... လက်ဝှေ့သမားကြီးတဲ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလား... ခုထိအောင်တောင် အသက်ကြီးပေမဲ့ ဦးအံ့ပွားရဲ့ လက်မောင်းကြီးတွေကြည့်ရတာ... သန်မာတုန်းပါပဲ...”

“မေမေကြီးကိုလဲ သိပ်သစ္စာရှိတာ... မေမေကြီး အသက်သုံးဆယ်လောက်က ဆားတောင်ကို အကြွေးသွားတောင်းပြီး ပြန်လာတော့ ထန်းတောတစ်ခုကို ဖြတ်ရတယ်တဲ့... အဲဒီမှာ ထန်းရည်သမားသုံးယောက်က မေမေကြီးကို ရိသဲ့သဲ့ပြောပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတယ်တဲ့... အဲဒါနဲ့ ဦးအံ့နဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီးထိုးကြတာ... ထန်းရည်သမားသုံးယောက်လုံး လဲကွဲကျန်ရစ်တယ်တဲ့။ ဦးအံ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ထန်းတောထဲက လူတစ်ယောက် ဓားရှည်ကြီးကိုင်ပြီး ဦးအံ့ဆီ ပြေးလာတယ်တဲ့...။

စိုးထိုက် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“အဲဒါနဲ့ ဦးအံ့က မေမေကြီးရှေ့က ရပ်ပြီး... လာခဲ့... ငါ့မှာ အံ့ပွားရှိလို့ ငါ့နာမည် အံ့ပွားလို့ မှည့်ထားတာ... မင်းသတ်လို့တော့ ငါမသေဘူး... မင်းသာ သေဖို့ပြင်ထားလို့ ကြိမ်းလိုက်တယ်တဲ့... ဓားသမားလည်း သတ္တိကောင်းတဲ့ ဦးအံ့ကိုကြည့်ပြီး ဓားကြီးကို လွှတ်ချပြေးရောတဲ့...”

“ဟား... ဟား... အဲဒါ ဦးအံ့ပွားပြောတာလား...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စိုးထိုက် သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရဲ့ မရယ်နဲ့... ဦးအံ့က သစ္စာရှိတယ်... သတ္တိရှိတယ်...”

ခင်နန်းသွေးက ဦးအံ့ပွားဘက်မှ အပြည့်အဝ ရပ်တည်လျက်... “ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကို ရယ်တာက နန်းပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ”

နှစ်ဦးသား ရင်းနှီးပျော်ရွှင်စွာ ပြောဆိုကြရင်း ကားလေးက အင်းဝတံတားကို ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ ခင်နန်းသွေး စကားတွေ အများကြီးပြောနေသည်ကိုလည်း စိုးထိုက် သဘောကျနေသည်။ ကားလေးက သပြေတန်း ခံတပ်ဘေးမှာ ရပ်သွားသည်။ စိုးထိုက်နှင့် ခင်နန်းသွေး ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ သပြေတန်းခံတပ် အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ခံတပ်အလယ်မှာ စနစ်တကျ တည်ဆောက်ထားသော အခန်းများကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ခင်နန်းသွေးက ဖြူဖြူလွလွ လှပသော ဝတ်စုံလေးကို ဝတ်ဆင်ထား၍ အဖြူရောင် မင်းသမီးလေး ဖြစ်နေသည်။

“ဒါက လက်နက်တိုက်နေရာ... ဒါက စစ်သည်တော်တွေ နေတဲ့အခန်း...”

တစ်ချိန်က ဤနေရာတွင် မောက်တိုမောက်ရှည် ဆောင်းထားသည့် ဓားကိုင် လှံကိုင် ရဲမက်တော်များ ဝင်ထွက်သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြလိမ့်မည်။ ခင်နန်းသွေးက အတွေးဖြင့် မြင်ကြည့်နေသည်။ စိုးထိုက်ကတော့ ခိုင်ခံ့စွာ တည်ဆောက်ထားသော ဆောက်

လုပ်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် အဆောက်အဦးပုံစံ ဗိသုကာပညာကို လေ့လာ
နေသည်။ ရှေးခေတ်စစ်သည်တော်ကြီးများ၏နေရာမှာ အစားထိုး
မင်းမူနေသော လက်ပံပင်ကြီးများကို ခင်နန်းသွေးမော့ကြည့်နေသည်။

“လာ... နန်း... ခံတပ်အုတ်ရိုးပေါ် တက်ကြည့်ရအောင်”

ခင်နန်းသွေး စိုးထိုက်နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ အုတ်ရိုး
ပေါ်တက်တော့ စိုးထိုက်က ခင်နန်းသွေးကို လက်ကမ်းပေးသည်။

“ရပါတယ် အစ်ကို...”

ခင်နန်းသွေးက သူ့လက်ကိုမပေး။ သူ့ဘာသာပင် အုတ်ရိုး
ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ခံတပ်အုတ်ရိုးပေါ်မှာ လျှောက်လမ်းရှိသည်။
မြစ်ဘက်သို့ ချိန်ရွယ်ထားသော အမြောက်ကြီးများကိုလည်း တွေ
ရသည်။

ဤနေရာမှာရပ်၍ စစ်သည်ရဲမက်များ မြစ်ပြင်ဆီသို့ စောင့်
ကြည့်ကြလိမ့်မည်။ ခင်နန်းသွေးက အတွေးအာရုံမှာ မြင်ယောင် ကြည့်
နေသည်။ ဤနေရာအနီးမှ ကားဖြင့်ဖြတ်၍ အကြိမ်ကြိမ် သွားခဲ့သော်
လည်း ဤခံတပ်ထဲသို့ ခင်နန်းသွေး ခုမှရောက်ဖူးသည်။ စိုးထိုက်ကို
ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ အင်းဝမြို့ဆီသို့ ခင်နန်းသွေး အကြည့်
ပြောင်းသွားသည်။

“ဟိုဘယ်ဘက်က စီးဝင်နေတာ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်လေ...
ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်နဲ့ ဧရာဝတီဆုံတဲ့နေရာမှာ အင်းဝမြို့ တည်ထားတာ...”

မမေးရဘဲနှင့် စိတ်လိုလက်ရ ရှင်းပြနေသော ခင်နန်းသွေးကို
စိုးထိုက် သဘောကျစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပြီဟု
နားလည်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာ လှမ်းမြင်ရတာက မယ်နုအုတ်ကျောင်းလေ...”

ခင်နန်းသွေး ညွှန်ပြရာသို့ စိုးထိုက်လှမ်းကြည့်ရင်း မာန်မာန
ကြီးလွန်းသည်ဆိုသော နန်းမတော်မယ်နုကို သတိရမိသည်။

“နန်းတို့က နန်းမတော်မယ်နုနဲ့ အမျိုးတော်သလား...”

စိုးထိုက်ကို ခင်နန်းသွေး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နန်းမသိဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို...”

“နန်းမတော်မယ်နုက သိပ်မာနကြီးတာပဲတဲ့... အဖွား

ဒေါ်ခင်မကြီးကလည်း မာနကြီးလို့...”

ခင်နန်းသွေးပြုံးသည်။

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေမှာပေါ့...”

“ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်မယ်ထင်
တယ်...”

စိုးထိုက်က ရယ်ရင်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နန်းကတော့ အဲဒီ အုတ်ကျောင်းကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး လွမ်း
သလိုလို ဖြစ်နေတယ်...”

“ဒါဆို နန်းက နန်းမတော်မယ်နု ဝင်စားတာများ ဖြစ်နေ
မလား...”

“ဒါပေမဲ့ နန်းက မာနမကြီးပါဘူးအစ်ကို...”

ခင်နန်းသွေးက မယ်နုအုတ်ကျောင်းဆီသို့ ငေးလျက်...

“ဟုတ်တယ်... နန်းကိုတော့မာနရှိအောင်ကို လုပ်ပေး
ရဦးမှာ...”

“ရှင်... မာနမရှိချင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်... အဖွားကို
ကြည့်ရတာနဲ့ ပူလွန်းလို့ပါ...”

“အစ်ကိုပြောတာ အဲဒီမာနမျိုး မဟုတ်ပါဘူး... နန်း

ငယ်ငယ်ကတည်းကသိပ်ကြောက်နေခဲ့ရတော့... ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ဘာမှ မစဉ်းစားရဲသလို ဖြစ်နေလို့ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသား ခံစားချက်ကို အလေးအနက်ထားတတ်တဲ့ မာနမျိုး ပြောတာပါ...

“နန်းဘဝမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခွင့်မှ မရှိဘဲ... အဲဒီ မာနမျိုးရှိရင် နန်း စိတ်ဆင်းရဲရမှာပေါ့...”

ခင်နန်းသွေး အကြည့်က မယ်နုအုတ်ကျောင်းဆီမှာ ရှိနေဆဲ။ သို့သော် အုတ်ကျောင်းမှတစ်ဆင့် မယ်နု၏မာနများက ခင်နန်းသွေး ထံသို့ ရောက်မလာ။

“အခု နန်းအရွယ်ရောက်လာပြီလေ နန်းဘဝရှေ့ရေးကို နန်း ဆန္ဒ၊ နန်းရဲ့နှလုံးသားနဲ့ဆုံးဖြတ်သင့်တဲ့ အချိန်ရောက်လာပြီ”

“နန်း အဲဒါတွေဘာမှ မစဉ်းစားချင်ဘူးအစ်ကို... နန်း အခုလို နေနေရတာ အကျင့်ရနေပါပြီ... နန်း အခုအစ်ကိုနဲ့ လိုက် လာရတာ ပျော်တယ်။ အဲဒါတွေ စဉ်းစားရင်နန်းပျော်နေတာလေး စိတ် ညစ်သွားမှာစိုးတယ်...”

ခင်နန်းသွေးကို ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ တစ်ဆင့်တက်ရန် စောသေးသည်ဟုလည်း နားလည်လိုက် သည်။ ယနေ့မှစတင်ရသည့် ခင်မင်မှုလေးကို ခိုင်မာအောင် လုပ်ရ ဦးမည်။

ခင်နန်းသွေး၏ ပျော်ရွှင်စိတ်လေးကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ် စေချင်။ ဖြစ်နိုင်သမျှ ပျော်ရွှင်စိတ်လေးကို ကြီးထွားအောင် ပြုစုပေး ရဦးမည်။

“နောက်တစ်ရက်ကျရင် နန်း အစ်ကိုကို မယ်နုအုတ်ကျောင်း လိုက်ပို့ပေးမလား...”

မယ်နုအုတ်ကျောင်း၏ ဗိသုကာပညာနှင့် ဆောက်လုပ်ပုံကို စိုးထိုက် လေ့လာချင်သည်။

“ပို့ပေးမယ်အစ်ကို နန်းလည်း သွားချင်တယ်... အင်းဝ မြို့ကြီးကို အစ်ကိုကို လိုက်ပြမယ်... နန်းတို့ တက္ကသိုလ်သမိုင်းဌာနက လိုက်ပို့လို့ လေ့လာရေးတစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်...”

ခင်နန်းသွေးက အင်းဝမြို့ဟောင်းဆီသို့ ငေးလျက်...။ နန်းမြင့်ဗဟိုစင်က အသစ်ဖြစ်နေသော်လည်း ဘုရာပုထိုးနှင့် မြို့ရိုး များက တောင်းနွမ်းလျက်...။

တစ်ချိန်က ဤနေရာသည် အလွန်ကြီးကျယ် စည်ကားသော မင်းနေပြည်တော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က မင်း၊ မိဖုရား၊ မင်းညီ မင်းသား၊ မင်းသမီးများ၊ များကြီး မတ်ကြီးများ၊ စစ်သည်ရဲမက်များနှင့် စည်ကားနေခဲ့လိမ့်မည်။ ခင်နန်းသွေး မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ ဗဟိုစည်သံ၊ ဆင်သံ၊ မြင်းသံ၊ ရထားသံများကို ကြားရသလိုလည်း ခံစားရသည်။

“ဪ... ခုတော့ သစ်ပင်ခြုံနွယ်များ အုပ်ဆိုင်နေသည့် မြို့ပျက်မြို့ဟောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ...”

အင်းဝဟူသော အမည်သာ ကျန်တော့သည်။ ခင်နန်းသွေး ရင်ထဲမှာ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ခံစားရသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောနေသော ခင်နန်းသွေးကို လွမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“နန်း... လွမ်းနေပြီလား...”

“ရှင်...”

စိုးထိုက်ကို ခင်နန်းသွေး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နန်းက နန်းဆက်နန်းသွေးဆိုတော့ ရှေးက နန်းမျိုးနန်းနွယ် တွေကို တွေးပြီး လွမ်းနေသလားလို့ပါ...”

စိုးထိုက်မေးမှ ခင်နန်းသွေး မျက်ရည်လည်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

“နန်းက အစွဲအလမ်းကြီးသူတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ့်ကိုကိုယ် နန်းဆက်နန်းသွေးဆိုပြီး စိတ်ကြီးဝင်တာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး...။ မေမေကြီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တဲ့ ဖိုးဖိုးက ရိုးရိုးလူပါပဲ...။ ဖေဖေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တဲ့ မေမေလည်း ရိုးရိုးလူပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရှေးဟောင်း မြို့ကြီးတွေမြင်ရရင် နန်းရင်ထဲက လွမ်းတယ်... မန္တလေး နန်းတော် ထဲရောက်ရင်လည်း ဘာလို့မှန်းမသိဘူး နန်းရင်ထဲ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ခံစားရပြီး ငိုချင်လာတယ်...”

ပြောရင်းမှ ခင်နန်းသွေး မျက်ရည်များ လည်နေပြီ။

“ကဲ... ဒါဆိုရင် နန်းကို ဒီနေရာခေါ်လာမိတာ အစ်ကို မှားသွားပြီ... နန်းစိတ်မကောင်းအောင် လုပ်မိသလို ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီနေရာက မြန်မြန်ခွာမယ်... ဦးပိန်တံတားကို သွားကြရအောင်...”

စိုးထိုက်က ခင်နန်းသွေး လွမ်းနေသည်ကို အပျော်စိတ် ကလေးသို့ ပြောင်းပေးချင်သည်။

“အစ်ကိုက နန်းပျော်နေတာကို မြင်ချင်တာ...”

“ဒီလောက်တော့ အဆိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို...”

ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်ကျေနပ်အောင် ပြုံးပြသည်။ မျက်လုံး ထဲမှာတော့ မျက်ရည်လေးများ ဝေ့နေဆဲမို့ မျက်လုံးများက ပိုကြည်ပြီး ပိုလှသလို ဖြစ်နေသည်။

“လာ... နန်း...” စိုးထိုက်က အုတ်ရိုးပေါ်မှဆင်းရန် ခင်နန်းသွေးကို လက်ကမ်းပေးသည်။

“ရပါတယ်... နန်းဘာသာဆင်းမယ် အစ်ကို...”

ခင်နန်းသွေးက ကမ်းလင့်နေသော စိုးထိုက်၏လက်နှင့် လွတ်အောင်ရှောင်၍ အုတ်ရိုးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

အခန်း (၁၁)

ဦးပိန်တံတားပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်ရသည်က ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာ။ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် ရှည်လျားစွာ ဖြတ်သွား နေသော အမိုးမပါသည့် သစ်သားတံတားရှည်ကြီးက စိတ်ဝင်စားစရာ လှပသောပန်းချီကားတစ်ချပ်။

ရေပြင်ကျယ်မှာ ရေလှိုင်းကလေးများက တဖျတ်ဖျတ်။ နေရောင်အဟပ်မှာ တလှုပ်လှုပ်။

သစ်သားတံတားကြီးက ခြေနင်းလိုက်တိုင်း ကြမ်းခင်းသံ ကြား နေရသည်။ ဦးပိန်တံတား၏ထူးခြားသောဂီတ။ အင်းရေပြင်မှာ ဖြတ်ပြေးလာသည့် လေအေးအေးက တံတားပေါ် ဖြတ်သွားသူများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ကျီစယ်နေသည်။

ခင်နန်းသွေး၏ ဆံပင်နှင့် လုံချည်အောက်နားလေးများ လေမှာလွင့်ပါနေသည်က သဘာဝအလှ။

နေပူသည်ကိုပင် စိုးထိုက်စိတ်ထဲမှာ လသာသည် ထင်နေ

သည်။ ထူးခြားစွာ လှပသော မိန်းကလေး၊ ကိုယ်နှင့်ခင်မင်မှုရနေပြီ ဖြစ်သော မိန်းကလေးနှင့် နှစ်ယောက်အတူ တံတားကြီးပေါ်မှာ လျှောက်နေရသည်က ကြည်နူးစရာ။

တံတားဆုံးခါနီးမှာ မယ်ဇယ်ပင်အရိပ်တွင် ထိုင်ချင်စရာ

ခုံတန်းကလေးများ.....

“ထိုင်ဦးမလား အစ်ကို...”

ခင်နန်းသွေး မေးပုံလေးက ချစ်စရာ။

စိုးထိုက်ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ခုံတန်းလေးမှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ကြသည်။ နီးနီးကပ်ကပ်တော့မဟုတ်။ သင့်တော်သော ကွာခြားမှု လေးထား၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ပျော်လား နန်း... ”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

“နန်းတစ်ခါမှ ဒီလို ထွက်ရတာမရှိဘူး... တစ်ခါမှလဲ ဒီလို မပျော်ရဘူး။ ဦးပိန်တံတားဆိုတာလည်း အနားနီးပေမဲ့ ကြားသာ ကြားဖူးတယ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး...”

ခင်နန်းသွေးက အရိုးခံနှင့် အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ် သည်။ နောက်ဖက်မှတန်းကို မှီ၍ မယ်ဇယ်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေပုံ လေးက ချစ်စရာ။

“အစ်ကိုရော ပျော်လား...”

“သိပ်ပျော်တာပေါ့ နန်းရယ်...”

“အစ်ကိုကတော့ ဒီလိုထွက်ချင်ရင် ထွက်ခွင့်ရခဲ့မှာပါ...”

ခင်နန်းသွေး ပြောပုံက မနာလိုသံလေးနှင့်...

“ထွက်ချင်ရင် ထွက်ခွင့်ရပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီလို မပျော်ခဲ့

ရပါဘူး... ”

စိုးထိုက် အမှန်ကို ဝန်ခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင် ရုံသာမက ကြည်နူးကျေနပ်ခြင်းများကိုပါ ရင်နှင့်အပြည့် ခံစားနေ ရသည်။

ခင်နန်းသွေး၏ မျက်နှာလေး ကြည်နေရာမှ တည်သွားသည်။ တည်ရာမှ တွေးတွေးငေးငေးအထိ ဖြစ်သွားသည်။

“နန်း... ဘာကို မကျေနပ်လို့လဲ... ”

သတိထားမိသော စိုးထိုက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ရသည်။

“ပျော်ပြီးရင် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်အစ်ကို... ”

“ဘာလို့ စိတ်ညစ်ရမှာလဲ နန်းရယ်... ”

စိုးထိုက် နားမလည်ပါ။

“အစ်ကိုနဲ့ ဒီလိုသွားတာ ဒေါ်ကြီးရူပက မေမေကြီးကို သွား

ပြောရင် မေမေကြီးက နန်းကိုစိတ်ဆိုးမှာ... ”

စိုးထိုက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒေါ်ရူပက သွားတိုင်ရင် မေမေကြီးက စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ် ဘူး...။ အစ်ကိုကို လိုက်မပို့လို့...။ အစ်ကိုက ဧည့်ဝတ်မကျဘူး သွားပြောမှ စိတ်ဆိုးမှာ”

ခင်နန်းသွေး စိုးထိုက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဧည့်ဝတ်ကျေတယ်ဆိုရင် ဒီလိုနှစ်ယောက်သွားတာကို မေမေကြီးက စိတ်မဆိုးဘူးလား... ”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့။ လုံးဝ စိတ်မဆိုးပါဘူး...။ အစ်ကို တာဝန် ယူပါတယ်”

ခင်နန်းသွေး၏ မျက်နှာလေးမှာ စိုးရိမ်စိတ်လေးများ ပျောက်သွား၍ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်လာသည်။

“နန်း ဗိုက်ဆာတယ်အစ်ကို... ”

ပြောနေပုံက တကယ်ပင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်နွယ်။

မှန်သည်။ စိုးထိုက်လည်း ဆာနေပြီ။

“လာ... ဟိုဘက်မှာ ဆိုင်တွေရှိတယ် သွားစားကြမယ်... ”

စိုးထိုက်က အရင်ထဲပြီး ခင်နန်းသွေးကို လက်ကမ်း ပေးလိုက် သည်။ ခင်နန်းသွေးက သူ့လက်ကို ကမ်းမပေးသေးဘဲ ထိုင်လျက်မှ စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ စိုးထိုက် ရပ်လျက် လက်ကမ်းနေဆဲ။

ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်ကမ်းလင့်နေသော လက်ကို ဆုပ်ကိုင် ဆွဲယူခြင်းမရှိဘဲ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ကမ်းလင့်နေသော လက်ကို စိုးထိုက် ရုတ်သိမ်းလိုက်ရ၏။

“လာလေ... အစ်ကို... ”

ခင်နန်းသွေး၏ခေါ်သော လေသံကတော့ ရင်းရင်းနှိုင်းနှိုင်း ဖြစ်ပါ၏။

ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအားလုံး...
ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအားလုံး...
ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအားလုံး...

ရွက်သုပ် သုံးမျိုးလုံး မှာလိုက်သည်။
“ရေခဲကြမ်း ပူပူတစ်အိုးလည်း ပေးနော်... ”
စိုးထိုက်က ထပ်ဖြည့်ပြော၍ စားပွဲထိုးကောင်လေးက
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တောင်သမန်အင်းဘေးမှာ ကားများလူများ
စည်ကားစွာ လာနားကြသည်။
အတွဲလေးတစ်တွဲ မယ်ဇင်ပင်ကြီးအောက်မှာ သစ်မြစ်ပေါ်
မှာထိုင်၍ ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး စကားပြောရင်း ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်နေ
ကြသည်။

“ငါတို့ရော... သူတို့လို အတွဲလေးဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ... ” အတွဲကလေးဆိုသို့ ငေးကြည့်ရင်း စိုးထိုက် အားကျ
စိတ်နှင့် တွေးမိသည်။

“ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ အစ်ကို... ”
ခင်နန်းသွေးမေးပုံလေးက ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်သည်။ စိုးထိုက်က
မယ်ဇင်ပင်အောက်မှ ပခုံးချင်းထိ၍ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေသော အတွဲ
လေးကိုပြသည်။ ခင်နန်းသွေးလှမ်းကြည့်ပြီး ရှက်ဟန်နှင့် မျက်လွှာချ
သွားသည်။

တော်သေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးလေးက
အရွက်သုပ်များနှင့် ရေခဲကြမ်းအိုး လာချပေးသည်။ လက်ဖက်ရည်
ပန်းကန်လေးနှစ်လုံးမှာ ဆေးထားသော်လည်း ခင်နန်းသွေးက ရေခဲ
ပူပူထည့်ပြီး ထပ်ဆေး၍ ပန်းကန်နှစ်လုံးမှာ ရေခဲခွဲပေးသည်။

“စားလေ နန်း... ”
“အစ်ကို အရင်စား... ”
စိုးထိုက်က မြူရွက်သုပ်တစ်ဖွန်းစားသည်။ နူးနူးညံ့ညံ့နှင့်

အခန်း (၁၂)

တောင်သမန်အင်းဘေးမှ တည်ပင်တန်းမှာ ဆိုင်ခန်းလေး
များ စီတန်းလျက်။ စားပွဲထိုးလေးများက သူ့ဆိုင်၊ ကိုယ့်ဆိုင် ထိုင်ပါ
ဝင်ပါ အလှအယက် ခေါ်နေကြသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ အေးအေး
ချမ်းချမ်း ထိုင်နိုင်သော အသုပ်ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ကြသည်။

“မြူရွက်သုပ် စားဘူးလားအစ်ကို... ”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကြိုက်လား... ”

“ကြိုက်တယ်... ”

“ကုက္ကိုရွက်သုပ်ရော... ”

“ကြိုက်တယ်... ”

“ထနောင်းရွက်သုပ်ရော... ”

“ကြိုက်တယ်... ”

ခင်နန်းသွေးပြုံးလျက် မြူရွက်သုပ်၊ ကုက္ကိုရွက်သုပ်၊ ထနောင်း

စား၍ကောင်းသည်။

“ကောင်းပါတယ်... ”

ခင်နန်းသွေး စားကြည့်သည်။

“မနက်ဖြန်ခါကျရင်... ဒီထက်ကောင်းအောင် နန်း သုပ်
ကျွေးမယ်... ”

ခင်နန်းသွေး ပြောပုံက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်။

“ကောင်းတယ်... စားမယ်... ဒါပေမဲ့ နန်းကို အစ်ကို
တစ်ခုမေးချင်တယ်... ”

ခင်နန်းသွေး စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“နန်းတို့အိမ်မှာ ဧည့်သည်နဲ့အတူ ထမင်းမစားရဘူး။
ဧည့်သည် ထမင်းစားရင် ဘေးနားမှာ မနေရဘူးလို့ စည်းကမ်းထုတ်
ထားလို့လား။ ”

ခင်နန်းသွေးပြုံးသည်။

“ဧည့်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားစေချင်လို့ပါ... ”

“ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်က တစ်ယောက်ထဲ စားရတာ
ကြောင်တာပေါ့... စကားပြောရင်းစားရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့... ”

“မေမေကြီးက ထမင်းစားရင် စကားမပြောရဘူးလို့ နန်းကို
ငယ်ငယ်ကတည်းက သင်ပေးထားတယ်... ”

“စားလို့ကောင်းတဲ့အကြောင်း ဟင်းစပ်တည့်တဲ့အကြောင်း
လေးတောင် မပြောရဘူးလား... ”

“လူကြီးတွေကတော့ အဲဒီလို ပြောခွင့်ရှိမှာပေါ့... ”

“လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ဟာ... ကနောင်မင်းသားကြီးရဲ့
ပွဲတော်လိုက် မိဖုရားဖြစ်တယ်တဲ့။ စာတစ်ပုဒ်မှာ အစ်ကိုဖတ်ဖူးတယ်။ ”

အိမ်ရှေ့မင်း စားတာတောင်ဘေးမှာ ပွဲတော်လိုက်ရှိတာပဲ။ ”

“အစ်ကိုက ပွဲတော်လိုက် မိဖုရားလိုချင်လို့လား... ”

ခင်နန်းသွေး ကြည့်နေပုံက ပြုံးပြုံးလေး... ”

“ပွဲတော်လိုက်မိဖုရားတော့ မလိုချင်ပါဘူး။ ပွဲတော်အတူ
တည့်တဲ့ မိဖုရားလိုချင်တာပါ... ”

နှစ်ဦးသား ရယ်မိကြသည်။ ခင်နန်းသွေးက ချစ်ဖွယ် အသံ
လေး ထွက်ပေါ်ရုံမျှရယ်ခြင်းဖြစ်သည်ပင် မျက်နှာအောက်ပိုင်းကို
လက်ကိုင်ပဝါ အဖြူလေးနှင့် အုပ်ကာထားလိုက်သည်။ ရီနေသော
မျက်လုံးများ၏အလှကို စိုးထိုက်မြင်လိုက်ရ၏။

“ပွဲတော်အတူတည့်တဲ့ မိဖုရားတော့ နန်းတို့အိမ်မှာ မရနိုင်ဘူး
အစ်ကို ပွဲတော်အတူတည့်တဲ့ နှမတော်တော့ ရနိုင်ပါတယ်... ”

“နန်း အစ်ကိုနဲ့ အတူစားမှာလား... ”

စိုးထိုက် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ရင်းနှီးတဲ့လူတွေနဲ့ အတူစားလို့ရပါတယ်... စည်းကမ်း
ရယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်မိမိဧည့်သည် လွတ်လွတ်
လပ်လပ် စားစေချင်သလို ကိုယ်လည်း မရင်းနှီးတဲ့လူဆိုတော့ စားရတာ
မလွတ်လပ်လို့ပါ... ”

“အစ်ကိုက တစ်မိမိမဟုတ်တော့ဘူးနော်... ”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရင်းနှီးတဲ့အစ်ကို... ”

“ကဲ ဒါဖြင့်လွတ်လွတ်လပ်လပ်စား... ဘာမှရှက်နေစရာ
မရှိတော့ဘူး... ”

နှစ်ဦးသား ပြုံးရယ်ကြည့်နူးစွာနှင့် အရွက်သုပ် အတူစား

ကြသည်။ စိုးထိုက် ဝမ်းသာနေသည်။ ဤမျှအတူသွားရုံနှင့် ဤမျှ ရင်းနှီးမှုရမည်ဟု မထင်ရဲခဲ့။ ခုတော့ ရင်းနှီးနေကြပြီ။

“နန်းကို အစ်ကိုမေးချင်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်...”

နန်းက ကုက္ကိုရွက်သုပ်ဖွန်းကို ကိုင်ထားလျက်မှ စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မေးပါဆိုသော သဘော။

“နန်းအကြောင်း အစ်ကိုမေးတာတွေရှိတယ်... နန်းကတော့ အစ်ကိုအကြောင်း ဘာမှမမေးဘူး...”

“မေမေကြီးက သူများအကြောင်း မစပ်စုရဘူးလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သင်ပေးထားပါတယ်... စပ်စုသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မမေးတာပါ...”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးလာပြီဆိုရင် သူ့အကြောင်း သိချင်ရမှာပေါ့... ပိုသိပြီး ပိုရင်းနှီးတဲ့စိတ်နဲ့ မေးတာဆိုရင် စပ်စုတာနဲ့ မတူပါဘူး...”

“အစ်ကိုအကြောင်း နန်းသိတာပဲ...”

“ဘာတွေ သိလဲ ပြော...”

“အစ်ကိုက ရှေ့နေကြီး ဦးကျော်မြရဲ့သား၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကဘွဲ့ရပြီး နိုင်ငံခြားမှာသွားပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်...”

“ဒါပဲလား...”

“ခု မြန်မာပြည်ပြန်လာတယ်...”

“ဒါပဲလား...”

“မေမေကြီးရဲ့ ဧည့်သည်ဖြစ်တယ်...”

“နန်းရဲ့ ဧည့်သည်ရော မဟုတ်ဘူးလား...”

“နန်းက ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ပြုစုရမဲ့လူဖြစ်ပါတယ်...”

ခင်နန်းသွေးပြောသည်ကို သဘောကျ၍ စိုးထိုက် ရယ်သည်။

“အစ်ကိုက နန်းနဲ့သိပ်ခင်ချင်တာ... ဒီနေ့ နန်းနဲ့ခင်မင်ရတာကို သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ...”

“နန်းဘဝမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ ဒီလိုမခင်ခဲ့ဘူးပါဘူး...”

“အစ်ကိုနားလည်ပါတယ်... အဲဒါကြောင့်လဲ ပိုဝမ်းသာတာပေါ့...”

“အစ်ကို... နန်းတို့အိမ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေဦးမှာလဲ...”

“ပြန်စေချင်လို့လား...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းကလေး ရမ်းပြသည်။

“ဪ... ခုနစ်ကားပြတ်သွားတယ်... နန်း အစ်ကိုအကြောင်း ဘာတွေထပ်သိသေးလဲ...”

“ဘာမှ မသိတော့ပါဘူး...”

“အဲဒါဆိုရင် အစ်ကိုကို စပ်စုလေ...”

“နန်း ဒီထက်ပိုပြီး မသိချင်တော့ပါဘူး...”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ... နန်းကအစ်ကိုကို ပိုပြီး မခင်ချင်လို့လား...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မျက်နှာလေးညှိုးငယ်နေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ပိုပြီးမခင်ချင်တာလဲ နန်း...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ဒီလောက်ပဲ ခင်ချင်လို့ပါ...”

စိုးထိုက် နားလည်စွာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သို့သော် စိုးထိုက်မျက်နှာက ကျေနပ်လျက် ကြည့်နူးမပျက်။

“ပြန်ကြစို့နော်... အစ်ကို...”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ယနေ့ အတိုင်းအတာနှင့် ခုလောက်ခရီးရောက်သည်ကို ကျေနပ်လောက်ပြီဟု စိုးထိုက်ယူဆသည်။ ဆိုင်မှကောင်လေးကို ပိုက်ဆံ ရှင်းပေးနေစဉ် ခင်နန်းသွေးက ထရပ်ပြီးသားဖြစ်နေ၍ လက်တွဲပြီး ထူထူမမ ကူညီခွင့်လေးဆုံးရှုံး သွားပါသည်။

အခန်း (၁၃)

ယနေ့ စိုးထိုက်အတွက် မနက်စာကို ခင်နန်းသွေး ရေမုန့်နှင့် ဘူးသီးကြော်ကျွေးသည်။ အပြင်မှ ဝယ်၍ကျွေးသည်မဟုတ်။ အိမ်မှာ လုပ်သော ရေမုန့်နှင့် အိမ်မှာကြော်သော ဘူးသီးကြော် ပူပူနွေးနွေးဖြစ်သည်။

စိုးထိုက် ကြိုက်နှစ်သက်စွာ စားသည်။ အစာပိတ်မှာ ကော်ဖီ ခါးခါး ဆီမဲ့ဆီမဲ့တစ်ခွက်။ စိုးထိုက်ကို မနက်စာကျွေးပြီးတော့ ခင်နန်းသွေး မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်များနေသည်။ စိုးထိုက် နားလည်ပါသည်။ ဒီနေ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်တော့မည်။ စိုးထိုက်မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်သွားသည်။

“ဟင်... အစ်ကို ဘာလိုချင်လို့လဲ...”

ခင်နန်းသွေး ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနှင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ နန်းကိုယ်တိုင် ချက်မလို့လား...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အစ်ကို ဘာကူညီရမလဲလို့...”

“ဟင့်အင်း... အစ်ကို အိမ်ပေါ်မှာပဲ သွားနေပါ... ဒေါ်ရူပပြန်လာလို့ မီးဖိုထဲမှာ နှစ်ယောက်တွေ့ရင် တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးလို့ပါ...”

ဒေါ်ရူပ ဈေးသွားနေသည်။

“ထင်ပစေပေါ့...”

“ဟင့်အင်း ထင်လို့မဖြစ်ဘူး...”

“ဘာတွေချက်မှာလဲ နန်း...”

“အစ်ကို စားတော့ သိမှာပေါ့... ဒေါ်ရူပဘာတွေဝယ်လို့ ရလာမလဲမသိဘူး... သွားပါအစ်ကိုရယ်နော်...”

ခင်နန်းသွေးက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေသည်။

စိုးထိုက်က မထွက်သေး ခင်နန်းသွေးကို ကြည့်နေဆဲ...။

“အိမ်ပေါ်မှာ သွားနေပါအစ်ကိုရယ်...”

“ပျင်းလို့...”

ခင်နန်းသွေး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ မှန်သည် ပျင်းစရာ ဖြစ်နေမည်ဟု စဉ်းစား၍ အားနာနေသည်။ ဒေါ်ရူပ လာလျှင် မီးဖိုထဲ ဧည့်သည်ရောက်၍ နှစ်ယောက်အတူတွေ့ရသော အဖြစ်မျိုးကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။

“ဟိုအခန်းကို အစ်ကို ဝင်ကြည့်လို့ရမလား...”

ခေါင်းရင်းပိုင်းမှ သော့ခလောက် အကြီးကြီးနှင့် ခတ်ထားသည့် အခန်းကို စိုးထိုက်ညွှန်ပြသည်။

“ရှင်...”

ခင်နန်းသွေးထိန်လန့်သွားသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၍

တွေတွေငေးငေး စဉ်းစားနေသည်။

“ကြည့်လို့မရဘူးလား နန်း...”

ခင်နန်းသွေး ပြန်ပြောရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနေသည်။ ဒီအခန်းကိုမှ သူ့ဘာလို့ကြည့်ချင်ရတာလဲ။ မပြလျှင်လည်း မီးဖိုထဲကထွက်မည် မထင်။ ‘အင်းလေ မေမေကြီးက သူ့ကိုယုံကြည်လို့ အိမ်မှာတောင် ညအိပ်တည်းခွင့် ပြုထားတာပဲ သူ့သာလူဆိုးဆိုရင် ငါနဲ့ဒေါ်ကြီးရူပကို သတ်ပြီး သူလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းယူလို့ရတာပဲ... ဦးအံက အပြင်မှာ ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူး...’ ပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခဏလေးနော်... အစ်ကို...”

ခင်နန်းသွေး သူ့အခန်းဆီသို့ သွားသည်။ စိုးထိုက် မီးဖိုခန်း၏ အပြင်ဘက်မှာ ရပ်စောင့်နေသည်။ ခင်နန်းသွေး သူ့အခန်းမှ ပြန်ထွက်လာ တော့လက်ထဲမှာ အညှိတက်နေသော ကြေးသော့ကြီးတစ်ချောင်း ပါလာသည်။ အိမ်အောက်ထပ်မှ အိမ်ဦးခန်းဆီသို့ ခင်နန်းသွေး သွားသည်။

“လိုက်ခဲ့ရမှာလား...”

စိုးထိုက်က ရပ်နေရာမှ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ အိမ်ဦးပိုင်းမှာ သီသန့်အခန်းကြီးဆီသို့ နှစ်ယောက်အတူသွားကြသည်။ ကြေးဝါသော့ခလောက်ကြီးနှင့် ပိတ်ထားသည်။

ခင်နန်းသွေးက သူ့လက်ထဲမှာ သော့နှင့်ဖွင့်လိုက်သည်။ ကနုတ်ပန်းများပါသည့် ကျွန်းတံခါး အထူကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးရွက်ပတ္တာများမှ စူးရှသော မြည်သံကြီး ထွက်လာသည်။ ညသာ ဆိုလျှင် ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသည့်အသံမျိုး ဖြစ်မည်။ မဖွင့်သည်မှာ

ကြပြီဦး ခင်နန်းသွေး လေးလေးလံလံ ဆွဲဖွင့်နေရသည်။
ပွင့်သွားပြီ။

ခင်နန်းသွေးအထဲသို့မဝင်။ ဤအခန်းမှာသာ နှစ်ယောက်
အတူတွေ့လျှင် ဒေါ်ရူပပိုပြီး အထင်လွဲလိမ့်မည်။ အပြစ်လည်း ပိုကြီး
လိမ့်မည်။ အတွင်းမှ မီးခလုတ်ကို တံခါးပေါက် နားမှာရပ်လျက်
လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ မီးလင်းသွားသည်။

‘အစ်ကို ဝင်ကြည့်လေ... အထဲက ပစ္စည်းတွေကို
ကြည့်ရုံပဲကြည့်နော် မထိ မကိုင်နဲ့...’

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... မကိုင်ရလို့ပါ... အစ်ကို
အထဲရောက်ရင် တံခါးပြန်ပိတ်ထားမယ်နော်... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ”

ခင်နန်းသွေး စကားများက စိုးထိုက်အတွက် မေးစရာဖြစ်
နေသည်။

“ဒေါ်ကြီးရူပ ပြန်လာရင် တွေ့မှာစိုးလို့ပါ... ”

စိုးထိုက် အခန်းကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ကွို... အိ... ”

ခင်နန်းသွေးက တံခါးကြီးကို အပြင်မှ ပြန်ပိတ်သွားသည်။

“အို... အံ့ဩစရာ... ”

အခန်းထဲမှ မြင်ကွင်းကြောင့် ခင်နန်းသွေးကိုပင် မေ့သွား
သည်။ နန်းတွင်းသုံး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ ကျိုင်း၊ သိုင်း၊
အရိုးရှည်ယပ်၊ ဓားအိမ်ပါသည့် ကျောက်စီရွှေချဇား တို့ကို သူ့နေရာ
နှင့်သူ စနစ်တကျတင်လျက် ချိပ်ဆွဲလျက် တွေ့ရသည်။ တကယ်

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ ခင်နန်းသွေးက မထိမကိုင်ရဟု
မှာထား၍ စိုးထိုက် ကြည့်ရုံသာကြည့်သည်။ ဘာပစ္စည်းမှ မထိမကိုင်ပါ။
မှန်ဘီဒိုများတွင်လည်း တန်ဖိုးကြီးသော ထီးသုံး နန်းသုံး ရှေးဟောင်း
ပစ္စည်းများကို လှမ်းမြင်ရသည်။ စိုးထိုက် မှန်ဘီဒိုတစ်ခုစီ၏ အနီးသို့
ကပ်၍ အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကိုကြည့်သည်။ ဒေါင်းပေါင်ပါသော
ဒေါင်းလန်းအငယ်စားများ၊ ဒေါင်းလန်းအကြီးစားများကို တွေ့ရသည်။
ကျောက်စီ ရွှေချလျက်၊ အချို့က စစ်စီးသုတ်ထားသည်။ အချို့က
ဟင်းသပြဒါး အနီသုတ်ထားသည်။

ကွမ်းတောင်၊ ရေတကောင်း၊ ကွမ်းအစ်၊ ကွမ်းညှပ် တို့ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ ကျောက်စီရွှေချကွမ်းကလပ်၊ ရွှေအစစ် ဟု ထင်ရသော
သောက်ရေခွက်။ ကြေးလင်ပန်း၊ လောဟာလင်ပန်းတို့ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။

“ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ ပျောက်
ကုန်မှဖြင့်”

အခန်းအနေအထားကို စိုးထိုက် အကဲခတ်သည်။

တံခါးပေါက် သုံးခုသာရှိသည်။ တံခါးပေါက်မှာ သံတိုင်များ
ရှိသည်။ တံခါးထုက ထူသည်။ အခိုင်အမာ ပိတ်ထားသည် လွယ်လွယ်
နှင့်တော့ ချိုးဖျက်မဝင်နိုင်။ အခန်းထဲမှာ မီးမဖွင့်ထားလျှင် မှောင်
နေမည်။ ဤအခန်းကိုလည်း တော်သင့်ရုံနှင့် ဝင်ရမည်မထင်။

“နန်း ဒါကြောင့်မို့ ငါဝင်ခွင့်တောင်းတာကို စဉ်းစားနေတာ
ဖြစ်မှာပေါ့”

ဝင်ခွင့်တောင်းမိသည်ကိုပင် သနားသလိုဖြစ်ရသည်။ ဘီဒို
တစ်ခုတွင် ပုရပိုဒ် ကြိုးနှင့်ရစ်ပတ်ထုတ်စည်းထားသည့် ပုရပိုဒ်များ။

အဝတ်ထုတ်မပါသော ပုရပိုဒ် အထပ်များကို တွေ့ရသည်။
ဖတ်ကြည့်ချင်သော်လည်း မှန်ဘီဒိုက သော့ခတ်လျက်။
ရှေ့ဘက်မှ မှန်ဘီဒိုသို့ ကူးပြောင်းကြည့်သောအခါ ပေစာထုပ်
များကို တွေ့ရသည်။ ပေစာအထပ်လိုက်မှာ ဘေးဖက် ပေသားနှုတ်
ခမ်းများကို ရွှေချထား၍ ရွှေချပ်များကို စီထပ်ထားသည့် နယ်
မြင်ရသည်။

တစ်ကြောင်းရေး ထန်းဖူးစာချွန်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။
စာပုလွေမျိုးစုံကိုလည်း မှန်ဘီဒိုထံမှာပင် မြင်ရသည်။ အချို့
စာပုလွေများက ရွှေချထားသည်။

မှန်ဘီဒိုတိုင်းမှာ အခိုင်အမာသော့ခလောက်များနှင့် သော့
ခတ်ထားသည်။

မှန်ဘီဒိုတစ်ခုတွင် ရှေးခေတ်နန်းသုံး အဝတ်အထည်များကို
တွေ့ရသည်။ အားလုံးလိုပင် ပိုးထည်များဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ် ပွတ်လုံးအလိမ်များ၊ ဒေါင်းကနုတ်ပန်းများ
ပါသည့် ဘီဒိုကြီးသုံးခုမှာ သစ်သားအပြည့်ဖြစ်၍ အတွင်းကို မမြင်ရ။

ပို၍ ခိုင်မာသော သော့ကြီးများနှင့် ခတ်ထားသည်။ အတွင်း
မှာ ဘာတွေရှိမှန်း မသိရ။ နံရံဘေးတွင် ကပ်လျက်ရှိသည့် ကျွန်း
သေတ္တာကြီးသုံးလုံးကလည်း သော့ခတ်ထားသည်။

အတွင်းမှာ ပစ္စည်းများရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ မှန်းဆနိုင်ရန်
သေတ္တာ၏အလေးချိန်ကိုမကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် ခင်နန်းသွေး
စကားကို နားထောင်ပြီး မထိမကိုင်ဘဲ နေလိုက်သည်။

ကျွန်းသေတ္တာသုံးလုံးမှာ မည်မျှ အဖိုးတန်သော ပစ္စည်းများ
ရှိမှန်းမသိသော်လည်း ကျန်သည့်ပစ္စည်းသည်ပင် တန်ဖိုးများစွာ ရှိ
လိမ့်မည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ၏ သမိုင်းတန်ဖိုးပါ ထည့်ပေါင်းလျှင်
မှန်းဆရန်ပင် ခက်သွားသည်။ ဤအခန်းသည် မေမေကြီးပိုင်ဆိုင်သည့်
ထီးသုံးနန်းသုံး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းထားရာ အခန်း
ဖြစ်နေသည်။ ဤအိမ်တွင် ဤပစ္စည်းများ ရှိနေသည်ကို အခြားသူများ
သိကြမည်မဟုတ်။

“အဖေကိုယ်တိုင်ရော သိရဲ့လား... ဒီအခန်းထဲ ရောက်ဖူး
ရဲ့လား...”

စိုးထိုက်လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။
“သူတို့မှာ သိပ်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေတောင်
ရှိနိုင်တယ်။”

ဒါပေမဲ့ သူတို့က အနေအထိုင် သိပ်ကျစ်လျစ်တယ်...”
အဖေပြောသော စကားတစ်ခွန်းကို သတိရလာမိသည်။

အခန်းထဲမှာ အနေကြာတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ၏
အောက်သိုးသိုးအနံ့အသက်များကြောင့် အသက်ရှူရသည်မှာ မွန်းကြပ်
သလိုဖြစ်လာသည်။ စိုးထိုက် အပြင်သို့ထွက်ချင်သည်။

အဝင်ပေါက်မှ တံခါးမကြီးကို အသာအယာ တွန်းလိုက်သည်။
မရ။ အားစိုက်၍ တွန်းလိုက်သည်။

“ကျွ... အိ... အိ...”

ပတ္တာများမှ မြည်သံက စူးစူးရှရှ ထွက်လာသည်။ တံခါးကြီးက
တဖြည်းဖြည်း ပွင့်သွားသည်။ ခင်နန်းသွေးက သော့ကို သော့ကွင်းမှာ
သာ ချိတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စိုးထိုက် တံခါးဝမှ ထွက်လိုက်သည်။

“ဟင်... မင်း... မင်း... ဒီအခန်းထဲကို ဘာလို့
ဝင်တာလဲ...”

ဒေါ်ရူပ မျက်နှာမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေသည်။ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ရူပကိုကြည့်ပြီး စိုးထိုက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

“မင်း ဒီအခန်းသော့ ဘယ်ကရလဲ... ”

ဒေါ်ရူပထံမှ နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်ပေါ် လာပြန်သည်။ စိုးထိုက်က ဘာမှမဖြေဘဲ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ဒေါ်ရူပို၍မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

“မင်းကို သော့ဘယ်သူပေးလဲ... ”

ဒေါ်ရူပ မေးခွန်းတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ စိုးထိုက်က ခေါင်းရမ်းပြသည်။ မိဖိုထဲမှ ထွက်လာသော ခင်နန်းသွေး ဒေါ်ရူပ နောက်မှာ ရောက်နေသည်။ ခင်နန်းသွေးကို စိုးထိုက် လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်ရူပ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ခင်နန်းသွေးကို တွေ့သွားသည်။

“နန်း ဖွင့်ပေးတာလား... ”

ဒေါ်ရူပက ခင်နန်းသွေးကို မကျေမနပ် မေးသည်။

“ဒီမှာ ဒေါ်ရူပ... ”

စိုးထိုက် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရူပလှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို သူခိုးတစ်ယောက်လို့ ထင်လို့လား... ”

ဒေါ်ရူပ ဘာမျှမဖြေ။

“မထင်နဲ့... စိတ်နဲ့တောင်မပစ်မှားဘူး... နန်းအပြစ်

ဘာမှမရှိဘူး နန်းကိုဘာမှမေးနေစရာမလိုဘူး...။

နန်းအပြစ်လည်း ဘာမှမရှိဘူး နန်းကို ဘာမှမေးနေစရာ မလိုဘူး... မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ”

“ဒါဖြင့်... ဒီအခန်းသော့ကို မင်းဘယ်ကရလဲ... ”

“ကျွန်တော့်မှာ သော့ခလောက်တိုင်းကို ဖွင့်နိုင်တဲ့ သော့ရှိတယ်... ”

“ဟင်... ဒါဆိုရင် မင်းက သူခိုးပေါ့... ”

“သူခိုးမဟုတ်ဘူး... လူကောင်း... ”

“အစ်ကို... ”

ခင်နန်းသွေးက လှမ်းခေါ်ပြီး ရှေ့တိုးလာသည်။

“နန်း ဘာမှမပြောနဲ့ ဒါဟာ နန်းနဲ့မဆိုင်ဘူး... အစ်ကိုနဲ့သာ ဆိုင်တယ်”

စိုးထိုက်က ခင်နန်းသွေးကို ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ဪ... တစ်ရက်ပဲ အပြင်လိုက်သွားတာနဲ့ အစ်ကို တွေ... နန်းတွေဖြစ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား... ဟင်း... အဖေ့သမီး ညည်းအမေက... ”

“မဆိုင်တာမပြောနဲ့ ဒေါ်ကြီးရူပ... ”

“ဟဲ့ ငါက ညည်းရဲ့ အထိန်းတော်... ညည်းက ငါ့ကိုတောင် ဒီလိုပြန်အော်နေပြီလား... ဒီအခန်းကို ညည်းပဲ ဖွင့်ပေးတာ မဟုတ်လား... ”

“မဟုတ်ဘူး... ”

စိုးထိုက်က ဝင်ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ငါ မပြောဘူး... ညည်းကို မမကြီးနဲ့တိုင်ရမယ်။

ဒီအခန်းဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်... ဒီအခန်းမှာ အဖိုးတန် ရတနာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ညည်းသိတယ်။ မမကြီးမသိဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူး။ ညည်းကလွဲရင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ညည်းသူများကို ဖွင့်ပေးခွင့် ပြခွင့်မရှိဘူး။ ရွာလွန်ရွက်တိုက်တဲ့ မိန်းမ... ညည်းကို မမကြီးနဲ့

သွားတိုင်မယ်... ဟင်း အဖေသမီး အဖေသမီး... ”

ဒေါ်ကြီးရူပ ဒေါသတကြီး ခြေဆောင့်နင်းပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“ကိုအံ့ပွား တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း”

ဦးအံ့ပွား တံခါးကို အမြန်ဖွင့်ပေးသည်။

စိုးထိုက်ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဒေါ်ရူပ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးရှိရာ ဓမ္မရိပ်သာသို့ ဒေါသနှင့် သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရောက်သည့်နေ့က ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နှင့် မလှုပ်မချောက် ဟု ထင်ရသော ဒေါ်ရူပအသွင်မှာ ခုတော့ကြောက်စရာဖြစ်လာသည်။ စိုးထိုက် မကြောက်ပါ။ သို့သော် ခင်နန်းသွေးများ ကြောက်နေပြီလား။ ခင်နန်းသွေးရှိရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသော ခင်နန်းသွေးပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။

မှန်သည် သူ့ခမျာ ကြောက်နေရှာပြီ။ ခင်နန်းသွေးကို သနားစိတ်နှင့် အားပေးချင်သည်။ ခင်နန်းသွေးအနီးသို့ စိုးထိုက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“နန်း ဘာလို့မျက်ရည်ကျနေတာလဲ... ”

စိုးထိုက် ကြင်နာစွာ မေးခါမှ ခင်နန်းသွေး၏ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များက အဆက်မပြတ် စီးဆင်းလာကြပြန်သည်။

“သူ မေမေကြီးကို သွားတိုင်နေပြီ... ”

“တိုင်ပစေပေါ့... ဘာဖြစ်လဲ... ”

“ဒီအခန်းကို မေမေကြီးနဲ့နန်းကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့် မပြုဘူး... ဒေါ်ကြီးရူပတောင် မဝင်ရဘူး... နန်းက အစ်ကို

များရည်နှံ့တိုင်လေးထဲမှာ...

စိတ်ဝင်စားမယ်ထင်လို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တာ... အားလုံးကလည်း သော့ခတ်ထားတာဆိုတော့ ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး... သော့ခတ်မထားလည်း နန်း အစ်ကိုကို ယုံပါတယ်... ”

ခင်နန်းသွေး မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ် နန်းမမှားပါဘူး အစ်ကိုကလည်း ကြည့်ရုံကြည့်တာပဲ။ ဒီအထဲက ပစ္စည်းတွေကို ပျောက်မှာစိုးလို့တောင် လုံခြုံရေးအခြေအနေလေ့လာခဲ့သေးတယ်... ”

“ဒါပေမယ့် ဒေါ်ကြီးရူပတိုင်ရင် မေမေကြီးဒေါသဖြစ်ပြီး နန်းကို ရိုက်မှာသေချာတယ်... ”

မျက်ရည်များက စီးကျလာပြန်သည်။ “ရိုက်ချင်ရိုက်ပါစေ နန်းခံနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး တရားရိပ်သာမှာ နန်းကြောင့် ဒေါသတကြီး ဖြစ်ရမှာရယ်... ဒေါသဖြစ်ရင် တရားအမှတ်ပျက်ပြီး တရားအဆင့် မတက်ရမှာရယ်ကိုပဲ စိုးရိမ်ပါတယ်... ”

“ဪ... စိတ်ထားကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးရယ်... ” စိုးထိုက်ရင်ထဲမှာ ခင်နန်းသွေးကို လေးစားမိသွားသည်။ “ကဲပါ နန်းရယ်... အဲဒါတွေအားလုံး ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့

တော့... ဒီကိစ္စအတွက် မေမေကြီးဒေါသလည်း ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ တရားအမှတ်လည်း မပျက်ပါဘူး... အစကတော့ အစ်ကို မပြောသေဘူးပေါ့... နန်းရဲ့သဘောထားနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရချင်လို့ အချိန်စောင့်နေတာပါ ခုတော့ အစ်ကိုပြောပါမယ်... မေမေကြီးနဲ့ အစ်ကိုအပေရဲ့ဆန္ဒက နန်းနဲ့ အစ်ကိုကို လက်ထပ်ပေးချင်ကြတယ်... ”

“ရှင်...”

ခင်နန်းသွေး အံ့ဩသွားသည်။

“အဲဒီအစီအစဉ်ကို စပြီးပြောတာကလည်း နန်းရဲ့ မေမေကြီးပါ...”

ခင်နန်းသွေး အံ့ဩလွန်း၍ ထင်ပါ၏။ မျက်ရည်ကျနေသည်များ လုံးဝရပ်သွားသည်။

“မေမေကြီးက သူ့အသက်ကြီးပြီ။ လောဘ၊ ဒေါသတွေနဲ့ ပူလောင်တဲ့ ဆင်းရဲကို မရချင်တော့ဘူး။ တရားရဲ့အေးချမ်းတဲ့ ခံစားမှုနဲ့ ပဲ နေချင်တယ်... ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ မြေးတော်လေး နန်းအတွက် စိတ်ချရဖို့ ကိစ္စတစ်ခု ကျန်နေတယ်...”

ခင်နန်းသွေး စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေပါသည်။

“မေမေကြီးက အဖေကိုယုံကြည်တယ်... အဖေသားဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုကိုလည်း အဖေစိတ်ထားမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်...”

ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။

“အဖေက အစ်ကိုအကြောင်းတွေ မေမေကြီးကို ပြောပြဖူးတယ်နဲ့ တူပါတယ်... အဲဒါကြောင့် မေမေကြီးက သူ့ဆန္ဒရှိတာ အဖေကိုပြောတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်... အဲဒါကို အစ်ကို နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာတော့ အဖေကပြန်ပြောပြတယ်...”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုက လူကြီးတွေ စီစဉ်တာကို လက်ခံဖို့ ဒီအိမ်ရောက်လာတာပေါ့...”

ခင်နန်းသွေး မေးပုံမှာ အဓိပ္ပါယ်ပါသည်ဟု စိုးထိုက် နားလည်လိုက်သည်။

“အင်း... နန်း အဲဒီလို မေးလိုက်တာ ကောင်းတယ်...”

ဖုန်းညှိအိုင်လေးထဲမှာ...

အစ်ကို အတွက် ပြောပြခွင့် တစ်ခုခုသွားတာပေါ့... အစ်ကိုအဖေက အစ်ကိုကို သူ့ဆန္ဒအတိုင်းလိုက်နာဖို့ မပြောပါဘူး... သွားတော့ သွားလိုက်ပါတဲ့... ပြီးမှ သားဆန္ဒ သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါတဲ့...”

ခင်နန်းသွေး မျက်လွှာချပြီး နားထောင်နေသည်။

“အဲဒါနဲ့ အဖေနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း အစ်ကို ဒီအိမ်ရောက်ခင် မေမေကြီးနဲ့ အရင်တွေ့တယ်...”

နန်းက စိုးထိုက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေကြီးက အစ်ကိုနဲ့စကားပြောပြီးတော့ ကျေနပ်ဟန်တူပါတယ်။ သူ့သဘောထား သူ့ဆန္ဒတွေထပ်ပြောတယ်... အစ်ကိုက နန်းနဲ့တွေ့ပြီးမှ နန်းသဘောထား နန်းဆန္ဒကိုလည်း ရယူချင်ပါတယ်... ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါရစေလို့ ပြောပြီးဒီအိမ်ရောက်လာတာပါ...”

ခင်နန်းသွေးက ဘာမျှဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိ၊ စိုးထိုက် ရှေ့ဆက်မည့် စကားကိုသာ စောင့်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ အချက်တွေထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချစ်စိတ်ရှိဖို့ အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်ဖို့... ဒါက အစ်ကို အယူအဆပါ...”

စိုးထိုက်စကား မမှားအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း စကားလုံးရွေးပြီး ပြောနေသည်။ ခင်နန်းသွေး နားထောင်ရင်း နှလုံးသားလှုပ်ရှားသံများ မြန်နေ၍ ကိုယ့်ရင်ခွန်သံ ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည်။

“အစ်ကို... နန်းကိုချစ်တယ်။ နန်းကလည်း အစ်ကိုကို ပြန်ချစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။ တကယ်လို့ နန်းက သာ အစ်ကိုကို ပြန်ချစ်မယ်ဆိုရင်... နန်းကို လက်ထပ်မယ်... အစ်ကို

စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့အိမ်ထောင်လေးတစ်ခုကို အမြန်ဆုံး တည်ဆောက် ချင်တယ်... ”

စိုးထိုက် ပြောစရာစကားများ အားလုံးပြောပြီးသွားပြီ။ ခင်နန်း သွေးကို ကြည့်နေသည်။ မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းငုံ့နေသော ခင်နန်းသွေး မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တည်လျက်... စိုးထိုက်ကလည်း ဘာမျှ ဆက်မပြောသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်မှုက လွှမ်းမိုးလျက်...

“နန်း... ”

ခဏကြာမှ စိုးထိုက်ကစ၍ အသံထွက်လာသည်။ ခင်နန်း သွေး၏ ကိုယ်ကလေးလှုပ်သွားသည်။ သို့သော် ခေါင်းကို မမော့ မျက်လွှာလေးပင် မပင့်။

“ပထမအချက် ပြောချင်တာက မေမေကြီးကိုယ်တိုင် အစ်ကိုနဲ့ သဘောတူလို့ ဒီအိမ်လွတ်လိုက်တာမို့ အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေကြီး က နန်းကို ဘာမှစိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါက နန်းစိတ်အေး သွားစေချင်လို့ ပြောတာပါ... ”

“ဒုတိယအချက်က မေးချင်တာပါ... နန်းအစ်ကိုကို မေတ္တာ တုံ့ပြန်နိုင်မလား... နန်းဆန္ဒသဘောထား အစ်ကို သိပါရစေ... ”

ခင်နန်းသွေးဘာမျှ မဖြေပါ။ လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခုပင် မပြုပါ။ ခင်နန်းသွေးအနီးသို့ စိုးထိုက် ကပ်သွားသည်။

“အစ်ကို သိပါတယ်။ နန်းလည်း အစ်ကိုကို ချစ်နိုင်ပါတယ်”

စိုးထိုက်၏လက်နှစ်ဖက်က ခင်နန်းသွေး၏ ပခုံးလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ရန် ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းလာသည်။ သို့သော်... ခင်နန်းသွေးက နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၆)

အကောင်းပကတိအတိုင်း အခိုင်အခံ့ရှိနေသော မယ်နု အုတ်ကျောင်းကို စိုးထိုက် ထောင့်ပေါင်းစုံမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသည်။ မယ်နုအုတ်ကျောင်း၏ ဘုံဆောင်အမိုးကို စိုးထိုက် သဘောကျသည်။ ကြော့ကြော့ကြွကြွ လှသည်။ ကြာရှည်လည်းခိုင်သည်။ ယခုထက်တိုင် ကြည့်မြင်ရသည်မှာ ခေတ်မီဆဲဟု စိုးထိုက် ထင်သည်။

အခြား အဆောက်အဦများနှင့်မတူ တမူထူးခြားနေသည်။ အခြားအဆောက်အဦများ ယိုယွင်းပျက်စီးကြသော်လည်း ဤအဆောက်အဦက လှပစွာခိုင်ခံ့ဆဲ။ အတော် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပြန် ဆုတ်ပြီး အဆောက်အဦ တစ်ခုလုံးပါအောင် ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။

ခင်နန်းသွေးက အုတ်လှေကားနားမှာ ရပ်လျက် စောင့် နေ၏။ အုတ်လှေကားကိုလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်၍ စိုးထိုက် လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်ဆင်ထားသော ခင်နန်းသွေး၏ ကျောပြင် ထက်မှာ သွယ်သွယ်လျလျ ကျနေသည်။ ဆံပင်ရှည်များမှာ ကြည့်၍

တောင်လှသည်။ အုတ်ကျောင်းကြီးနှင့်လည်း လိုက်ဖက်လှသည်။

“နန်း . . . အဲဒီအလိုင်းရပ်နေ . . . အုတ်ကျောင်းနဲ့ အုတ်လှေကားနဲ့ နန်းနဲ့ သပ်လိုက်တာပဲ . . .”

စိုးထိုက် ခေတ်ပုံနှစ်ပုံ ရိုက်ယူသည်။ အုတ်ကျောင်းပေါ်သို့ ထက်ကြည့်ကြသည်။ နန်းမတော် မယ်နုတန်ခိုးဩဇာကြီးမားစဉ်က မင်းမိဖုရား မင်းညီ မင်းသားများနှင့် မှူးကြီး မတ်ကြီးများ၊ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများ ဤကျောင်းကြီးပေါ်မှာ ဆရာတော် အကျော်အမော် ဖြစ်သော ဦးလှိုင်ကို အလှူအတန်း ပြုခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ ခုတော့ လင်းနို့ များ၏ ပျော်စရာဖြစ်နေသည်။ လင်းနို့ချေးနဲ့ အောက်သိုးသိုးနံ နေသည်။

မယ်နုအုတ်ကျောင်း၏ အတွင်းခန်းများကိုလည်း စိုးထိုက် သဘောတူသည်။ ဤအဆောက်အဦကို ကြည့်ရုံမျှနှင့် နန်းမတော် မယ်နုသည် ထူးခြားသော မိန်းမ၊ ထက်မြက်သောမိန်းမဟု မှန်းဆ၍ ရသည်။

အတွင်းပိုင်း တည်ဆောက်ပုံများကို စိုးထိုက် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူ ပြန်သည်။ ခင်နန်းသွေး ဘေးမှာ လိုက်ပါနေရ၏။

“အမလေး . . .”

ဘုရားခန်းနေရာမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်နေစဉ် လင်းနို့တစ်ကောင် အနီးကပ်ပျံသန်းမှုကြောင့် ခင်နန်းသွေးလန့်ပြီး စိုးထိုက်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

စိုးထိုက် အံ့အားသင့်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်၍ ဆုပ်ကိုင် ထားသော လက်ကို ခင်နန်းသွေး ခပ်မြန်မြန် ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

စိုးထိုက် ပြုံးသည်။

“နန်းမှာ ချစ်သူရှိလို့လား . . .”

“ရှင် . . .”

စိုးထိုက် မေးသည်ကို ခင်နန်းသွေးက ပို၍ အံ့ဩသည်။

“မေမေကြီးနှင့် ဒေါ်ရူပကလွဲရင် ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်

ချင်းတောင် မရှိဘူး . . .”

“အကိုလည်း မပါဘူးပေါ့ . . .”

“အကိုက နန်းအခင်ဆုံးလူ . . .”

“ဒါဖြင့် အကိုတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာပေါ့ . . .”

“အကို မသိဘူးလား . . .”

ခင်နန်းသွေး မေးပုံက မကျေနပ်သော သဘောပါ၏။

“ဒါဖြင့် အကိုကို ဘာလို့ ပြန်မချစ်နိုင်တာလဲ . . .”

စိုးထိုက် မကျေနပ်၍ ထပ်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်နန်းသွေး ဝေးဝေးဝိုင်ဝိုင်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ဘာမျှ

မဖြေပါ။ မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သွားရှာသည်။

စိုးထိုက် အုတ်ကျောင်းအမိုးကို အောက်ဘက်မှ ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေလိုက်သည်။ ခင်နန်းသွေး အုတ်ကျောင်းလှေကားဆီသို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ဧည့်သည်အလာနည်းသော နေ့ဖြစ်၍ စိုးထိုက်အတွက် မယ်နုအုတ်ကျောင်းကို ဗိသုကာအမြင်နှင့် ဆောက်လုပ်ရေးရှုထောင့်တို့မှ စိတ်တိုင်းကျ လေ့လာခွင့်ရသည်။ ဓာတ်ပုံများစွာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရိုက်ရသည်။ စိတ်ကျေနပ်မှ လှေကားဆီသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အုတ်လှေကားခြေရင်းမှ လှေကားထစ်တွင် ထိုင်နေသော ခင်နန်းသွေး၏ နောက်ဘက်ပိုင်းအလှကို အပေါ်စီးမှ မြင်ခွင့် ရသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ယူလိုက်သည်။ ကင်မရာခလုတ်နှိပ်သံ၊ ဖလင် ရစ်သံများကို ခင်နန်းသွေး ကြားနိုင်သည်။ လှည့်ကြည့်ခြင်း မရှိပါ။

စိုးထိုက် လှေကားများအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။ ခင်နန်းသွေး ထိုင်နေသည့် လှေကားထစ်မှာပင် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်ကို လှည့်မကြည့်။ ရှေ့ဆီသို့ ငေးလျက် . . .။ ခင်နန်းသွေး၏ မျက်နှာကို စိုးထိုက် လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

“အို . . . စိတ်မကောင်းစရာ . . .”

ခင်နန်းသွေး၏ ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။

“အင်း . . . နန်းကတော့ နန်းမတော် မယ်နုဝင်စားတာ ထင်တယ် . . .”

ခင်နန်းသွေး ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

“နန်းမတော်မယ်နုက ဘာမဆို သူက အနိုင်ရမယ့် သာတဲ့ဘက် ကနေရမှာ။ မာနသိပ်ကြီးတာပဲတဲ့ . . . နန်းကတော့ . . . အရှုံးသင်္ကေတ မျက်ရည်ကျနေတယ်။ . . .”

ခင်နန်းသွေး စိုးထိုက်ကို မကြည့်သလို မျက်ရည်များကိုလည်း သုတ်မပစ်ပါ။

“နန်းမတော်မယ်နုရဲ့ဘဝမှာ . . . အနိုင်တွေ အများကြီး ရှိသလို . . . အရှုံးတွေလည်း အများကြီး ရှိခဲ့တာပါပဲ . . . မာနကြီးခဲ့ တာတွေရှိသလို . . . မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာတွေလည်း အများကြီး ရှိမှာ ပါပဲ . . . သူလည်း နှလုံးသားနဲ့လူသားလေ။ တကယ်တော့ သူ့ခမျာ ထုံးစံ နန်းသွေးတောင် မဟုတ်ပါဘူး . . . ဘုရင်က ကောက်ယူပြီး ပြောင်းစားလို့ . . . မိဖုရားဖြစ်ရတာပါ . . . မိဖုရား ဖြစ်တော့လည်း ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ခံရတာတွေ အများကြီးပါ။ အဲဒါတွေကို တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ရင်း နောက်ဆုံးတော့လည်း . . . သူ့ခမျာ ကွပ်မျက် ခံရတာပါပဲ . . .”

ခင်နန်းသွေးကို စိုးထိုက် အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိသည်။ တကယ်ပဲ နန်းမတော် မယ်နုဝင်စားသူ ဖြစ်လေသလား။ နန်းမတော် မယ်နု၏ နေရာမှ တွေးမြင်တင်ပြပုံမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။

“နန်းမတော်မယ်နုဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်သလား . . .”

စိုးထိုက် သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တကယ်တော့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး . . . လူတွေ အားလုံးဟာ အတူတူပါပဲ . . . သာကီဝင်တွေဟာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်လို့ မာနထောင်လွှားလို့ ဝိဇ္ဇာပမင်း သတ်ဖြတ်ခံ ခဲ့ရတာပါ . . .”

မြတ်စွာဘုရားဟာ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားက မွေးတဲ့မင်းသားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကိုယ်တိုင် အိမ်တကာလှည့်ပြီး ဆွမ်းခံစားခဲ့တယ်။ ရဟန်းပြုလာသူတွေကိုလည်း . . . မင်းသားရယ် . . . ဆင်းရဲသား ရယ် မခွဲခဲ့ပါဘူး . . . ဆတ္တာသည်ကလဲ မင်းညီမင်းသားတွေရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ဖြစ်တာပါပဲ”

သမိုင်းအဓိကယူသော မိန်းကလေး၏ မင်းမျိုးမင်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်သော သုံးသပ်ချက်ကို စိုးထိုက်လေးစားမိသည်။ သူ ကိုယ်တိုင် က မင်းမျိုးမင်းသွေး။

“ဒါဆို . . . သူဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ငါ့ကို မတူ မတန် သဘောထားတာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . .”

စိုးထိုက်အတွက် အဖြေတစ်ခု ရသွားသည်။

“နန်းမတော် မယ်နုက ငါးစိမ်းသည်ဆိုတာရော ဟုတ်သလား . . .”

မေးခွန်းတစ်ခုဖြင့် ထပ်၍ စူးစမ်းကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့ ဒါပေမဲ့ ငါးစိမ်းသည်လည်း လူပါပဲ အကို . . . အရေးပါတဲ့ မိဖုရားမို့ ဝိုင်းမြှောက်ရင် မောက်တတ်တာ လူ့ဓမ္မတာပါ။ အဲဒါလည်း ငါးစိမ်းသည်မို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းမျိုးမင်းနွယ် မိဖုရားတွေလည်း မောက်မာကြတာပါပဲ . . . မောက်မာလို့ အသတ်ခံရတာချင်း တူပေမဲ့ မယ်နကျမှ . . . မင်းမျိုးမင်းနွယ် မဟုတ်လို့ ငါးစိမ်းသည်မို့ဆိုပြီး ပိုပြီး အပြစ်ပြောကြတာကိုလည်း သူ့ခမ္ဘာခံရသေးတယ်”

“မင်းမျိုးမင်းနွယ်က ဖြစ်တဲ့ မိဖုရားတစ်ယောက် မောက်မာရင် လူတွေက ခွင့်လွှတ်နိုင်သလား။ အပြစ်ရှိလို့ အသတ်ခံရတာချင်း တူရင်လည်း . . . ငါးစိမ်းသည်ဆိုတာကို ပိုပြီး မျက်မှန်းမကျိုးသင့်ဘူး ထင်ပါတယ်” ခင်နန်းသွေး၏ စကားများကို စိုးထိုက် သဘောကျရုံမက အထင်ကြီး လေးစားစိတ်ပင် ဖြစ်မိသည်။

“အ ခိုက နန်းကို မင်းမျိုးမင်းနွယ်မို့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ ဘက်ကပဲ ရပ်တည်မယ် ထင်နေတာ . . .”

“အကိုရယ် . . . နန်းက မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဖြစ်တဲ့အတွက် ဗုက္ခအများဆုံး ခံရတဲ့သူပါ . . . သူများတွေလို နေခွင့်မရပဲနဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် ဆုံးရှုံးနေတာပါ . . .”

ခင်နန်းသွေး၏ ဘဝကို စိုးထိုက် စာနာစွာ နားလည်ပါသည်။

“ဒါကြောင့် အကိုက နန်းကို အဲဒီဆုံးရှုံးနေတဲ့ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး ကူညီနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း . . . နန်းက . . .”

စိုးထိုက် ဆက်မပြောတော့ပါ။ ခင်နန်းသွေး အဝေးမှ နန်းမြင့်ဆီသို့ ခြေကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက်။

“မင်းပျိုပင်းနွယ်ဆိုတဲ့ မာနကြောင့် မဟုတ်ရင် ဘာကြောင့်

မို့များ သူငါ့ကို မချစ်နိုင်ရတာပါလိမ့် . . .”
စိုးထိုက် စဉ်းစားရခက်နေသည်။

“အေးလေ . . . သူ့နှလုံးသားမှာ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး လှုပ်ရှားမှု မဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့ . . .” ရင်ထဲမှာ နာရပြန်သည်။ စိုးထိုက် ထိုင်နေရာမှထရပ် လိုက်သည်။

“ကဲ . . . စားသောက်ဆိုင်ရှိတဲ့နေရာ သွားရအောင် . . . နန်းအိမ်က ဘာမှစားမလာခဲ့တော့ ဆာမှာပေါ့ . . .”
စိုးထိုက် အားလုံးကို မေ့ထားနိုင်သူလို ကူခြေမပျက် ပြောလိုက်သည်။

“အတူတူပါပဲ အကိုလည်း ဘာမှ စားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး . . .”

“အကိုက အကိုအကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပါ . . .”

“နန်းလဲ နန်းအကြောင်းနဲ့ နန်းပေါ့ . . .”

“အကိုအကြောင်းက ကိုယ်သိပ်ပြီးမျှော်လင့်တဲ့ မိန်းကလေးဆီက တုန်ပြန်မေတ္တာမရလို့ . . . စားချင်စိတ် မရှိတာပါ . . .”

“နန်းက . . . အဲဒီလို တောင်းဆိုတာကို မတုန်ပြန်နိုင်လို့ စားချင်စိတ်မရှိတာပါ . . .”

ခင်နန်းသွေး ပြောပုံက ပွင့်လင်းမှုရှိလာသည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲက မချစ်လို့ မတုန်ပြန်နိုင်တာ ဘာလို့ စားချင်စိတ် မရှိရမှာလည်း နန်းရယ် . . .”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စားချင်စိတ် မရှိတာကတော့ အကိုနဲ့ အတူတူပါပဲ” ခင်နန်းသွေး၏ ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်များ စီးဆင်းလာကြသည်။

အခန်း (၁၇)

အင်းဝနန်းမြို့အတွင်းသို့ စိုးထိုက်နှင့် ခင်နန်းသွေး နှစ်ယောက်အတူ ဝင်ခဲ့ကြသော်လည်း ဘာကိုမျှ ကြည့်ချင်စိတ်မရှိ။ ဘယ်သူကမျှ မေးချင်စိတ်၊ ဖြေချင်စိတ်လည်း မရှိ။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ လှုပ်ရှားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးသား ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့် ကိုယ်မို့ ဘာစကားမျှလည်း မပြောမိကြ။ နေကလည်း ပူလွန်းလှသည်။ တိုးစေ့ သွားသော လေပင် ပူလောင်နေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း ခပ်ဝေးဝေး ခပ်ခွာခွာ လျှောက်နေမိကြသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဝေးကွာသွားကြသလို လည်း နှစ်ဦးသား ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။ စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့စွာ နန်းမြို့တွင်းမှ ပြန်ထွက်လာတော့ နှစ်ယောက်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေကြသည်။

“ဟားကရာ ကျောင်းတိုက်ကို သွားဦးမလား . . . အကို . . .”
ခင်နန်းသွေး၏ အမေးကို ခေါင်းခါ၍ ဖြေလိုက်သည်။ ကားကလေးဆီ ပြန်ရောက်သည်အထိ နှစ်ဦးသား စကားမပြောမိကြ။
“သူ ငါ့ကို မချစ်နိုင်တာ မင်းမျိုးဆိုတဲ့ မာနကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး”

စိုးထိုက် ကားမောင်းရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။
“သူလည်း ငါ့လိုပဲ မပျော်နိုင် ဖြစ်နေတယ် . . . ငါ့ကို မချစ်နိုင်လို့ မချစ်နိုင်တာဆိုရင် သူ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာဘာရှိလဲ . . .”
နားလည်ရခက်နေသည်။ ခင်နန်းသွေးက ထို့ထက်ပို၍လည်း ဘာမျှမပြော။ သူမပြောချင်သည်ကို ကိုယ်ကလည်း မမေးချင်။ သို့သော် ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်။

“သူ . . . ငါ့ကို ဘာလို့ မချစ်နိုင်တာလဲ . . .”
ဤမိန်းကလေးနှင့်ကျမှ ကိုယ့်ဘက်က ရှုံးနိမ့်နေရသည်။ အငြင်းပယ်ခံဘဝ ရောက်နေရသည်။ ကိုယ့်မှာလည်း မာနနှင့်။ ပြတ်ထွက်သွားအောင် တင်းလိုက်ချင်သည်။ တင်း၍မရ။ ခက်နေသည်က အလျော့လည်း မပေးချင်။

“သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ . . .”
ခင်နန်းသွေးဘက်သို့ မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း ရှေ့တူရှုသို့ ငေးလျက် . . .

“ဪ . . . နားလည်ရခက်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ် . . .”

အခန်း (၁၈)

ညစာစားတော့ စိုးထိုက် အံ့သြစရာ ကြုံရသည်။ ခင်နန်းသွေးက သူနှင့်အတူ ထမင်းစား၍ ဖြစ်သည်။ အင်းဝမှ ပြန် ရောက်ပြီးတော့ ခင်နန်းသွေး မီးဖိုဆောင်ဝင်၍ ဒေါ်ရူပနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်သည်။

“ဧည့်ဝတ်ကျေအောင်ပေါ့လေ . . .”

စိုးထိုက် မကျေနပ်စိတ်နှင့်တွေးခဲ့သည်။ ခု ထမင်း အတူစားနေပြန်သည်။

“ဒါကရော ဧည့်ဝတ်ကျေပဲလား . . .”

ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်ပန်းကန်ထဲသို့ မြူရွက်သုပ် ထည့်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သုပ်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိုးထိုက် သိလိုက်သည်။

မြင်ရုံနှင့်ကောင်းမည်ဟု သိလိုက်သည်။ နူးညံ့သော မြူရွက်ကို နွမ်းအောင် ပြုတ်မထားကြောင်း လတ်ဆတ်သော အစိမ်းရောင်က သိသာသည်။ အဆာတွေအများကြီးထည့်ထားခြင်းဖြင့် မြူရွက်၏ ပင်ကိုယ်အရသာကို ပျက်အောင်မလုပ်။ ကြက်သွန်ကြော်လေး

အုပ်ထားသည်က စားချင်စရာ ဖြစ်ရုံမက အနံ့ပါမွှေးနေသည်။ စိုးထိုက် စားကြည့်သည်။

မနေ့က ဦးပိန်တံတားမှာ စားခဲ့ရသည်ထက် ပိုကောင်းသည်။

သို့သော် အစားအသောက်ကောင်းဆိုသည်မှာလည်း ဘာမျှ အရေးကြီးသော အဓိပ္ပါယ်မရှိဟု စိုးထိုက် ခံစားရသည်။ ချစ်သူနှင့် အတူ ချစ်ကြည်ဖြူချိန်မှာ ဘာကိုစားရစားရ ပျော်စရာကောင်းမည် ထင်သည်။

အေးလေ ဒါကြောင့်မို့လည်း အချက်အပြုတ် မတတ်တဲ့ ဇနီးသည် အသစ်လေးက ညားခါစမှာ ဘဲဥပြုတ်နဲ့ချည်း ကျွေးနေပေမယ့် ကျေနပ်ပြီး ပျော်နေကြတာတွေလည်း ရှိတာပဲ။ အချက်အပြုတ်ကောင်းသော မိန်းကလေးကိုမှ အိမ်ရှင်မအဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော မိမိအဖြစ်မှာ ဘာမျှ အဓိပ္ပါယ်မရှိသလို နားလည်လာရပြန်သည်။

ခုတော့ ဤမိန်းကလေးကို မျှော်လင့်သည်မှာ အချက်အပြုတ်ကောင်း၍မဟုတ်။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိနေ၍ ဖြစ်သည်။

လာခဲ့စဉ်က မျှော်လင့်ချက်မှာ အချစ်မပါ။ မိမိဘာသာ ပင်ပေါ့ပျက်သလို ပြန်လည်ခံစားရသည်။ ခုမှ အချစ်က မည်သို့ မည်ပုံ ရောက်လာမှန်းမသိ။

“ဪ . . . ပြန်တဲ့အခါကျတော့ ငါ့မှာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေပဲ ပါလာခဲ့မှာလား . . .”

နှလုံးသားထဲမှာ စည်းဝါးမပါသော သံစဉ်များ ပေါက်ကွဲကြပြီ။ စိုးထိုက် ဆက်ပြီး မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ သို့သော် မကျေနပ်ကြောင်း ဆန္ဒပြသလို ဖြစ်မည်စိုး၍ ထမင်းခိုင်းမှ မထသေးဘဲ ကြိုးစား

ပြီး စားနေရသည်။ ပန်းကန်ထဲမှာ ခင်နန်းသွေး ထည့်ပေးထားသော ဟင်းတွေက အများကြီး။ ဘာမှ အရာမယွင်း။ ခင်နန်းသွေး ပန်းကန် ထဲမှာလည်း စိုးထိုက်ထည့်ပေးသော ဟင်းများရှိသည်။ သူ့ပန်းကန်ထဲ မှာလည်း လျော့ပါးခြင်းမရှိ။ စကားလည်း မပြောဖြစ်ကြ၊ ထမင်းခိုင်း မှာ လွမ်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာ ဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ် ဤကဲ့သို့သော ထမင်းခိုင်းများကို ထပ်ပြီး မခံစား ချင်တော့ပါ။ ဤအိမ်မှာ ဆက်နေသမျှ ဤထမင်းခိုင်းမျိုးမှာ ဤ ဝေဒနာများ ခံစားနေရဦးမည် ဖြစ်သည်။ စိုးထိုက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ခါ အကို ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ် နန်း . . .”

“ရှင် . . .”

ခင်နန်းသွေး ထိုင်လျက် အံ့အားသင့်စွာ စိုးထိုက်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

စိုးထိုက် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားသည်။

ခင်နန်းသွေး ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းခွက်များကို ငေးကြည့် ရင်း ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုချလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၉)

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ခင်နန်းသွေး အိပ်၍ မပျော်။ ဒေါ်ရူပအခန်းဘက်မှ ဟောက်သံ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။

“အကိုရော့ ငါ့လိုပဲ အိမ်မပျော်နိုင်အောင် ခံစားနေရလေ မလား . . .”

အပေါ်ထပ်မှာရှိသော စိုးထိုက်အတွက် တွေး၍ စိတ် မကောင်းဖြစ်မိသည်။ အကိုနှင့်တွေ့ရသည်မှာ သုံးရက်သာ ရှိသေး သည်။ သို့သော် တွေ့ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပင် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်မှာက တစ်ခြားတစ်ပါး ယောက်ျားနှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံဖူးသူမဟုတ်။ အကိုက ခင်မင်စရာကောင်းသည်။ ကိုယ့်အပေါ် မှာ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံသည်။ စိတ်သဘောထား ကောင်းသည်။ အတူသွား အတူစားရာတွင် စေတနာထား၍ အလေးဂရုပြုသည် များမှာ သာယာကြည်နူးခဲ့ရသည်။

မနေ့က မနက်ပိုင်းအထိ အကိုအပေါ်မှာ မြတ်နိုးစွာ ခင်သွားမိခဲ့သည်။

“အကိုရယ် . . .”

ခင်နန်းသွေး စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခံစားရရှိမှုက ရည်မှားစီးဆင်းလာကြသည်။ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ဖွင့်ပြောလာသော်လည်း အကိုမေတ္တာကို ယုံချင်သည်။ အကိုကို အလိုလိုနားလည်နေသလို ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် နားလည်စိတ်က တစ်ပိုင်း။ ကျန်တစ်ပိုင်းမှာ အကိုကို ယုံရန်အတွက် အခက်ကြုံနေရသည်။

ထိုထက် ပိုဆိုးသည်က အကိုနှင့် နန်းတို့ကြားမှာ ကြေကွဲစရာ အတားအဆီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထို အတားအဆီးမှာ နန်းချစ်သော ဖေဖေ။ ဖေဖေဆန္ဒကို ကျော်လွှားရန် ခင်နန်းသွေးအတွက် အခက်ကြုံနေရသည်။

“ဖေဖေရယ် . . .”

နာကျည်းစွာ ခံစားသွားခဲ့ရရှာသော ဖေဖေကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဖေဖေဆုံးတော့ ခင်နန်းသွေး ငါးနှစ်သမီးသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ဖေဖေကို ခင်နန်းသွေး ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသည်။ ခင်နန်းသွေးကို သိပ်ချစ်ခဲ့သောဖေဖေ။

“သမီးလေး . . သမီးလေး . . .” နှင့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးထွေးပွေ့ပွေ့ နေခဲ့သည်။ ခင်နန်းသွေးကိုယ်တိုင်လည်း ဖေဖေကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေရင်ခွင်မှာ နေရသည်ကို ပျော်ပါသည်။ ဖေဖေမေ့မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ နေ့ပိုင်းတွင် ကျောင်းဆရာလုပ်ပြီး ညနေပိုင်းတွင် ဘဘသိန်း၏ ပွဲရုံမှာ ငွေစာရင်းများ လုပ်ပေးရသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာလည်း နားခွင့်

မရ။ ဘဘသိန်း၏ ပွဲရုံကို သွားရသည်။ ဘဘသိန်းက ဖေဖေဦးလေးဖြစ်၍ ဖေဖေအခက်အခဲအတွက် အပိုဝင်ငွေရအောင် အလုပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသည်မှာ ဖွားဖွားကြောင့် ဖွားဖွားမတရား၍ဟု မေမေက ပြောသည်။ မေမေပြောသည်ကို ကြားရဖန်များတော့ ခင်နန်းသွေး ဖွားဖွားကို မုန်းလာသည်။ ခင်နန်းသွေး လေးနှစ်ကျော် လောက်ကစပြီး ဖေဖေကျန်းမာရေးမှာ သိပ်မကောင်းပါ။

သို့သော် ဖေဖေအပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်လုပ်သည်။ မေမေကိုလည်း လိုလေသေးမရှိ ပေးနိုင်အောင် ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ နောက်တော့ ဖေဖေကျန်းမာရေး အခြေအနေက သိပ်ဆိုးလာ၍ အိပ်ရာထဲ လဲသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

ဆေးရုံတင်ရသောအခါ ဖေဖေဆန္ဒအရ ဘဘသိန်းက ဖွားဖွားကို အကြောင်းကြားသည်။ ဖွားဖွားရောက်မလာ။ ဖေဖေရောဂါက မသက်သာ။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာသည်။ ဖွားဖွားကတော့ လုံးဝရောက်မလာ။

ဖေဖေမေ့မေ့ သေခါနီးမှာ လက်အုပ်ချီးပြီး “မေမေရယ် သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . .” ဟု ကန်တော့ တောင်းပန်သွားရှာသည်။ ဖေဖေဆုံးတော့ ခင်နန်းသွေး ကလေးသာရှိသေးသော်လည်း ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးခဲ့ရသည်ကို သတိရနေသည်။

ဖေဖေဆုံးပြီးသည့်အကြောင့် ဖွားဖွားထံ အကြောင်း ကြားရန် ဘဘသိန်းက ပြောသည်။ မေမေက ဖွားဖွားကိုစိတ်နာ၍ လုံးဝ အကြောင်း မကြားနိုင်ဟု ငြင်းသည်။ သို့သော် ဘဘသိန်းက အကြောင်းကြားရမည်မှာ ကိုယ့်တာဝန် ဖြစ်သည်။ လာသည် မလာ

သည်မှာ သူ့ကိုစွဲယူပြော၍ ဖွားဖွားထံ အသုဘဖိတ်စာ ပို့လိုက်သည်။
 ဖွားဖွား ရောက်မလာခဲ့ပါ။
 ဖေဖေကို သင်္ကြိုလ်သည့်နေ့ ထိုနေ့မှ မြင်ကွင်းများကို ခင်နန်း
 သွေး ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၀)

ဖေဖေအသုဘမှာ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူများသာမက ကျောင်းမှ
 ဆရာ/ဆရာမများ၊ ဖေဖေ တပည့်ကျောင်းသူ/ကျောင်းသား များပါ
 လိုက်ပို့၍ စည်စည်ကားကား ရှိပါသည်။ သုဿာန်ရောက်တော့
 ဖေဖေကို မြေချခါနီးမှာ ကားလေးတစ်စင်း သုဿာန်ထဲသို့ ဝင်လာ
 သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူမှာ ဖွားဖွား ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
 စကားမပြော ကြည့်လည်းမကြည့်။ ဖေဖေခေါင်းရှိရာသို့ လျှောက်
 သွားသည်။ ခေါင်းဘေးမှာ ရပ်သည်။ ငိုကြွေးခြင်း အလျဉ်းမရှိ။
 မျက်နှာက ပကတိ တင်းမာလျက်။

“ကြည့်ဦးမလား မမကြီး . . .”

ဘာသိန်းက မေးသည်။ ဖွားဖွား ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဘာ
 သိန်းက ခေါင်းကို အဖွင့်ခိုင်းသည်။ လူများအားလုံး တိတ်ဆိတ်
 ငြိမ်သက်စွာ ဖွားဖွားကို ကြည့်နေသည်။

ခေါင်းဆုံးပွင့်သွားပြီ။ သူ့သားကို ဖွားဖွား ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ မှတ်စေ့ပိတ်သွားသည်။ သူ့သားတစ်ခုလုံး ငြိမ်သတ်နေဆဲ။ ဖွားဖွား ရွှေတိုးနောက်ငင် ယိမ်းယိုင်လာသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ၎င်းပျော့ပင်ကို ခါးထက်ထက်နှင့် အရင်းမှ ဝိုင်းသိတ်သလို ဖွားဖွား ဝိုင်းကနဲ လဲကျသွားသည်။ ဘေးမှ လူများ ထက်မြန်စွာ ဝိုင်းဆွဲလိုက်နိုင်၍ တော်သေးသည်။ မြင်ရသည်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲရာထဲမှ ခင်နန်းသွေးထဲမှ စပြီး ငိုသံထွက်လာသည်။ မေမေပါ ငိုသည်။

ဖွားဖွားအဖြစ်နှင့် ခင်နန်းသွေး ငိုသည်ကို ကြည့်ပြီး လူအတော်များများ မျက်ရည်ကျကြသည်။ ဖွားဖွားကတော့ တော်တော်နှင့်သတ်မယု လူတွေ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။

“လူတွေ ဘေးဖယ်ပေးကြပါဟ ...”

“ယပ်တောင်ခပ်ပေး ... ယပ်တောင်ခပ် ...”

“ခြေမဆို့ပါဟဲ့ ...”

အဘံတွေ ဆူညံနေသည်။ ခဏကြာတော့ ...

“ဘတ်ရလာပြီ ... ဘတ်ရလာပြီ...”ဟူသော အသံများ ထွက်လာသည်။

လူတွေ ရုတ်တရက် ဘေးဖယ်ပေးကြသည်။ ဖွားဖွား ဘတ်ရသည်နှင့် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ မျက်ရည် တစ်ပေါက်မှ မကျ။ မျက်နှာက တင်းမာနေသည်။ ဖေဖေဘက်ကိုလည်း ပြန်လှည့် မကြည့်တော့ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း မကြည့်။ သူ့ငှားလာသော ကားဆီ ဆီ့ လျှောက်ဘူးသည်။ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားဆရာကို အဖောင်းနှိပ်ပြီး သူ့သားတစ်ယောက် ထွက်သွားသည်။

မျက်ရည်နှစ်စင်း

“ဟင်း မာနကြီးလိုက်တာ မမကြီးရာ ... ခင်ဗျား တစ်ကိုယ်လုံး မာနမီးတောက်တွေနဲ့ ပူလောင်နေတာ ...”

ဘာသိန်းက မကျေမနပ် ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... မာနကြီးလိုက်တဲ့ မိန်းမကြီး ...”

“ကိုယ့်သားသေတာတောင် မျက်ရည်တစ်ပေါက် မကျဘူး”

“ဟုတ်တယ် မျက်နှာထားကြီးလည်း တင်းလိုက်တာ ကြောက်စရာ ...”

လူများထဲမှ မှတ်ချက်မျိုးစုံတို့ ဆူဆူညံညံ ထွက်ပေါ်နေပါသည်။ ဖွားဖွား၏ ကားလေးကတော့ အဝေးဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၂၁)

ဖေဖေဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့်သာ ကြာသည်။ မေမေ နောက် အိမ်ထောင်ပြုသည်။ အိမ်ထောင်မပြုမီကပင် အိမ်ကို မကြာ မကြာ လာနေသော လူကြီးကို ခင်နန်းသွေး သိပါသည်။ အိမ်ကို ရောက် လာတိုင်း မေမေ့ကို မျက်နှာချိုသွေးသည်။ မေမေ့အကြိုက် ဟူသမျှ လိုက်လျောပြောသည်။ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သို့သော် ခင်နန်းသွေး ကိုတော့ လိုလားဟန်မရှိ။ ဆက်ဆံပုံက တင်းတင်းမာမာ။ ခေါ်သည်က ပင် “ဟဲ့ကောင်မလေး” ဟူ၍။

“ဟင်း . . . ဖေဖေနဲ့တော့ တခြားစီ” ထိုလူကြီးကို ခင်နန်းသွေး သဘောမကျပါ။ သို့သော် မေမေက လက်ထပ်ယူလိုက်၍ ထိုလူကြီးကို ခင်နန်းသွေး ပထွေးတော်ခဲ့ရသည်။ သုံးရက်သာ အတူ နေရသေးသည်။ ခင်နန်းသွေး ထမင်းဆာ၍ ငိုသောကြောင့် ပထွေးက နာရင်းရိုက်သည်။

“ကျွန်မသမီးကို ရှင်ဘာလို့ ရိုက်တာလဲ . . . ”

ဟူသည်နှင့်အညီလေးထဲမှာ . . .

မေမေနှင့် ပထွေး စကားများကြသည်
“ပြုတ်ကောင်မလေး . . . နင်မရှိမှ ငါတို့လင်မယား သာယာ
မှာ . . . ဒီအိမ်မှာ နင်ရှုပ်နေတာ . . . နင့်ကို သတ်ပစ်မယ် . . . ”
ပထွေးက ခင်နန်းသွေးကို ကြိမ်းသည်။ ခင်နန်းသွေး ပထွေး
ကို သိပ်ကြောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘဘသိန်းရောက်လာသည်။
“ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ် ဘဘ သူ့ကို ကြောက်တယ်”
ခင်နန်းသွေး ဘဘသိန်းကို ဖက်ပြီးငိုသည်။ ဘဘသိန်း
အကြောင်းကြား၍ ထင်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်အစောကြီး
ဖွားဖွား ကားတစ်စီးငှား၍ အိမ်ရောက်လာသည်။
“ဟေ့ . . . ငါ့မြေးကို ငါခေါ်သွားရမယ် . . . ဒီကလေးကို

ပထွေးနဲ့ မထားနိုင်ဘူး . . . ”

ဖွားဖွားလေသံက တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်သည်။
“ခင်ဗျား . . . ဒီအိမ်လာပြီး အော်မနေနဲ့ . . . ခင်ဗျားမြေးကို
ခေါ်ချင် ခေါ်သွား ကျုပ်မတားဘူး . . . ”

ပထွေးက ပြန်အော်သည်။
“အေး . . . ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းတဲ့ . . . ရော့ဒီမှာ နှစ်ယောက်
လုံး လက်မှတ်ထိုးကြ . . . ”

ဖွားဖွားက အသင့်လုပ်ယူလာသော စာချုပ်ကို ပထွေး ရှေ့
ချပေးလိုက်သည်။

“ရတယ်လေ . . . ပေး . . . ”

ပထွေးက လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။ မေမေ လက်မှတ် မထိုး
သေးဘဲ ငိုနေသည်။ မထည့်နိုင်ဘူးဟူ၍တော့ မငြင်း။ ဖေဖေနှင့်
တုန်းက အနိုင်ရခဲ့သောမေမေ ပထွေးကို ကြောက်နေရသည်။

“ဟေ့ . . . ငိုမနေနဲ့ . . . ထိုးပေးလိုက် ဒီကလေးမရှိမှ တို့ အိမ်ထောင် သာယာမှာ . . .”

ပထွေးက စာချုပ်ကို မေမေရှေ့ တိုးပေးလိုက်သည်။ မေမေ ငိုနေလျက်မှ လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။

“သမီးလေး သမီးလေး ပစ္စည်းတွေ လိုချင်တာယူသွား . . .”

မေမေ ရှိုက်သံများနှင့် ပြောသည်။ ပထွေးရော မေမေပါ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေကြသည်။ ဖွားဖွားကတော့ မတ်တပ်ရပ်လျက် စောင့်နေသည်။ ခင်နန်းသွေး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သူ့အကျိုးအဝတ် အစား၊ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလေးများအားလုံး ယူသည်။ ပြီးတော့ သူယူချင်တာ ကျန်သေးသည်။ ပထွေးရောက်လာကတည်းက ဖေဖေ သားရေသေတ္တာအဟောင်းကို မေမေက ခင်နန်းသွေးအခန်းထဲမှ ခင်နန်းသွေး ခုတင်အောက်မှာ လာထားသည်။ ခင်နန်းသွေး သေတ္တာ ကို ခုတင်အောက်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သေတ္တာက သော့ခတ်လျက် ဖေဖေခတ်ထားခဲ့သည်လား။ မေမေခတ်ထားသည်လားမသိ။ သေတ္တာကို ကိုင်းမှကိုင်း၍ မကြည့် သည်။ ဗာထဲမှာ ပစ္စည်း များများစားစား ရှိဟန်မတူ။ လေးသော် လည်း ခင်နန်းသွေး မနိုင်သည်။ သေတ္တာကတစ်ဖက် သူ၏အဝတ်အိတ် ကိုတစ်ဖက် မနိုင်မနင်း ဆွဲယူ၍ ခင်နန်းသွေး အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဖွားဖွားသာမက မေမေနှင့် ပထွေးပါ ခင်နန်းသွေးကို ကြည့် နေကြသည်။ ဘယ်သူမှ ဘာမျှမပြောကြ။ မေမေပါးပေါ်မှာတော့ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။ ခင်နန်းသွေး ဖွားဖွားကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ဖွားဖွားမျက်နှာက တင်းမာလွန်း၍ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်း တွန့်သွားသည်။

သို့သော် နောက်ဖက်ကို ပြန်မလှည့်ဝံ့။ ပထွေးကို ပိုကြောက် သည်။ မျက်နှာထားတင်းနေသော ဖွားဖွားဆီသို့ ဆက်လျှောက် သွားရသည်။ ကားသမားက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ခင်နန်းသွေး လက်မှ သားရေသေတ္တာနှင့် အဝတ်အိတ်ကို ယူသည်။ ဖွားဖွားက ဂျစ်ကားရှေ့ခန်းမှ တက်ထိုင်သည်။ ကားဆရာက ခင်နန်းသွေးကို ပစ္စည်းများနှင့်အတူ နောက်ပိုင်းမှာ တင်ပေးသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့ နန်းတော်ရာအရပ်မှ တိုက်အိမ်ကြီးသို့ ခင်နန်း သွေး ငါးနှစ်သမီးမှာ စရောက်ခဲ့ရသည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ညည်းငါ့ကို မေမေကြီးလို့ပဲ ခေါ်ရမယ် . . . ခေါ်ကြည့်စမ်း”

“မေမေကြီး . . .”
ခင်နန်းသွေး အသံလေး တုန်ခါနေသည်။
ထိုအချိန်မှစပြီး ဖွားဖွားကို ခင်နန်းသွေး မေမေကြီးဟု ခေါ်ခဲ့ရပါသည်။

များညွှန်အိုင်လေးထဲမှာ...

ကလေးများပါသည့် ပတ်ကားဖောင်တိန် တစ်ချောင်း စာအုပ်နက်
ကလေးတစ်အုပ်နှင့် မေမေဓာတ်ပုံနှစ်ပုံနှင့် ဖေဖေဓာတ်ပုံတစ်ပုံ
ဖြစ်သည်။

စာအုပ်အနက်ကလေးကို အမှတ်မထင် ဖွင့်လှန် ဖတ်ကြည့်
သည်။ ခင်နန်းသွေးအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်ရသည်။
ဘယ်သူမှ ထုတ်ပြော၍မရသည်များကို ဖေဖေက စာအုပ်အနက်
ကလေးထဲမှာ ဖွင့်အံ့ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စာအုပ်အနက်ကလေးသည် ဖေဖေခံစားချက် မှတ်တမ်း
စာအုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ဖေဖေကို ခင်နန်းသွေး သနားမဆုံး ဖြစ်မိ
သည်။ ဖေဖေဓာတ်ပုံကိုယူပြီး မှတ်တမ်းစာအုပ်၏ ရှေ့ပုံးအတွင်းဖက်
မှာ ကော်နှင့်ကပ်ထားလိုက်သည်။

မှတ်တမ်းဖတ်နေရင်း မကြာခဏ ဖေဖေဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်
ရသည်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပြောနေသည်ကို ကြားရသလို ခံစားရသည်။
မေမေ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကိုတော့ သေတ္တာထဲမှာပင် ပြန်သိမ်းထား လိုက်
သည်။ စဉ်းစားတွေးတောနေရင်းမှ ဖေဖေဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့် ချင်
စိတ် ဖြစ်လာသည်။

ယနေ့ ခင်နန်းသွေးအတွက် အရေးကြီးသောနေ့။ ထို အရေး
ကြီးခြင်းသည် ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်နေသည်။ ဖေဖေဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး
ဖေဖေခံစားချက် မှတ်တမ်းကိုဖတ်လျှင် ဖေဖေစကားသံများ ကို
ပြန်ကြားရမည်။ ခင်နန်းသွေး အိပ်ယာပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

အခန်း (၂၂)

မေမေကြီးအိမ်မှာ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများကို ခင်နန်း
သွေး လိုက်နာရသည်။ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းများကို မေမေကြီး
က သင်ပေးသည်။ ခင်နန်းသွေး ငါးတန်းနှစ်ရောက်မှ ဤ အိမ်ကြီးသို့
ဒေါ်ရူပ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေ သားရေသေတ္တာကို
ခုနစ်တန်းနှစ်အထိ ခင်နန်းသွေး မဖွင့်ရသေး။ သော့ခတ်ထားသည်
ကို မည်သို့ဖွင့်ရမှန်းမသိ။ ခုနစ်တန်းအောင်သည် အချိန်တွင်မှ
မေမေကြီးရော ဒေါ်ရူပပါ မရှိသည့်အချိန်မှ သေတ္တာသော့ကို ဖျက်ရ
သည်။ တော်တော်ကြာကြာ ကြိုးစားပြီးမှ သံချေးတက်နေသော သော့
ပျက်ပြီး သေတ္တာဖွင့်၍ရသည်။

သေတ္တာထဲမှာ ဗန်ကောက်လုံချည်တစ်ထည်၊ ရွှေတောင်
ပိုးလုံချည်တစ်ထည်၊ ပိုးတိုက်ပုံ အနက်ရောင်တစ်ထည်နှင့် အင်္ကျီ
အဟောင်းနှစ်ထည်တွေ့ရသည်။ ထူးခြားသည်မှာ အဝတ်များ၏
အောက်တွင် နေကာမျက်မှန်တစ်လက်၊ ကနုကမာ ရွှေဝါရောင် အရပ်

အခန်း (၂၃)

အခန်းထဲမှာ မှောင်နေဆဲ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေဆဲ။ ခင်နန်းသွေး မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲ မှာ လင်းသွားသည်။ ဖေဖေ သားရေသေတ္တာထဲမှ မှတ်တမ်းစာအုပ် အနက်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စာအုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်၍ ခင်နန်းသွေး စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ စာအုပ်အနက်ကလေး၏ ကတ်ထုပ်ကို လှန်လိုက်သည်။

အတွင်းဘက်မှာ ကပ်ထားသည့် ဖေဖေဓာတ်ပုံ ပေါ်လာ သည်။ မျက်နှာက တည်သော်လည်း မျက်လုံးများမှာ စိတ်ကောင်း ရှိသည်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ခေါင်းဖြီးထားသည်မှာ အလယ်တည့်တည့် တွင် ခွဲကြောင်းထား၍ သေသေသပ်သပ် ပြစ်သည်။ မျက်နှာက ဝိုင်း သည့်ဘက်မှာ နည်းနည်းပါသည်။ နှာတံစင်း၍ မျက်ခုံးနည်းနည်း ထူသည်။ ကြည့်၍ကောင်းသော မျက်နှာဖြစ်သည်။

ဖေဖေပုံကို တော်တော်လေးကြာအောင် ငေးငေး စိတ်နိမ်

ကြည့်နေမိသည်။ ဒါမှ မှတ်တမ်းဖတ်လျှင် ဖေဖေပြောနေသလို ကြားရသည်။ မှတ်တမ်း၏ ပထမစာမျက်နှာကို စလှန်လိုက်သည်။ စိုင်းစက်လှပသော ဖေဖေလက်ရေးလေးများကို တွေ့မြင်ရသည်။

မေမေရယ် . . . သား မေမေ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ သားချစ်သူကိုလည်း သားသိပ်ချစ်လို့ပါ မေမေရယ်။ လူနဲ့ လူချင်း အားလုံးအတူတူပါပဲ မေမေရယ်. . . ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူမှ ခွဲခြားစရာ မရှိပါဘူး။ သားသူနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။ မေမေနဲ့လည်း မခွဲနိုင်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ မေမေရယ်. . . ကြီးမားတဲ့ မိခင်ရဲ့မေတ္တာနဲ့ သားကို ခွင့်လွှတ် ပေးပါ။ မေမေ့ကို သား ကန်တော့ တောင်းပန်ပါတယ် . . .

ခင်နန်းသွေး ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်များ စီးကျနေပါသည်။ ဖေဖေရင်တွင်းမှ ခံစားချက်ကို ယခင်ကလည်း နားလည်သလို မှီခဲ့ပါ သည်။ ယနေ့မှပို၍ နက်ရှိုင်းစွာ နားလည်ရသည်။ ခင်နန်းသွေး နံရံဆီသို့ ငေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

နံရံပေါ်တွင် အကိဉ်းပုံကို မြင်နေရသည်။ ဖေဖေက မေမေကြီး ကို တောင်းပန်ပြီး သူ့ချစ်သူ မေမေ့ကို လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ဖေဖေ တောင်းပန်သော်လည်း မေမေကြီးက ခွင့်မလွှတ်ခဲ့။ မေတ္တာထက် ဗာန်မာန ပိုကြီး၍ ဖေဖေကို အမွေဖြတ်ခဲ့သည်။ လုံးဝ အဆတ်အဆံ မလုပ်တော့ဘဲ သားအပြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေခမှာ သေသည်အထိ မိခင်၏မေတ္တာကို ပြန်ရ မသွား ခဲ့ရ။ ရွှေဘက်မှ ဖေဖေဓာတ်ပုံလေးကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဖေဖေရယ် . . .”

မျက်ရည်များ သွယ်စီးလာကြသည်။ မိခင်မေတ္တာကို စွန့်လွှတ် ခဲ့ရသော ဖေဖေသည် ချစ်သူမေတ္တာကိုလည်း အပြည့်အဝ ရမသွားခဲ့တာ။

ကလေးအရွယ် ငယ်စဉ်က ဘာမျှမသိ၍ ဘာမျှမရိပ်မိခဲ့သော်လည်း ယခု ကြီးလာမှ ဖေဖေမှတ်တမ်းကို ဖတ်ပြီး ဖေဖေ အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေဓာတ်ပုံလေးကို အသေအချာ ပြန်ကြည့်ပြီး ဖေဖေ၏ နောက်ထပ် မှတ်တမ်းတစ်ခုကို ဖတ်ရသည်။ မေမေနှင့် ပတ်သက်သည့် ဖေဖေခံစားချက်။

မဆွေရယ် . . . ဒီနေ့လည်း မင်းနဲ့ငါ အကြီးအကျယ် စကားများကြပြန်တယ်။ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ် . . . ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ ငါ့ကို သိပ်ချစ်တဲ့ မေမေမေတ္တာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသူပါ။

ငါတတ်နိုင်သမျှ မင်းကို အကောင်းဆုံးထားနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပဲ မင်းအသိပါ . . . ငါ . . . မင်းဆီက ရချင်တာဟာ မင်းရဲ့မေတ္တာ၊ မင်းရဲ့အချစ်ပါ . . . အဲဒါထက်ပိုပြီး ငါဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး . . . အဲဒီလိုပါပဲ ငါ့မှာရှိသမျှ ချစ်ခြင်း မေတ္တာအားလုံး မင်းကို စုပုံပေးထားခဲ့တာပါ . . . မင်းကျေနပ်သင့်ပါတယ်။

မင်းအနေနဲ့လည်း ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာဟာ ငါ့ဆီက ချစ်ခြင်း မေတ္တာကိုသာ အရချင်ဆုံး ဖြစ်သင့်ပါတယ် . . . ငါ့ အမှားလို့ ပြောရမှာပေါ့လေ . . . မင်းနဲ့ ချစ်သူဘဝမှာ ငါက အိမ်အောက်ထပ်မှာ ရှိတဲ့ မေမေရဲ့ ရတနာသိုက်အကြောင်း မင်းကို ပြောပြခဲ့မိတဲ့ အတွက် မင်းစိတ်ထဲမှာ အဲဒီရတနာသိုက်ကို စိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့ဟန် တူတယ်။

ပစ္စည်းအပေါ်မှာ ဖြစ်တဲ့ လောဘစိတ်တွေဟာ ငါ့ရဲ့ သန့်စင်တဲ့မေတ္တာအပေါ်မှာ ကျော်လွန်သွားခဲ့တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေရဖို့ အတောင်းခိုင်းတိုင်း ငါ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ ငါ . . . မေမေဆီက ပြန်ရချင်တာဟာ . . . မေမေမေတ္တာပါ . . . မေမေအမွေ မဟုတ်ဘူး။

မင်းကတော့ မေမေအမွေကိုပဲ ရချင်နေတယ်။ ငါသိပ်ချစ်တဲ့ မင်းဟာ ငါ့ကိုထက် ငါ့အမွေကို ပိုချစ်နေတာ လားလို့ စဉ်းစားမိတိုင်း ငါ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရတယ်။ ငါ မင်းကို အထင်သေးလာရတယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို အထင်သေးရတိုင်းလည်း ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ နာကြည်းကြေကွဲရတယ်။

တို့အိမ်ထောင်လေးကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ အလှဆုံးဖြစ်ဖို့ ငါစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပေမဲ့ ခုတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆိုတဲ့အမွေက အလှဖျက်ခဲ့ပြီ။ ငါ့အမေမှာ ဒီပစ္စည်းတွေ မရှိခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာ။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီပစ္စည်းတွေရှိကြောင်း မင်းမသိခဲ့ရင် ကောင်းမှာ။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရှိမှန်းသိပေမဲ့ မင်းမှာ မက်မောတဲ့ လောဘစိတ်တွေ မရှိရင်ကောင်းမှာ . . .

ငါတို့ အိမ်ထောင်ဟာ ငါ့မျှော်လင့်သလို မေတ္တာစံအိမ်လေး ဖြစ်မလာတာအတွက် ငါ့သိပ်ကို ဝမ်းနည်းရပါတယ် . . .

မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ အသံမြည်အောင် ခင်နန်းသွေး ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မေတ္တာ၏ အေးမြမှုကို တမ်းတခဲ့သော ဖေဖေခမျာ မေမေလောဘကြောင့် ပူလောင်မှုများကိုသာ ခံစားသွားရရှာသည်။

ဖေဖေဓာတ်ပုံလေးကိုပင် ပြန်မကြည့်ရက်အောင် ခင်နန်းသွေး ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဪ . . . မေတ္တာစစ် . . . မေတ္တာမှန် . . . အေးမြမှု . . . ရတနာသိုက် . . . ပစ္စည်းဥစ္စာ . . . လောဘဇာ . . . ပူလောင်မှု . . .”

ခင်နန်းသွေး စဉ်းစားရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ အတွေး

အာရုံထဲမှာ ဖေဖေပုံကို မြင်လာသည်။ သနားစရာ။
 မေမေပုံကို မြင်လာသည်။ အပူလှိုင်းများ . . . အပူငွေ့များ။
 “ဟို . . .”
 မစဉ်းစားချင်၍ မစဉ်းစားမိအောင် သတိထားသည့် ကြားမှ
 အကိုပုံက ပေါ်လာသည်။
 “အကိုရယ် . . . သွားပါတော့ကွယ် . . . နန်း တောင်းပန်
 ပါတယ် သွားပါတော့ . . .”
 မှိတ်ထားသော ခင်နန်းသွေး၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်များ
 စိုလာကြသည်။ အကိုပုံကို အတွေးအာရုံထဲမှာညင်သာစွာ ဖယ်ထုတ်
 ရသည်။ မပျောက်ချင်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။
 ဖေဖေဓာတ်ပုံလေးကို ပြန်ကြည့်သည်။ ယခုအခါတွင်
 ဖေဖေနှုတ်ခမ်းများကို အသေအချာကြည့်မိသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် တိတိ
 ရိရိရှိသည်။ ဆိုခဲ့စေ မြစေဆိုသော နှုတ်ခမ်းမျိုး။
 ချစ်ခင်လေးစားစိတ်ကြောင့် ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်သမျှ
 အကောင်းချည်း ဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ်
 သုံးသပ်မိသေးသည်။ သို့သော် ဖေဖေစေတနာနှင့် မေတ္တာကိုတော့
 ဘာမျှသံသယဖြစ်စရာမရှိ။
 ဖေဖေအသံများကို နားမှာကြားရတော့မည် ယခုဖတ်ရ
 မည်မှာ မိမိနှင့်ပတ်သက်နေသည်။ ယခင်က အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ခဲ့ပြီးပြီ။
 ဖေဖေမေတ္တာနှင့် စေတနာကို အခါခါနားလည်ခဲ့ရပြီ။ ခုမှ နားမလည်
 ချင်ယောင်ဆောင်ရန်ခက်သည်။
 “ဖေဖေရယ် . . . သမီးဖေဖေကို သိပ်ချစ်ပါတယ်
 ဖေဖေ စေတနာကိုလည်း သိပ်လေးစားပါတယ် . . .”

ဖေဖေဓာတ်ပုံကို အသေအချာကြည့်၍ စိတ်ထဲမှာ ပြောနေ
 မိပါသည်။ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးကို ဆက်လှန်လိုက်သည်။
 ဒီနေ့ သမီးလေး ခင်နန်းသွေး လေးနှစ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်
 တယ်။ ထူးထူးခြားခြား ချောလိုက်တဲ့ သမီးလေး . . .
 ယခင်က ဤစာကြောင်းကို ဖတ်မိတိုင်း ခင်နန်းသွေး ပြုံးမိခဲ့
 သည်။ ယခုတော့ ပြုံးချင်စိတ်မရှိ။ မပြုံးမိ။ ဖေဖေမှတ်တမ်းကို ဆက်
 ဖတ်သည်။
 သမီးလေးအတွက် ဝတ်စုံအသစ်ကလေး ဝယ်ပေးတယ် . . .
 မဟာမြတ်မုနိဘုရားကို မိသားစုသွားကြတယ် . . .။
 ဖေဖေရင်ခွင်မှာ ချီထားတဲ့ သမီးလေးပျော်ရွှင်မြူးကြွနေ
 တယ်။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ . . .။ ဘုရားပန်းဝယ်ပေးတော့
 သမီးလေးက ဘုရားပန်းစည်းကို ကိုင်ထားရှာတယ်။ မျက်နှာလေး
 ကပြုံးလို့ . . . ဘုရားဈေးတန်းရောက်တော့ ဖေဖေက ပုလဲပုတီး
 တစ်ကုံးဝယ်ပြီး . . . သမီးလေးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့
 လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးတယ်။
 သမီးလေး သဘောကျလွန်းလို့ ဖေဖေကို မွေးမွေးပေးတယ်။
 ဖေဖေရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ သမီး
 မေမေရဲ့ စကားကြောင့် ဖေဖေကြည်နူးနေတာလေးတွေပျက်ပြီး စိတ်
 အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ်။
 နာမည်က ခင်နန်းသွေးတဲ့ ဟင်း ဟင်း ။ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တဲ့။
 မွေးနေ့မှာ ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးတောင် လက်ဆောင်မပေးနိုင်ဘူး။
 ရတနာသိုက်ကြီးရှိရက်သားနဲ့ ဆင်းရဲလိုက်တာ . . . မွေးနေ့ လက်
 ဆောင်က ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ပုလဲပုတီးကုံးတဲ့။ လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ

သမီးရယ်. . . တဲ့။

သမီးလေးက ဟင့်အင်း မပစ်ဘူးတဲ့။ ပုလဲပုတီးလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး လက်ကလေးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖိထားရှာတယ်. . . သမီးလေး ကို ဖေဖေပေးတဲ့ ဆွဲကြိုးက ဖေဖေမေတ္တာစေတနာနဲ့ ပေးတာပါ။ ဖေဖေ မေတ္တာနဲ့ စေတနာက ရွှေငွေရတနာတွေထက် အများကြီး ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးပါတယ် သမီးလေးရယ်. . . ။

ခင်နန်းသွေး စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဆွဲထုတ်ပြီး အတွင်းထဲမှ ဘူးနက်ကလေးကို ယူလိုက်သည်။ ဖွင့်လိုက်သောအခါ အတွင်းမှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ပုလဲပုတီးမှာ ဖြူဖွေးလှပနေဆဲ။

ခင်နန်းသွေး အမြတ်နိုးဆုံးအဖြစ် တန်ဖိုးထား၍ ထိန်းသိမ်းထားသော ပစ္စည်းလေးဖြစ်သည်။ ဖေဖေမေတ္တာ စေတနာနှင့် ဝယ်ပေးခဲ့သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။

ရွှေဆွဲကြိုးနှင့်မလဲနိုင်။ စိန်ဆွဲကြိုးနှင့်လည်း မလဲနိုင်။ ရွှေဆွဲကြိုး၊ စိန်ဆွဲကြိုးကို ပိုက်ဆံရှိသလောက် ဝယ်၍ရသည်။ ဖေဖေ မေတ္တာနှင့် စေတနာမှာ ငွေပေးဝယ်၍ရနိုင်သည်မဟုတ်။

ပုလဲပုတီးလေးကိုယူ၍ အသာအယာအမွှေးပြီး ဘူးလေးထဲမှာ ရိုရိုသေသေ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ စာအုပ်ကလေးမှ စာသားများကို ဆက်ဖတ်သည်။

သမီးလေးကြီးပြင်းလာလို့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အရွယ်ရောက်ရင် သမီးကိုယ်တိုင် တကယ့်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ချစ်နိုင်သူနဲ့ တွေ့ပါစေ။

သမီးလေးကိုလည်း တကယ်စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ချစ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့ပြီး သာယာလှပတဲ့ မေတ္တာအိမ်လေးမှာ သမီးလေး နှလုံးစိတ်ဝမ်း

အေးချမ်းစေချင်တယ်။

ဖေဖေကတော့ မေမေ့ကို ရတနာသိုက်ကြီးရှိတာ မဆင်မခြင် ပြောခဲ့မိတဲ့အတွက် ဒီတစ်သက်မှာ စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာနဲ့ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ဘဝကို ရနိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး. . .

သမီးလေးကြီးလာရင် သမီးချစ်သူဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ သမီးဟာ ဒေါ်ခင်မကြီးရဲ့ မြေးဖြစ်တယ် ဆိုတာ မပြောပါနဲ့. . . ။

တကယ်လို့ သမီးဟာ ဒေါ်ခင်မကြီးရဲ့ မြေးဖြစ်တယ် ဆိုတာသိနေပြီးသားဆိုရင်လည်း ဒေါ်ခင်မကြီးမှာ ရတနာသိုက်ရှိတယ် ဆိုတာမပြောပါနဲ့။

အထူးသဖြင့် သမီးလေးကို ချစ်တဲ့သူ သမီးလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ချစ်တဲ့သူကို လုံးဝမပြောပါနဲ့ဆိုတာ မှာထားရမယ်. . . အဲဒါတွေ အားလုံးကို သိသွားပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီလူကို သမီးလေး မချစ်နဲ့တော့ ချစ်ရင်လည်း လက်မထပ်နဲ့တော့လို့ မှာရမယ်. . .

သမီးလေးကို ဖေဖေခံစားရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးတွေ လုံးဝမခံစားရစေချင်ဘူး. . . သိပ်လှတဲ့ သမီးလေး အချိန်တန်အရွယ် ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ကျရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်ပြီး သာယာလှပတဲ့ အိမ်ထောင်ဘဝကို ထူထောင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်. . . ” ခင်နန်းသွေး ရင်ထဲမှာ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ခံစားရသည်။ ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်များ စီးဆင်းလာကြသည်။ ဖေဖေ မေတ္တာ စေတနာကို နားလည်၍ ဖေဖေဆန္ဒကို အလေးအနက် ထားခဲ့ပါသည်။

ဤမှတ်တမ်းကို ဖတ်သည့်အချိန်ကတည်းက ဖေဖေဆန္ဒ အတိုင်း ဖြစ်စေရမည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်မိတိုင်း အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ခုတော့။

ခင်နန်းသွေးအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရသည်။ ဖေဖေမေတ္တာ စေတနာကိုနားလည်သည်။ လေးလေးစားစား တန်ဖိုး ထားမိခြင်းနှင့်အတူ အစ်ကိုကိုလည်း သနားသည်။

“အစ်ကိုရယ်...”

မျက်ရည်များက အဆက်မပြတ် စီးဆင်းလာကြသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် အစ်ကိုပြန်တော့မည်။ ခင်နန်းသွေး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ငိုယုံနုလုံးသားမှာလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခံစားရသည်။

“အစ်ကိုရယ်မှာ အစ်ကိုနဲ့ ဘယ်တော့မှပြန်မတွေ့ရတဲ့ အဖြစ် မျိုးနဲ့ အချာသတ်ပြုရမှာလား...”

အစ်ကို့အဖေအဖေမိနဲ့ မတေခင်က သွေးနေပြီ။

“နန်းအစ်ကို့ကို ဘာလို့ပြန်မချစ်နိုင်တာလဲ...”

အစ်ကို အကြိမ်ကြိမ်မေးခဲ့သည်။ မေးတိုင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင် ရသည်။ ဖြေပုံမှာမရှိ။ အစ်ကိုက နန်းကို မေမေကြီးပြောမှန်း သိခဲ့သည်။ ငိုစွမ်းမရှိ။ ရတော့သည်။

ဒါ့နောက်...

“ဒေါ်ခင်မကြီး ဖြေဆိုတာအိတ်စာမိတ်စာလည်း ဒေါ်ခင်မကြီး မှာ ရတော့အိတ်စာမိတ်စာ မပြောနဲ့...”

ဖေဖေပြောချင်ခဲ့သော အမှာစကားဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက ရတော့အိတ်စာမိတ်စာ အိတ်စကား ရတော့အိတ်စာမိတ်စာကိုဝင်ကြည့်ပြီးပါပြီ။

ဖေဖေမှာခဲ့သည်ထက် ဆိုးသည်ကို သမီးက ထပ်မားခဲ့သည်။ ဖေဖေက သူ့ချစ်သူကို လက်မထပ်မိမှာ ရတနာသိုက်အကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့မိ သည်။ သမီးက ချစ်သူမဖြစ်မိမှာပင် ရတနာသိုက်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့မိသည်။

“အစ်ကိုရယ်... ဒီထက်စောပြီး ချစ်ရေးဆိုခဲ့ရင် အကောင်း သား...”

အစ်ကိုက ရတနာသိုက်ကို သူ့ဖေဖေထံမှ သိထားခဲ့တန် တူပါ သည်။ “ရတနာသိုက်ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်ချင်ရတာလည်း အစ်ကိုရယ် ...”

အစ်ကိုကို အထင်သေးစိတ်နှင့် မစဉ်းစားချင်ပါ။ သို့သော် ရတနာသိုက်ကို စိတ်ဝင်စားသည်က စိုးရွံ့စရာ။

“အစ်ကိုဟာ... မေမေလိုများ ရတနာသိုက်ကို မက်ဆော နေခဲ့ရင်...”

လောဘ၏အပူရောင်များကို ခင်နန်းသွေးခံစားလာရသည်။ အစ်ကိုကိုလည်း ကြောက်စိတ်ဖြစ်လာမိသည်။ သို့သော် အစ်ကို မျက်နှာ၊ အစ်ကိုမျက်လုံး၊ အစ်ကိုအပြောအဆို ဆက်ဆံပုံများက မကောင်းသောစိတ်မရှိ။ ကောင်းသောစိတ်ရှိသည်ဟု မြင်သာနေသည် ထင်သည်။

“ငါလည်း မှားပါတယ်... အစ်ကိုကို ရတနာသိုက်ထဲ ဝင်ခွင့် မပြုခဲ့မိရင်ကောင်းမှာ...”

ကိုယ့်ဘာသာ နောင်တဖြစ်ရသည်။

“ဖေးလေ တဲဒီအချိန်တုန်းက အစ်ကိုကလည်း ချစ်ရေး ဆိုသောတာမှမဟုတ်ဘဲ...”

ဤကဲ့သို့ ချစ်ရေးဆိုလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်။ ဒေါ်ရူပ ဈေးမှ

ပြန်လာလျှင် မီးဖိုထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူမြင်မှာသာ အစိုးရိမ်ကြီး ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက မေမေကြီးယုံကြည်၍ အိမ်မှာ တည်းခွင့်ပြု ထားသူ။

ရွှေနေကြီး ဘာဘဦးကျော်မြင်သား။ အခန်းထဲမှာလည်း အားလုံးသော့ခတ်သည်မို့ ဘာမျှစိတ်ပူခြင်းမဖြစ်မိ။ အစ်ကိုကို ယုံကြည်မိသည်ကလည်း အဓိက။ အခန်းသော့ကို ယူပြီးဖွင့်ပြလိုက် မိသည်။

ဤအခန်းကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအခန်းအနေနှင့်သာ ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအခန်းထဲမှာ ရတနာများရှိသည်ဟု ထင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ရတနာများက သော့ခတ်ထားသော သေတ္တာကြီး သုံးလုံး အတွင်းမှာ သော့ခတ်ထားသော မီးခံသေတ္တာ သုံးလုံးနှင့် ထည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ရတနာများကိုမြင်ရန်ဝေး၍ မီးခံသေတ္တာကိုပင် မြင်ခွင့်ရ သည်မဟုတ်။ သို့သော် ဒေါ်ရူပကြောင့် အဖိုးတန်ရတနာများထား သော အခန်းဖြစ်သည်ကို အစ်ကိုသိသွားရသည်။ သိပြီးမှ ချစ်ခွင့် တောင်းသည်။

“အစ်ကိုရယ်... ”

အစ်ကိုအပေါ်မှာ သံသယမဖြစ်ချင်သော်လည်း...

“အဲဒါကို သိသွားတယ်ဆိုရင်တော့ ... အဲဒီလူကို မချစ်နဲ့ တော့... လက်မထပ်နဲ့တော့... ”

ဖေဖေ အမှာစကားနှင့် တည့်တည့်ရင်ဆိုင်တိုးရသည်။

“နန်း အစ်ကိုကို မချစ်နိုင်တော့ဘူး... လက်မထပ်နိုင် တော့ဘူး အစ်ကိုရယ်... နန်း အစ်ကိုကို ငြင်းခဲ့ရတယ်...”

ထိုအချိန်ထိ ခင်နန်းသွေး အစ်ကိုကို ခင်မင်ရင်းနှီး သွားရုံသာ ရှိသည်။ ငြင်းရသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သော်လည်း လွမ်းလွမ်းဆွေး ဆွေး မခံစားရ။ ယနေ့တစ်နေ့လုံး အစ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည် ကိုမြင်ရ၍ စိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုကို သနားလာမိခြင်းဖြစ်သည်။

မနက်စာရော ညစာပါ မစားနိုင်သည်ကိုမြင်ရမှ အစ်ကို ခံစားချက် ကြီးမားသည်ကို နားလည်လာရသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အစ်ကိုနှင့်အတူထမင်းစား၍မရ။ ပျော်ရွှင်နိုင်ခြင်း မရှိ ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း နားလည်ရပြန်သည်။

တကယ်တော့ လွယ်ရမည့်ကိစ္စ ခက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုမှာ ဘာမျှငြင်းစရာမရှိ။ ကျေးဇူးရှင် ဘာဘဦးကျော်မြင်သား။ ဘာဘရော မေမေကြီးကိုယ်တိုင်ပါ သဘောတူထားသူဖြစ်ကြောင်းလည်း အစ်ကိုပြော၍ သိရသည်။ ငြင်းသည်အတွက် အစ်ကိုရင်ထဲမှာ နား မလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမည်ကိုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

“သူ... ငါ့ကို နာကျည်းစိတ်ဖြစ်မှာဘဲ...”

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြစ်လာရသည်။ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ လာကြပြန်၏။

“အစ်ကိုရယ်...”

အစ်ကိုစိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ အစ်ကိုကို တောင်းပန် ချင်သည်။ သို့သော် အစ်ကိုမျှော်လင့်သော အဖြေကိုတော့ မပေးနိုင်။ အစ်ကိုကို လက်မထပ်နိုင်။ ပူနွေးသော မျက်ရည်များပါးပေါ်သို့ ရောက်လာ ကြလေပြီ။

“ခွင့်လွတ်ပါအစ်ကို... အစ်ကိုလိုချင်တဲ့ အဖြေမပေးနိုင် ပေမဲ့ နန်း... အစ်ကိုကို... ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး မဖြစ်နိုင်

ပါဘူး။ အစ်ကိုရယ်... နန်းအစ်ကိုကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး...”
ခင်နန်းသွေး မီးခလုတ်ကိုပါဝိတ်၍ အိပ်ယာတုတင်ပေါ်
ရောက်သွားပြီး ခြွက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂၅)

ညဉ့်နက်လှပြီမို့ ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
ခင်နန်းသွေး အိပ်ပျော်ချင်သည်။ အိပ်ပျော်သွားလျှင် စိတ်ထဲ
မှာ ခံစားနေရသည်များမှ သက်သာရာရလိမ့်မည်။ မနက်ကျအစော
ကြီး နိုးချင်သည်။ လင်းပိုင်းမှအိပ်ပျော်သွားမှာကို စိုးသည်။ မနက်
အိပ်ရာမှမနိုး၍ အစ်ကိုအစောကြီး ထပြန်သွားသည်ကို မတွေ့မမြင်
ရလျှင်...။

ခင်နန်းသွေးတစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ခွင့်ရချင်မှရတော့မည်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကို
မပြန်ခင်တွေ့ချင်မြင်ချင်သည်။ ဖားရအောင် ကြည့်လိုက်ချင်သည်။
အိပ်မပျော်သွားအောင် ငါဘာလုပ်ရမလဲ ခင်နန်းသွေး စဉ်းစားသည်။

“ဟုတ်ပြီ...”

အစ်ကိုနှင့်စတွေ့သည်မှ သပြေတန်းခံတပ်၊ ဦးပိန်တံတာ၊
မယ်နုတုတ်ကျောင်း စသည့်နေရာများသို့ သွားလာကြပုံများကို

အသေးစိတ်ပြန်မြင်အောင် စဉ်းစားနေရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ကိုယ့် စိတ်ကူးကို သဘောကျသည်။ အခန်းထဲမှာ မှောင်နေသော်လည်း မျက်လုံးများကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

“ဟင်...”

ခင်နန်းသွေး ရင်ထဲမှာ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ အခန်း အပြင်ဘက်မှာ ခြေသံကြားသည်ထင်၍ဖြစ်သည်။ အသေအချာ နားစွင့်လိုက်သည်။ ဘာသံမျှမကြားရ။ တိတ်ငြိမ်နေသည်။

“ဟော...”

ခြေထောက်ရွှေ့သံ... ခြေလှမ်းသံ...။

ညက တိတ်ဆိတ်လွန်းနေ၍ လက်ကိုင်ပဝါလေး လွတ်ကျ လျှင်ပင် ကြားရမည့် အခြေအနေမျိုးမို့ အလွန်ညင်သာသော ခြေသံ ကိုပင် နားထဲမှာ သဲသဲကွဲကွဲကြားနေရသည်။ ဤခြေသံကို ခင်နန်းသွေး သိသည်။ ဒေါ်ကြီးရူပ ခြေသံဖြစ်သည်။ သူ့အခန်းဘက်ဆီသို့ နားစွင့် ကြည့်သည်။ စောစောက ကြားနေရသော ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကို မကြားရ တော့ပါ။

“ဒေါ်ကြီးရူပ ဘာလုပ်တာပါလိမ့်...”

ခင်နန်းသွေး သံသယရှိသည်။

“ငါလိုက်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား...”

စဉ်းစားခြင်းနှင့် အတူ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ အခန်းတံခါးကို အသံ မမြည်အောင် အသာလေးဖွင့်သည်။ အပြင်ဘက်မှာ မှောင်နေသည်။ ဘာမျှမမြင်ရ။ ဒေါ်ကြီးရူပ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ နားစွင့် ကြည့်သည်။

ချလောက်။

“ဟင်...”

ရတနာသိုက် အခန်းဘက်ဆီမှ ကြားရသောအသံ။

ခင်နန်းသွေး ခြေသံမကြားအောင်လှမ်း၍ ရတနာအခန်းဘက်ဆီသို့ သွားသည်။ မှောင်နေသော်လည်း သွားနေကျနေရာများဖြစ်၍ ဘယ်နေရာ ဘာရှိသည်ကိုသိပြီးသား။ မတိုက်မိ မခိုက်မိအောင် သတိထားပြီး သွားသည်။

“ကျွ... အိ... အိ...”

“အိ...”

ရတနာသိုက်ခန်း၏ တံခါးကြီးကို ဖွင့်သောအသံ။ ခင်နန်းသွေး ခေါင်းနပန်းကြီးသွားပြီး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိသည်။ ရတနာသိုက် ခန်းသော့ကို ကိုယ်တိုင် လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားပါလျက် ဒေါ်ရူပသော့ကို ဘယ်ကရပါလိမ့်။ ခင်နန်းသွေး မစဉ်းစား တတ်အောင်ဖြစ်ရသည်။

ချောက်။

နောက်ထပ်ကြားရသောအသံ။ ရတနာသိုက်ခန်းထဲမှာ မီးလင်းသွားသည်။ ထိုအလင်းရောင်ကြောင့် အပြင်မှာပါ မြင်သာ ထင်သာ ဖြစ်သွားသည်။

ကျွ... အိ... အိ...

ရတနာသိုက်ခန်းတံခါးကြီးကို အတွင်းမှ ဆွဲပိတ်ခြင်း ဖြစ် သည်။ ခင်နန်းသွေး ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လှမ်းသွားသည်။ သို့သော် ခြေသံမထွက်အောင် သတိကြီးစွာထားသည်။

“အတွင်းသော့တွေ သူ့ဆီမှာ ရှိသလား...”

ခင်နန်းသွေး ပို၍စိုးရိမ်သွားသည်။ တံခါးရှေ့သို့ ရောက်ပြီ။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ တံခါးရွေ့မှာ ရပ်ပြီးစဉ်းစားသည်။ ကျွန်း
သေတ္တာကြီးသုံးလုံးရဲ့သော့ သူ့ဆီမှာရှိသလား ခင်နန်းသွေးမသိ။

အတွင်းမှ မီးခံသေတ္တာသော့များကတော့ ခင်နန်းသွေး
ဆီမှာလည်းမရှိ။ မေမေကြီးက သူ့နှင့်အတူထားသည်။

“မေမေကြီးက မီးခံသေတ္တာ သော့တွေကိုများ သူ့ကို ပေးလိုက်
သလား.. ဒါမှမဟုတ် မေမေကြီးမသိအောင် ခိုးယူလာခဲ့သလား...”

ခင်နန်းသွေး စိတ်ပူသွားသည်။

“ငါဝင်လိုက်သွားရင်...”

အခန်းထဲကို ဝင်သင့် မဝင်သင့် ခင်နန်းသွေး စဉ်းစားသည်။

“သူ့မှာ ဓားပါလို့ ငါ့ကို ထိုးသတ်လိုက်ရင်...”

ခင်နန်းသွေး စဉ်းစားသည်။

“ဒေါ်ကြီးရူပ မျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာ...”

သွေးအေးအေးနှင့် ရက်စက်မည့်မျက်လုံးများဟု ထင်သည်။

“အစ်ကို့ကို နှိုးပြီး အကူအညီတောင်းရမလား...”

အိမ်ပေါ်အထိတက်ရမည်။ နိုးသောအသံတွေ ကြားမည်။
ဒေါ်ကြီးရူပ အခန်းထဲက ထွက်သွားလိမ့်မည်။ ဒေါ်ကြီးရူပကို ဤ
အခန်းထဲမှာပင် လက်ပူးလက်ကြပ် မိချင်သည်။

“ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ...”

အခန်းထဲမှာ အခြားထွက်ပေါက်မရှိ။ ဤဝင်ပေါက် တစ်ခု
တည်းသာ ရှိသည်။ တံခါးပေါက်အားလုံးကို ခိုင်ခံ့သောသံတိုင်များ
စိုက်ထားသည်။ ထွက်၍မရ။ ဝင်ပေါက်တံခါးကြီးမှာ သော့ခလောက်
ကြီးကို တန်းလန်းချိတ်လျက်သား တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်ပြီ...”

ခင်နန်းသွေး ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ စေ့စေ့ဟဟလေး ဖြစ်နေ
သော တံခါးမကြီးကို အပြင်မှ ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

ကျောင်း။

မြန်သည်။ ချက်ချင်းမင်းတုံးထိုးပြီး သော့ခလောက်ကြီးနှင့်
အပြင်မှ ချိတ်ထားလိုက်သည်။ မိနေပြီ။ ဒေါ်ရူပက အပြင်ကို လုံးဝ
ထွက်၍မရ။

“အမယ်လေး...”

အတွင်းမှ ကြောက်လန့်စွာ အော်သံကြားရသည်။

ဒုန်း ဒုန်း... ဒုန်း ဒုန်း...

“တံခါး ဘယ်သူပိတ်တာလဲ...”

ခင်နန်းသွေး ဘာမျှမဖြေ။

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ... တံခါးဖွင့်ပေးပါ...”

ဒေါ်ရူပ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် အော်နေသည်။

ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း...

“အမလေး... ကြောက်လို့ပါ... တံခါးဖွင့်ပေးပါ...”

ဒုန်း ဒုန်း... ဒုန်း ဒုန်း...

ဒေါ်ရူပ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကို့... အစ်ကို့ရေ... လာပါဦး...”

ခင်နန်းသွေး အိမ်ပေါ်မှ စိုးထိုက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“လာပြီ... လာပြီ... နန်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

လှေခါးဆီမှ အပြေးအလွှားဆင်းလာသံ ကြားရသည်။

“တံခါးဖွင့်ပါ... တံခါးဖွင့်ပေးပါ...”

ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နန်း...”

အခန်းထဲမှာ ဒေါ်ရူပ အပြင်မှာ နန်း။ စိုးထိုက် စဉ်းစား မရဖြစ်နေသည်။

“ဒေါ်ရူပ ရတနာသိုက်ထဲကို ခိုးဝင်တာလေ...”

ပိတ်ထားသော တံခါးကို စိုးထိုက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“နန်း အိမ်မပျော်သေးတော့ ခြေသံကြားလို့ လိုက်ကြည့်တာ... သူ အခန်းထဲရောက်နေပြီ... ဒါနဲ့ တံခါးကို အပြင်က ပိတ်ပြီး သော့ချိတ်ထားလိုက်တာ...”

စိုးထိုက်နားလည်သွားသည်။

“ဖွင့်ပေးပါ... တံခါးဖွင့်ပေးပါ...”

ဒေါ်ရူပအသံမှာ မောဟိုက်ခွမ်းလျသံ ဖြစ်နေပြီ။

“သူ့မှာ သော့ရှိသလား...”

“မရှိဘူး... သော့က နန်းဆီမှာပဲရှိတာ... ဒီသော့ကို

သူ ဘယ်လိုဖွင့်မှန်းမသိဘူး...”

“နန်းသော့ရောရှိလား...”

“ရှိတယ် ထင်တယ်...”

“သွားကြည့်...”

ခင်နန်းသွေး သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်သွားသည်။

“အမလေး လုပ်ပါဦး... ကြောက်လို့ပါ... တံခါးဖွင့်ပေးပါ...”

ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း

ဒေါ်ရူပ တံခါးကို တွန်းနေသည်။ စိုးထိုက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖွင့်ပေးချင်စိတ် ဖြစ်သော်လည်း ခင်နန်းသွေးကို စောင့်

နေသည်။ ခင်နန်းသွေးခပ်မြန်မြန် ပြန်ရောက်လာသည်။ လက်ထဲမှာ သော့တွဲပါလာသည်။

“သူ ဘယ်ကသော့နဲ့... ဖွင့်တာလဲ...”

ခင်နန်းသွေး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ အပြင်ကျမှ ပြောပါမယ်...”

ခင်နန်းသွေး လေသံက ပြတ်သားသည်။

“မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြေပါမယ် ဖွင့်ပေးပါ...”

“ဒေါ်ရူပ... အတွင်းကနေပြီး မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြေဖို့ပြောနေတာ... ဖြေပြီးမှ ဖွင့်ပေးမှာ...”

“ဟီး... ဟီး... သော့တူနဲ့ ဖွင့်တာပါ...”

“ဟင်...”

စိုးထိုက်ရော ခင်နန်းသွေးပါ အံ့ဩသွားကြသည်။

“သော့တူ ဘယ်လိုရတာလဲ...”

စိုးထိုက်လှမ်းမေးသည်။ ဒေါ်ရူပ မဖြေ။

“ဒေါ်ရူပဖြေပါ...”

နန်းက ထပ်ပြောသည်။

“နန်းဆီက သော့ယူပြီး ကိုအံ့ပွားကို ဈေးမှာ သော့တူ လုပ်ခိုင်းတာပါ”

“ဟင်... နန်းတို့ အပြင်သွားနေတုန်း နန်းအခန်းထဲက

သော့ကို ခိုးယူတာလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်... တံခါးဖွင့်ပေးပါ...”

စိုးထိုက်က ညဦးပိုင်းမှာ သူမြင်ခဲ့ရသော ဒေါ်ရူပနှင့် ဦးအံ့ပွားတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဦးအံက ရတနာခန်းသော့မှန်းသိသလား...”

“သိ... သိပါတယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့ ရတနာခန်းထဲဝင်တာလဲ မှန်တဲ့တိုင်းဖြေပါ...”

အတွင်းမှ ဘာမှဖြေသံထွက်မလာပါ။
“ဟီး... အီး... ကြောက်လို့ပါ... ဟီး... အီး... ဖွင့်

ပေးပါ...”

အတွင်းမှ ငိုသံများသာကြားနေရသည်။

“ဖွင့်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ် နန်း အကြောက်လွန်ရင် ဒုက္ခ
ဖြစ်မှာစိုးရတယ်...”

စိုးထိုက်က ခင်နန်းသွေးကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ဒေါ်ကြီးရူပ အတွင်းက ရတနာတွေယူချင်လို့ အထဲကို
ဝင်တာမဟုတ်လား... မှန်တဲ့အတိုင်းပြော...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

ဒေါ်ရူပ ဝန်ခံသည်

“အတွင်းက သော့တွေရောပါလား...”

“မပါဘူး...”

ဒေါ်ရူပ အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်ပါမလဲ... ရတနာတွေထားတဲ့ မီးခံသေတ္တာသော့
တွေက မေမေကြီးဆီမှာပဲရှိတာ... ဒီလို မသမာသူတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်
ကို မေမေကြီးက ကြိုသိလို့ နန်းဆီမှာမထားတာ တော်သေးတာပေါ့
... ခုတော့ ရတနာခန်းထဲ ရောက်နေပြီပဲ ယူလေ ကြိုက်သလောက်
ယူပေါ့...”

ခင်နန်းသွေး၏တည်ငြိမ်စွာ ပြောဆိုနေပုံကို ကြည့်ပြီး စိုးထိုက်

အံ့ဩနေသည် ဤမိန်းကလေးမှာ တကယ့်အရေးကြုံလာလျှင် ယောတီး
ပျော့ညံ့မဟုတ်ဟူ၍ နားလည်သွားသည်။

“မယူချင်တော့ပါဘူး... တံခါးဖွင့်ပေးပါ...”

“တံခါးဖွင့်ပေးရင် ဒေါ်ကြီးရူပ ဘာလုပ်မလဲ...”

“နန်းပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကိုခံပါမယ်...”

“နန်းက အပြစ်မပေးပါဘူး... သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းကပဲ

အပြစ်ပေးမှာပါ...”

“ဟီး... အီး ရဲစခန်းကို မပို့ပါနဲ့... ဒေါ်ကြီးကို နန်း ကြိုက်
သလို အပြစ်ပေးပါ...”

“မေမေကြီးသိရင် ဘယ်လို အပြစ်ပေးမယ်ထင်လဲ...”

“ဒီအိမ်ကြီးက နှင်ထုတ်မှာပါ...”

“ဦးအံရော ဒီအကြံအစည်မှာ အတူတူပါတာပဲလား...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်...”

“ဒါဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးရင် ဒေါ်ကြီးရူပရော ဦးအံရော လိုချင်တဲ့
ပစ္စည်းယူပြီး ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားပေတော့... ဒေါ်ကြီး ရူပတို့
နှစ်ယောက်စလုံးကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်ထားဖို့ မယုံတော့ဘူး...”

“သွားပါမယ်... တံခါးသာ မြန်မြန်ဖွင့်ပေးပါ...”

ခင်နန်းသွေးနှင့် ဒေါ်ရူပတို့ အတွင်းနှင့်အပြင် အပြန်အလှန်
ပြောနေကြသည်များကို စိုးထိုက် ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ နားထောင်
နေသည်။

ခင်နန်းသွေး တံခါးသော့ခလောက်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။
ထွက်လို့ရပြီ။

ဒေါ်ရူပ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီးထွက်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသည်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမျှ မကြည့်ဝံ့ဟန်နှင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

ခင်နန်းသွေးကို တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်ပြုမည်စိုး၍ စိုးထိုက် ခင်နန်းသွေး ရှေ့ဘက်သို့ တိုးပြီး ရပ်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်ရူပမှာ အခန်းထဲ မဝင်မီကထက်ပင်ပို၍ အိုမင်းသွားသလိုထင်ရအောင် ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်းနှင့် သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားနေပါသည်။

ခင်နန်းသွေးနှင့် စိုးထိုက်တို့ ရပ်လျက် ကြည့်နေကြသည်။ ဒေါ်ရူပ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“နန်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို တကယ်ပဲ အိမ်က ထွက်သွား ခိုင်းမှာလား”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နန်း စိတ်မကောင်းပါဘူး အစ်ကို။ ဦးအံ့ကို နန်းသိပ်ခင် ပါတယ်...။”

ဒေါ်ကြီးရူပနဲ့လဲ အိမ်ကြီးထဲမှာ နှစ်တွေအများကြီး အတူနေခဲ့ ရတာပါ...။

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးရူပရော ဦးအံ့ပါ မေမေကြီးရဲ့ အရေးအကြီး ဆုံး စည်းကမ်းချက်ကို ချိုးပေါက်လိုက်ပြီ...။”

“ဘာစည်းကမ်းလဲနန်း...။”

“ရတနာသိုက်ကို ခိုးယူဖို့ ကြိုးစားတာလေ...။”

စိုးထိုက် ဘာမျှမပြောသာတော့ပါ။

“ဒေါ်ကြီးရူပရော ဦးအံ့ပါ ကြောက်စရာကောင်းသွားပြီ...။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံပုံကို မရိုးသားဘူးလို့ နန်းထင်ခဲ့တာကြာပြီ။”

ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေမို့ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး...။ ဆက်ထားရင် အန္တရာယ် ရှိသွားပြီ။ သူတို့ စည်းကမ်းပျက်တာ ခိုးဖို့ကြိုစည်တာကို မိသွားတော့ သူတို့အတွက် ရှက်စရာလည်း ကောင်းသွားပြီ။ နောက်ထပ် ဘာမဆို လုပ်ဖို့ခက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး...။”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်သည်။ ခင်နန်းသွေး စဉ်းစားသည်မှာ မှန်သည်။

“သူတို့ကို ညှာချင်ပေမဲ့ ဆက်ထားလို့မရတော့ဘူး အစ်ကို”

စိုးထိုက် ထပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြီးရူပ သူ့ပစ္စည်းများကို ယူပြီးအိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသည်။

ခင်နန်းသွေး အိမ်အပြင်သို့ထွက်၍ စိုးထိုက်ပါ လိုက်ထွက် ရသည်။

“ဦးအံ့...။”

ခင်နန်းသွေးခေါ်သံက မာသည်။

“လာပါပြီ ကလေး...။ ဦးအံ့ရှိပါတယ်...။”

ဦးအံ့ပွား ဘာမျှမသိသေး။ အိမ်လေးထဲမှ ခပ်မြန်မြန် ထွက် လာသည်။ ဒေါ်ရူပကို ပစ္စည်းများနှင့်တွေ့ရသော ဦးအံ့ပွား အံ့အား သင့်သွားသည်။

“ဦးအံ့လဲ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ယူပြီး ဒီခြံထဲက ထွက်သွားတော့...။”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလေးရယ်...။”

ဦးအံ့ပွား စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် သိမှာပေါ့...။ ဦးအံ့နဲ့ ဒေါ်ကြီးပေါင်းပြီး ရတနာပစ္စည်းတွေ ခိုးဖို့လုပ်တာလေ...။ ဦးအံ့က ဈေးမှာသော့တူ လုပ်ပေးတယ်”

ဦးအံ့ပွား ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ပါ။ ခေါင်းငုံ့လျက်သား
ဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါ်ရူပနဲ့အတူ ဦးအံ့လည်း သွားတော့...”

“ဦးအံ့ မှားသွားပါတယ် ကလေးရယ်... ဦးအံ့ တောင်းပန်

...”

“မတောင်းပန်နဲ့ သွားတော့.....”

ခင်နန်းသွေးက ပြတ်သည်။

“ကောင်း... ကောင်းပါပြီ ကလေးရယ်...”

ဦးအံ့ပွား၏ ပစ္စည်းများက များများစားစား မရှိ။ သူ့ပစ္စည်းလေး
များကို သိမ်းဆည်းပြီး ဒေါ်ရူပနှင့်အတူ ခြံကြီးထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။
ရပ်ကြည့်နေသော ခင်နန်းသွေးနှင့် စိုးထိုက်ကို နှုတ်ဆက်ခြင်းမရှိ။
လှည့်၍ပင်မကြည့်ကြ။

“သူတို့ ဘယ်သွားမလဲ နန်း...”

“သူတို့ ရွှေဘိုသွားမှာပေါ့။ ရွှေဘိုမှာ ဒေါ်ကြီးရူပရဲ့ ညီမ
တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မကြာခင် မနက်လင်းသွားမှာပါ။ မလင်းခင်တော့
သူတို့ ခဏစောင့်ရမှာပေါ့...”

မနက်လင်းရင် ရွှေဘိုသွားမဲ့ ကားတွေရှိပါတယ်...”

ခင်နန်းသွေးက သူ့ဘာသာပြောသလို ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။
ပြီးတော့ ရတနာသိုက်ရှိရာ အခန်းဆီသို့ စိတ်ပျက်စွာ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

“ဒီအခန်းကြီးနဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ရတနာတွေအားလုံးကို
နန်း မုန်းတယ်အစ်ကို...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နန်း...”

“ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ရတနာတွေကြောင့် ဖေဖေဟာ သူ့
တစ်သက်လုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရတယ်... အခု ဒေါ်ကြီးရူပနဲ့
ဦးအံ့ ဒီရတနာတွေကို လိုချင်တဲ့ လောဘဇောကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ခံ
သွားရတယ်...”

နန်းက ဒီရတနာတွေကို ဥစ္စာစောင့်လို စောင့်ရှောက် နေရ
တယ်။ ဒီရတနာတွေသာမရှိရင် နန်းဘဝဟာ လွတ်လပ်ပြီး သိပ်ကို
ပျော်စရာကောင်းမှာ...”

“ဒါဖြင့်လည်း ဒီရတနာတွေအားလုံး မေမေကြီးကို ပြန်အပ်
လိုက်ပေါ့...”

“မေမေကြီးက တရားနဲ့ ပျော်မွေ့နေပြီအစ်ကို... ဒီရတနာ
တွေကို မခင်တွယ်တော့ဘူး...”

“ဒါဖြင့်လည်း ဒီရတနာတွေ ဒေါ်ကြီးရူပနဲ့ ဦးအံ့ကို ပေးလိုက်
ပေါ့... သူတို့ ဒီလောက်လိုချင်နေတာ...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဒေါ်ကြီး ရူပနဲ့ ဦးအံ့ဟာ ဒီရတနာတွေကို ရယူထိုက်သူ
မဟုတ်တော့ဘူး... သူတို့က ဒီရတနာတွေကို ခိုးဖို့ ကြိုးစားသူတွေ
ဖြစ်သွားကြပြီ။ သူတို့မှာ အဲဒီလောက် လောဘဇောတွေကြီးနေရင်
ဒီရတနာ တွေဟာ သူတို့အတွက် ပူလောင်တဲ့ ဒုက္ခဆိုးတွေ အများကြီး
ဆက်ပေးတော့မှာ”

“ဒါဖြင့် ဒီရတနာတွေကို နန်းဘာလုပ်ချင်လဲ...”

ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဒီရတနာတွေကို ဆက်ခံရမယ့်သူဟာ နန်း
တစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီရတနာတွေကို နန်း

မုန်းတယ် အစ်ကို...။ လိုလဲ မလိုချင်ဘူး အဲဒီတော့ အစ်ကိုယူမယ် ဆိုရင် ဒီရတနာတွေအားလုံး နန်း အစ်ကိုကို ပေးချင်ပါတယ်...။”

“ဘာ...”

စိုးထိုက် အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာဆိုလို့လဲ နန်းရယ်... အစ်ကိုက အဲဒီလို အချောင်ရတာမျိုးကို လုံးဝမလိုချင်ဘူး... ဘဝမှာ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ကိုယ်ကြီးပွားချမ်းသာချင်တယ်...”

စိုးထိုက်က သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နန်းမှာက အဲဒီသိုက်ကြီးရှိနေလို့ သိုက်စောင့်ဖြစ်နေတယ်လေ...”

ခင်နန်းသွေး၏လေသံက ပျော့၍ မျက်နှာလေးပါ ညှိုးနွမ်းနေသည်။

“အဲဒီ ရတနာသိုက်ကြီးကို မုန်းတယ်... မခင်တွယ်ဘူးဆိုရင် ဒီအတိုင်းထားပြီး အစ်ကိုနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ နန်းရယ်... အေးလေ... နန်းက အစ်ကိုကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတော့လည်း ခက်တာပေါ့...”

စိုးထိုက်ပြောရင်းမှ စိတ်အားပျက်သွားသည်။

“နန်း အစ်ကိုကို မချစ်နိုင်တာ ဒီရတနာသိုက်ကြီး ကြောင့်ပါ”

ခင်နန်းသွေး အမှန်ကို တပိုင်းတစ ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဟာ ဒါဆိုရင် လွယ်ပါတယ်နန်းရယ်... နန်း ဒီရတနာသိုက်ကြီးကို မုန်းတယ်... မခင်တွယ်ဘူးဆိုရင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပါ။ ဒီရတနာသိုက်ကြောင့် မချစ်နိုင်တာဆိုရင် ဒီရတနာသိုက်ကို အစ်ကိုလည်း မုန်းတယ်...”

“အစ်ကို ဒီရတနာသိုက်ကို မလိုချင်ဘူးလား...”

ခင်နန်းသွေး ပြောင်ဖွင့်မေးလိုက်သည်။

“မလိုချင်ဘူး... အစ်ကိုလိုချင်တာက နန်းပဲ အစ်ကို နန်းကို သိပ်ချစ်တယ် နန်းရဲ့မေတ္တာကိုရချင်တယ်... အဲဒါကလွဲရင် နန်းရဲ့နောက်ဆက်တွဲ ဘာမှမလိုချင်ဘူး...”

“ဒါဖြင့် နန်းကိုယူရင် ဒီအမွေတွေပါ ယူရမယ် ဆိုရင်ရော”

“အဲဒါဆိုရင် နန်းကိုရမှာအတွက် အစ်ကိုဝမ်းသာတယ်။

ဒီအမွေတွေကိုတော့ အစ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး... နန်းပစ္စည်းတွေကို ပေးချင်တဲ့လူပေးပါ လှူချင်လည်း လှူပစ်ပါ။ နန်းယူထားရင်လည်း နန်းပစ္စည်းကို အစ်ကိုလုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး... အဲဒီပစ္စည်းဟာ အစ်ကိုနဲ့မဆိုင်ဘူး နန်းကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်... ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကို တစ်ခုပဲပေးပါ...”

“ဘာလဲ အစ်ကို...”

“နန်းရဲ့မေတ္တာ...”

ခင်နန်းသွေး စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အစ်ကိုကရော အစ်ကိုမေတ္တာ အားလုံးကို နန်းကိုပေးမှာလား...”

“ပေးမှာပေါ့နန်းရယ်... အစ်ကိုမေတ္တာအားလုံး အစ်ကိုချစ်နိုင်သမျှအကုန်”

“သာယာအေးချမ်းတဲ့ မေတ္တာအိမ်လေးထဲမှာ နန်းကိုထားမှာလား အစ်ကို...”

“ထားမှာမဟုတ်ဘူး... အစ်ကိုနဲ့အတူနေမှာ...”

ခင်နန်းသွေးနှင့် စိုးထိုက်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ချစ်ခြင်း မေတ္တာအပြည့်နှင့် ကြည့်နေမိကြသည်။ ဘယ်သူကမှ အကြည့်ကို စ၍ မလွှဲနိုင်။ နှစ်ဦးသား ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည်။

“နန်း...”

“အစ်ကို...”

“နန်းကို အစ်ကိုသိပ်ချစ်တယ်...”

“နန်းလည်း အစ်ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်...”

“အရင်က ဘာလို့မချစ်နိုင်တာလည်း နန်း...”

“အဲဒီ ရတနာသိုက်ကြီးကြောင့်...”

“အခုရော...”

“အဲဒီ ရတနာသိုက်ကြီးကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပြီ...”

“ကောင်းလိုက်တာ သိပ်မှန်တယ်...”

စိုးထိုက်က အိမ်တံခါးမကြီးကို သွားပိတ်သည်။

ခင်နန်းသွေးက ရတနာသိုက်တံခါးမကြီးကို သွားပိတ်သည်။

နှစ်ဦးသား အိမ်ကြီး၏အလယ်မှာ ပြန်ဆုံမိကြသည်။ နှစ်ဦးသား၏ ကြားတွင် အဆီးအတားဟူသမျှ ဘာမျှမရှိ။ တံခါးအားလုံးကို ပိတ်ထားသည့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်အတွင်းမှာ နှစ်ဦးသား၏ မေတ္တာတံခါးက ပွင့်လျက်-

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရင်ခုန်သံများက ကမ္ဘာလောကကြီးကို လွှမ်းမိုးနေသည်။

“အစ်ကို မနက်ကျရင် ပြန်တော့မှာလား...”

ခင်နန်းသွေး၏အသံမှာ တုန်ခါမှုလေး ပါနေသည်။

“မပြန်ဘူး...”

“မနော့ပြောတော့ ပြန်မယ်ဆိုလို့...”

“နန်းက မချစ်နိုင်ဘူးဆိုလို့...”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နန်းပြမယ်...”

ခင်နန်းသွေးက သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စားပွဲ

ပေါ်မှာ တင်ထားဆဲဖြစ်သော မှတ်တမ်းစာအုပ်အနက်ကလေးကို ယူလိုက်သည်။

“အို... အစ်ကို... ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲ လိုက်လာ

တာလဲ...”

ခင်နန်းသွေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

“မထူးပါဘူး နန်းရယ် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် နန်းနဲ့အစ်ကိုနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲပဲရှိတာပါ... အတူတူပါပဲ...”

စိုးထိုက် ပြောသည်မှာ မှန်နေ၍ ခင်နန်းသွေး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ ဆက်ပြီး ဟန့်တားမနေတော့ဘဲ စာအုပ်အနက်ကလေးကို စိုးထိုက်လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ စိုးထိုက်က စာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ခင်နန်းသွေး၏ ဖခင်ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရသည်။

“ဒါ နန်းဖေဖေလား...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခင်နန်းသွေး အမှတ်အသားပြထားသည့် စာမျက်နှာများကို လှန်၍ဖတ်ကြည့်သည်။ စိုးထိုက် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်ဘေးမှာ ရပ်မနေချင်၍ နောက်ဘက်မှကုတင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

မှတ်တမ်းရေးထားသည်များမှာ စိုးထိုက်အတွက် တစ်ပိုဒ်ထက် တစ်ပိုဒ် ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။ ရတနာသိုက်ကြောင့် ခင်နန်းသွေး၏ ဖေဖေကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကြေကွဲစရာ ခံစားချက်များကို

နားလည်လာသည်။

ခင်နန်းသွေးအတွက် ရေးသော မှတ်တမ်းမှာ စိုးထိုက်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ကိုယ်နှင့်လည်း တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်နေသည်။ ချစ်ရေးဆိုခဲ့စဉ်က ခင်နန်းသွေး ငြင်းပယ်ခဲ့သည့် အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာနားလည်သွားပါသည်။ ဖတ်၍ပြီးဆုံး သောအခါ စိုးထိုက်သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ နန်းရယ်... ဒေါ်ရူပသာ ဒီနေ့ည ရတနာသိုက်ခန်းကို မဝင်ရင်... နန်းနဲ့အစ်ကို ဝေးကြရမှာ...”

စိုးထိုက် ရင်မောစွာ ပြောမိသည်။

“ဒေါ်ကြီးရူပကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာ ... ဒေါ်ကြီးရူပ ကြောင့် ပြေလည်သွားတာပါ...”

“အင်း... ဟုတ်တယ်...”

စိုးထိုက်ခေါင်းညိတ်သည်။

“အစ်ကိုက နန်းဖေဖေရဲ့ တားမြစ်ချက်တွေနဲ့ တည့်တည့်ကြီး ဝင်တိုးနေတာကိုး...”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ နန်းရယ်... အဲဒီအခန်းထဲမှာ ရတနာတွေရှိတယ် ဆိုတာ အစ်ကိုလုံးဝမသိပါဘူး... အဲဒီအခန်းကိုလည်း ရတနာ သိုက်ခန်း အဖြစ်နဲ့ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး... အဖေကလည်း ဒီလို ရတနာသိုက်ရှိတယ်လို့ လုံးဝမပြောလိုက်ပါဘူး... နန်းတွင်းသား ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်လို့ပဲ ပြောဖူးတာပါ...”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ရူပပြောလိုက်တော့ အစ်ကို သိသွားတာပေါ့...”

“အင်း သိသွားတာလည်း အဲဒီရတနာတွေကို အစ်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး... ကိုယ့်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ... သူများပစ္စည်း မရချင်ပါဘူး...”

“မေမေကတော့ ရချင်ခဲ့တယ်လေ...”

ပြောရသည်ကို ခင်နန်းသွေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

“သူက မိန်းမသားလေ... ပြီးတော့ သူတို့မှာ ပြည့်စုံဟန် မတူဘူး...”

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကို မပြည့်စုံဘူး... ဖေဖေက ကျောင်း ဆရာအလုပ်နဲ့ မလောက်မလို့ ဘာသိန်းတို့ ပွဲရုံမှာ စာရင်းတော့ ကူလုပ်ပေးရတယ်... ညနေကျောင်းဆင်းတော့လည်း မနားရဘူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း ပွဲရုံသွားရတယ်...”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မိဘမှာ မသုံးမစွဲဘဲနဲ့ သိမ်းထားတဲ့ ရတနာတွေ ရှိမှန်း သိတော့... ယောက်ျားဖြစ်တဲ့လူ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေတာကို လည်း... သူစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့...”

“မိဘမှာ မသုံးမစွဲဘဲနဲ့ သိမ်းထားတဲ့ ရတနာတွေ ရှိမှန်း သိတော့... ယောက်ျားဖြစ်တဲ့လူ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေတာကို လည်း... သူစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့...”

ဖေဖေမှတ်တမ်းကိုဖတ်ပြီး မေမေအပေါ်မှာ အမြင်မကြည် ဖြစ်ခဲ့သည်။ စိုးထိုက်ပြောမှ မေမေကို ခွင့်လွှတ်စွာ တွေးမြင်၍ ရလာ သည်။

“တကယ်တော့ မေမေကြီးက သူ့စကားနားမထောင်တဲ့ သား လို့ မာနတွေ ခံနေလို့ပါ။ သားကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ထိုက်သလောက် ပေးခဲ့ ရင်... နန်းဖေဖေ ခုလို စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဖြစ်မှာမဟုတ် ဘူး... နန်းမေမေလည်း ကျေကျေနပ်နပ် ဖြစ်သွားမှာ...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုအခြေအနေက နန်းမေမေနဲ့မတူဘူး... အစ်ကိုက ပညာတတ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်... ဘဝမှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ရပ်တည်ချင်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားထိ ထွက်ပြီး စီးပွားရှာပြီးပြီ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို အစ်ကို နားလည်တယ် အခုဆိုရင်အစ်ကိုမှာ ထိုက်သလောက်လည်း စုမိထား ပါပြီ... အစ်ကိုလုပ်ငန်းအတွက် ပြည့်စုံတဲ့ အရင်းအနှီးလို့ ပြောနိုင် ပါတယ်။ အစ်ကိုလုပ်ငန်းကလည်း အခြေအနေ ကောင်းနေပါပြီ။ အစ်ကိုက အမွေဆိုရင် အစ်ကိုမိဘဆီက အမွေတောင် မလိုချင်ဘူး... ကိုယ်ကသာပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေကလည်း မယူဘူး”

စိုးထိုက်ပြောသည်ကို ခင်နန်းသွေး စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေပါသည်။

“နန်းကို အစ်ကို အသေအချာ ပြောချင်တာရှိတယ်... အစ်ကိုမှာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ မိန်းမကိုရှာပြီး သိုက်တူးချင်တဲ့ စိတ်မျိုး လုံးဝမရှိဘူး... ဒီနေ့လို အချိန်မျိုးမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ တကယ် ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ စီးပွားရှာရင် ချမ်းသာနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီး။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ချမ်းသာချင်တယ်။ နန်းမှာ ဒီလို ရတနာသိုက်ကြီးရှိတယ်ဆိုတာသာ သိရင် အစ်ကိုဒီကို ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး...”

ဒါကြောင့်မို့လည်း ဖေဖေက မပြောတာနေမှာ။ ဒီ ရောက်လာ ပြီးတဲ့နောက် အဲဒီရတနာသိုက်ကြီးရှိတယ်ဆိုတာသိတဲ့အချိန်မှာ အစ်ကို အဲဒါကို မစဉ်းစားနိုင်ဘူး... စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး...။

အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကို နန်းကိုချစ်တာတစ်ခုပဲသိတယ်... အစ်ကို နန်းကိုသိပ်ချစ်တယ်... အပြင်ထွက်ပြီး စီးပွားဥစ္စာ ရှာတယ်

ဆိုတာ ယောက်ျားအလုပ်။ မောပန်းပြီး အိမ်ပြန်လာရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ရဲ့ ချစ်ကြင်နာမှုနဲ့ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်လေးမှာ အနားယူ ချင်တယ် အပန်းဖြေချင်တယ်... ”

ဖေဖေမျှော်လင့်ခဲ့သည်မှာ ထိုအိမ်ထောင်မျိုးလေး ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ခင်နန်းသွေး တွေးနေမိသည်။ စိုးထိုက်က ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို ခင်နန်းသွေးဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်လိုက်သည်။

ခင်နန်းသွေး စိုးရွံ့သလိုဖြစ်သွား၍ စိုးထိုက်က လက်ကာပြ သည်။ စိုးထိုက်နှင့် ခင်နန်းသွေး မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ ထိုင်မိ လျက် ဖြစ်နေကြသည်။

“အစ်ကို နန်းကိုချစ်တယ်... နန်းမေတ္တာကိုပဲ ရချင်တယ် ... နန်းရဲ့ရတနာတွေ... ပစ္စည်းတွေ... အစ်ကိုဘာမှ မရချင်ဘူး ...။”

“ဒါဖြင့် ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို နန်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ”

“မေမေကြီး ပြန်အပ်လိုက်ပေါ့... နန်းက အစ်ကိုနဲ့လိုက်ခဲ့ ကာပစ္စည်းမှ ယူခဲ့ဖို့မလိုဘူး...။”

ခင်နန်းသွေးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါရမ်းပြသည်။

“အစ်ကိုကို ရတနာခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ပေးတဲ့ကိစ္စ ဒေါ်ကြီးရှုပ မေမေကြီးကို သွားတိုင်တယ်... အဲဒီတော့မေမေကြီးက ဒီရတနာတွေ နဲ့ပတ်သက်လို့... သူ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ တဲ့ အဲဒါတွေဟာ နန်းရဲ့ပစ္စည်းတွေဖြစ်သွားပြီ။ နန်း ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်တဲ့... အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူဘာမှမပြောတော့ဘူး တဲ့။ နန်းဆီရောက်တဲ့စာထဲမှလည်း အဲဒီလို ထည့်ရေးပေးလိုက်တယ်... ”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်မို့ ညတွင်းချင်းမှာ ဒေါ်ရူပ ခိုးရန်ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်သည်”ဟု နားလည်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မီးခဲသေတ္တာသုံးလုံးရဲ့ သော့သုံးချောင်းကတော့ မေမေကြီးဆီမှာပဲ ရှိတယ်”

“ဒေါ်ရူပ အခန်းထဲဝင်ပေမဲ့ ရတနာတွေကို ဘယ်လိုမှ မရနိုင် ပါဘူး...။”

အဲဒါကို သူမသိဘူး။ အဲဒီမီးခဲသေတ္တာ သော့သုံးချောင်းကို အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ အစ်ကိုနဲ့နန်းကိုပေးမယ်တဲ့...။ အစ်ကိုဟာ ယုံကြည်ထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်...။ အားကိုးထိုက်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်တဲ့...။”

“ဟုတ်လား... မေမေကြီးက အဲဒီလို ရေးလိုက်ရဲ့သားနဲ့များ နန်းရယ်... အစ်ကိုကို ငြင်းရက်တယ်...။”

စိုးထိုက် အံ့ဩနေမိသည်။

“ဖေဖေခံစားရသလို အဲဒီရတနာတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရမှာ စိုးလို့ပါ...။”

“ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေနန်းရယ် အစ်ကိုကို သိုက်တူးချင်လို့ ရတနာသိုက်ကြီးရှိရာ ရောက်လာတဲ့လူလို့ နန်းက ထင်နေတာလား”
စိုးထိုက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“အစ်ကိုကို အဲဒီလိုမထင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဖေဖေမှာထား တာတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတော့ နန်းကြောက်နေတယ်...။”

“ဒါကြောင့် နန်းက အစ်ကိုကို မချစ်တာလား...။”

“မဟုတ်ဘူး... နန်းလည်း အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုခံစားရ သလို ခံစားနေရတယ်...။”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း... ပြော...။”

“နန်း အစ်ကိုကိုချစ်လို့...။”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းလေးငုံ့လျက်

“နန်းရယ် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ...။”

စိုးထိုက် ချစ်သည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့၍

ခင်နန်းသွေးဘေးသို့ ရောက်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ခင်နန်းသွေး

စိုးထိုက် ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

“အို... လွတ်... အစ်ကို... နန်းကြောက်တယ်...။”

မည်သည့် ဖြစ်ရပ်မျှမှ ထိတွေ့ဖူးခြင်းမရှိ၍ ခင်နန်းသွေး ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။

“မလွတ်တော့ဘူး နန်းရယ်... နန်းနဲ့အစ်ကိုနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ... အစ်ကိုနန်းကို သိပ်ချစ်တယ် နန်းလည်း အစ်ကိုကို ချစ်တယ်... နန်းကို အစ်ကိုရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ထားပါရစေ...။”

ခင်နန်းသွေး ရုန်းထွက်၍မရ။ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လွန်းနေ သည်။ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းလေးပင် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ မျက်စိလေးပိတ်ထားသည့် ခင်နန်းသွေးကိုကြည့်ပြီး စိုးထိုက် သနား မိသည်။

တို့ထိရက်စရာမရှိသည့် တကယ့် အပျိုစင်ရိုင်းလေး။ စိုးထိုက် တင်းကျပ်စွာဖက်ထားမိသည်ကို လျော့ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင်ပဲ ကြောက်နေရသလား နန်းရယ်...။”

စိုးထိုက်က ညင်သာပျော့ပျောင်းစွာ ပြောသည်။

“အစ်ကိုဟာ လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး နန်းရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ပါ ဘူး... နန်းရဲ့ချစ်သူပါ... နန်းရဲ့အန္တရာယ်မှန်သမျှ နန်းဘက်က

ရပ်တည်ပေးမဲ့သူပါ... ဒီလောကမှာ အစ်ကိုကလွဲလို့ နန်း အားကိုး ရမယ့်သူ ရှိလားပြော... ”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်အားကိုးရမဲ့သူကို ဒီလောက်ကြောက်နေတယ် ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိမှာလည်း နန်းရယ်... ”

ခင်နန်းသွေး နားထောင်နေရှာသည်။ စိုးထိုက်ပြောသည်ကို နားလည်လက်ခံ၍ ကြောက်သည့်စိတ်များ လျော့ပါးလာသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးများ ပြန်လည် နီမြန်းလာသည်။ စိုးထိုက်က ခင်နန်းသွေး ၏ ပြည့်ဖြိုးသော လက်မောင်းလေးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“နန်း အစ်ကိုကို တတယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ကြောက်တဲ့စိတ် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး... ”

“ဟင့်အင်း ချစ်တယ်... ဒါပေမယ့် ကြောက်တယ်...”

“ဪ... ကလေးရယ်...”

စိုးထိုက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ရင်ခွင်ထဲမှ ချစ်သူလေးကို ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့မိရပြန်သည်။ ခင်နန်းသွေး ရုန်းဖယ်ခြင်း မပြုတော့ပါ။

“နန်း...”

စိုးထိုက်က ခေါ်သည်။ ခင်နန်းသွေး မထူးပါ။

“ထူးလေ... နန်း...”

“အစ်ကို...”

ခင်နန်းသွေးရင်ထဲမှာ ချစ်သည့်စိတ်နှင့် ကြောက်သည့် စိတ်ပြိုင်နေဆဲ။

“အစ်ကိုကို ချစ်လားပြော...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မရဘူး... အစ်ကို တစ်နေ့လုံး စိတ်ဆင်းရဲထားရတာ

ပါးစပ်ကထပ်ပြော... ”

“ချစ်တယ်...”

တိုးတိုးလေးထွက်လာသည်။

“ချစ်ရင် အစ်ကိုကို မျက်စိဖွင့်ကြည့်... ”

ခင်နန်းသွေး၏မျက်လုံးများ မှိတ်လျက်...

ခင်နန်းသွေး ရှက်နေဆဲ...

“အဲဒါဆိုရင် အစ်ကိုကို အပြစ်မပြောနဲ့နော်...”

ရင်ခွင်ထဲမှ ချစ်စရာမျက်နှာလေးဆီသို့ စိုးထိုက်၏ မျက်နှာနီး

ကပ်သွားသည်။

“ဟင့်အင်း...”

ခင်နန်းသွေး မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးရယ်...”

ခင်နန်းသွေး ကြည့်ရဲလာပါသည်။

နှစ်ဦးသား အကြည့်ကို မလွဲဖယ်မိကြ။

“အို... အစ်ကိုရယ်...”

ခင်နန်းသွေး မျက်နှာလေးပေါ်မှာ နေရာလပ် မကျန်တော့ ပါ။ ခင်နန်းသွေး ငြင်းနိုင်အားလည်း မရှိတော့ပါ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်သူ၏ ချစ်ကြင်နာမှုမှာ သာယာနေမိပါပြီ။

နှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိကြ သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကြားမှာ ဆံချည်စိတ်မျှ ခြားမှာကိုပင် မလိုလား အောင် ဖြစ်သည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။ အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ

ငြိမ်သက်နေဆဲ။

ခင်နန်းသွေးကိုယ်တိုင်ပင် ချစ်သူကို ချစ်တုန်းပြန်ရုံလာသည်။ နှစ်ဦးသားအသက်ရှုသံများ မြန်လာသည်။ ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်းများ ပျောက်ကွယ်ကြပြီ။ တလောကလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိသလို စံစား လာရသည်။

စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး ဘာမျှမဟုတ်အောင် သေးနုတ်သွား သည်။ အချစ်သည် အကြီးကျယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

“အချစ်”

“အစ်ကို”

“မောင်လို့ခေါ်ပါလား အချစ်ရယ်...”

“မောင်...”

နှစ်ဦးသား အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်သွားကြပြီ။ ရှေ့တဆင့် တက်လျှင် ကိုယ့်မှာလည်း ငြင်းနိုင်အားမရှိတော့။ ခင်နန်းသွေး ရုတ် တရက် သတိရလိုက်သည်။

“မောင်...”

“ခဏလေးနော်...”

ခင်နန်းသွေး အိပ်ရာထဲမှထလိုက်သည်။ စိုးထိုက် အိပ်ရာ ပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

ခင်နန်းသွေးက မေမေကြီးရေးပေးလိုက်သည့် စားလေးကို စားဖွဲ့ အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အောက်ဆုံး သုံးကြောင်းကို ခေါက်ပြီး စိုးထိုက်ကိုပြသည်။ စိုးထိုက်က ထထိုင်ပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။

“ချစ်သူမဖြစ်ခင်မှာ ရတနာသိုက်ကို ဖွင့်ပေးခဲ့ပေမယ့်၊ လက် မထပ်ခင်မှာ မိန်းမသားတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးတံခါးကို ဖွင့်မပေးမိပါ

စိုး... ”
ဟူ၍ဖြစ်သည်။ စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရတယ် နန်း... မိထိုရင် မနက်ဖြန်က နန်းနဲ့အစ်ကို တရားရုံးသွားပြီး လက်ထပ်ကြမယ်...”

“မေမေကြီးတို့ ဘာဘဦးကျော်မြတို့ကို မပြောတော့ တဲ့လား...”

“သူတို့က သဘောတူပြီးသားမို့ အစ်ကိုနဲ့နန်း မှလိုတွေ့ခွင့် နေခွင့်ရနေပြီလေ... လက်ထပ်ပြီးတော့ သူတို့ကို ပြောပြမှာပေါ့...”

စိုးထိုက်ကြည့်နေသော ခင်နန်းသွေး၏ ဗျက်လုံးများက ချစ်စရာ။

“မနက်ဖြန်က တရားရုံးမှာ လက်ထပ်မယ်နော် နန်း...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခင်နန်းသွေး အခန်းထဲမှ စိုးထိုက်ထွက်လာခဲ့ပြီး အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ပြန်ပိတ်ပေးခဲ့သည်။

အခန်း (၂၅)

လေပြေလေးသည် ပိုအေးမြ၍ နေမင်းကြီးက ပို၍ တောက်ပနေသည်။ ကောင်းကင်ပြာကြီးမှာလည်း ပို၍နက်ရှိုင်းနေ၏။ စစ်ကိုင်းမြို့ကြီး အလှကြီးလှနေသည်။

စိုးထိုက်ရင်ထဲမှာ အပျော်ကြီးပျော်နေ၍ဖြစ်သည်။ ယခုပင်စစ်ကိုင်းမြို့ တရားရုံးမှ တရားသူကြီးရှေ့မှောက်တွင် နှစ်ဦးသဘောတူလက်မှတ်ထိုး၍ လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီ။

တရားရုံးမှအထွက်တွင် ခင်နန်းသွေး၏ လက်ကလေးကို စိုးထိုက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပျော်လား နန်း...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသော်လည်း ခေါင်းလေးငုံ့၍ ရှက်နေသည်။ စိုးထိုက် သဘောကျစွာပြုံးလိုက်သည်။ ဤချစ်စရာကောင်းသော မိန်းမချောလေးကို မေတ္တာနှင့်တကွ အပိုင်ရလိုက်ပြီဟူသော အသိက လေပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရသလို မြူးကြွနေသည်။ မန်ကျည်း

ပင်ကြီးတောက်မှာ ရပ်ထားသောကားလေးဆီသို့ နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်လာကြသည်။

“မောင့်ရင်ထဲမှာ သိပ်ပျော်တာပဲ နန်းရယ်...”

စိုးထိုက် ထိန်းချုပ်ထားနိုင် ဖွင့်ထုတ်နေမိသည်။ ရုံးသူ ဇွဲသား အချို့က လိုက်ဖက်ညီသော အတွဲလေးကို အဝေးမှ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

“နန်း အခုအချိန်ကစပြီး နန်းဟာ မောင့်ခန်း ပြစ်သွားပြီ နော်...”

ခင်နန်းသွေးဘာမှပြန်မပြော စိုးထိုက်ကို မျက်လုံးလေး တစ်ချက်ပင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးပြန်ငုံ့၍ ကားလေးဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားနားသို့ ရောက်လာသောအခါ စိုးထိုက်က နန်း ထိုင်မည့်ဘက်မှာ တံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

“မေမေကြီးကို သွားကန်တော့ပြီး ပြောပြကြမယ်နော်...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စိုးထိုက် ကားလေးကို လျှင်မြန်စွာ ကွေ့ပတ်ပြီး လက်ကိုင်ဘီးနောက်မှာ ထိုက်လိုက်သည်။ စစ်ကိုင်းမြို့ တရားရုံးအတွင်းမှ ကားလေးပြေး ထွက်သွားသည်။

“နန်း... မောင့်ကို ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘူး...”

စိုးထိုက်က ကားမောင်းရင် ခင်နန်းသွေး လက်ကလေးကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဇွဲသူ ဇွဲသားတွေက လှမ်းကြည့်နေကြတယ် မောင်ရဲ့...”

“ဟား ဟား ဟား... အဲဒါကို နန်းက ရှက်လို့လား...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ မောင်နဲ့နှစ်ယောက်ဆိုရင် မရှက်တော့ဘူးနော်... ဟုတ်လား...”

“အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မောင်ကို မနက်စာ ချက်ကျွေးရ မယ်လေ...”

“ဟာကွာ ချက်မနေနဲ့တော့ မေမေကြီးဆီက အပြန်ကျရင် ဆိုင်မှာဝင်စားကြမယ်...”

“ဟင့်အင်း... မစားချင်ပါဘူး မောင်ရယ်... မောင်ကို နွားနို့ခဲချက်နဲ့ ကျွေးချင်လို့ပါ... မကြာပါဘူး တစ်နာရီအတွင်း ကျက်အောင် နန်းချက်ကျွေးမယ်...”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဘာတွေချက်မှာလည်း ပြော...”

“နွားနို့ခဲကို ငရုတ်သီးစိမ်းနဲ့ချက်မယ်... ပြီးတော့ ဆူးပုတ်ရွက် ဟင်းချို၊ သရက်သီး ဆီစိမ်ချိုစပ်၊ ငရုတ်သီး အတောင့်ကြော် မြေပဲပင်ပေါက်သုပ်မယ်...”

“ဟာ... အခုတောင်ဆာလာပြီ... အဲဒါအားလုံး နန်း တစ်နာရီအတွင်း ပြီးအောင်ချက်မှာလား...”

“ပြီးတာပေါ့... ထမင်းတစ်အိုးတောင် ပါသေးတယ်... မောင်မယ့်ရင် နာရီကြည့်ထားပေါ့...”

“ကြည့်မယ် ပြီးရင်ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်လက်မှတ်ပေးမယ်”

ခင်နန်းသွေး၏လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး တောင်ခြေ ဆီသို့ ချိုးကွေ့ရန်အတွက် လက်နှစ်ဖက်စလုံး လက်ကိုင်ဘီးကို ကိုင် လိုက်ရသည်။

အခန်း (၂၆)

“သာဓု... သာဓု... ဒီလင်မယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပြီး ရတနာသုံးပါးအလှူ သာသနာပြုအလှူကြီးကို အမြဲမပြတ် လှူဒါန်းနိုင်ခြင်းဖြင့် နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ...”

ကန်တော့ပြီး၍ လက်အုပ်ချီလျက် ဆုခံယူနေကြသော ခင်နန်းသွေးနှင့် စိုးထိုက်ကို ဒေါ်ခင်မကြီး ဆုပေးနေပါသည်။

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ...”

ခင်နန်းသွေးနှင့် စိုးထိုက်တို့ ဒေါ်ခင်မကြီးကို ကန်တော့ကြသည်။ ဒေါ်ခင်မကြီး ထိုင်နေရာမှာ ထသွားပြီး အသေအချာ လုံခြုံစွာ သိမ်းထား သောနေရာမှ မီးခံသေတ္တာသော့ သုံးချောင်းကို ထုတ်ယူ၍ စိုးထိုက် နှင့် ခင်နန်းသွေး ငရုတ်မှာချပေးသည်။

“ခုချိန်ကစပြီး မေမေကြီးပိုင်တဲ့ပစ္စည်းအားလုံး မြှေးတော် လေးနဲ့ မောင်စိုးထိုက်ကို လွှဲအပ်လိုက်ပါပြီ... လိုအပ်ရင် တရား ဥပဒေနဲ့အညီ ဖြစ်အောင်တော့ ဦးကျော်မြက လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

... သူ့မှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်... "

ဒေါ်ခင်မကြီး၏မျက်လုံးများမှာ ပကတိအတိုင်း တည်ငြိမ်အေးဆေးလျက်-

"အင်း... မေမေကြီးမှာ နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ သံယောဇဉ် နောင်ကြီးလေးတစ်မျှင်က လွတ်မြောက်သွားတဲ့အတွက် မောင်စိုးထိုက်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်... "

မေမေကြီးကို မြင်ရသည်မှာ အေးချမ်းလွန်းလှသည်ဟု ခင်နန်းသွေး ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည်။

"လောဘ ဒေါသ မာန်မာနတွေထူပြောတဲ့ လောကထဲမှာ နေရတာ ပူလွန်းလောင်လွန်းလို့ လွတ်အောင်ရှောင်ပြီး တရားရိပ်မှာပဲ အချိန်ပြည့်နေတော့မယ်... "

မေမေကြီးကို ကြည့်ညှိလေးစားစွာ စိုးထိုက် ကြည့်နေမိပါသည်။

"ကဲ သွားနိုင်ကြပါပြီ... နောက်လည်း ဖြစ်နိုင်သလောက် မလာကြနဲ့တော့ ဒီနေ့ကစပြီး မေမေကြီး သံယောဇဉ်အားလုံးကို ဖြတ်လိုက်ပြီ... "

"ဪ... မေမေကြီးရယ်... "

ခင်နန်းသွေး ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးအားကျခြင်းနှင့်အတူ လွမ်းလွမ်း ဆွေးဆွေး ခံစားရသည်။ မေမေကြီးမှာ တစ်ချိန်က အလွန်မာနကြီးခဲ့သည်။ အလွန် ပူပူလောင်လောင် ရှိခဲ့ဖူးသည် ဆိုသည်မှာ ယုံနိုင်စရာပင် အကြောင်းမရှိ။

သူ့ပစ္စည်း ဥစ္စာများကိုလည်း အလွန်ခင်တွယ်ခဲ့သည်။ ဖြတ်မည့် ပြတ်တော့လည်း အားလုံးကို ဖြတ်တောက်နိုင်လွန်းသည်။

ဒေါ်ခင်မကြီးက မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သက်နေပါပြီ။ ဘာကားကိုမျှလည်း ဆက်မပြောတော့ပါ။ အမှတ်စိတ်မှာ မြဲမြံနေသည့် အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။

စိုးထိုက်နှင့် ခင်နန်းသွေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ စိုးထိုက်ရော ခင်နန်းသွေးပါ ထိုင်နေရာမှ အသာအယာထပြီး ဓမ္မရိပ်သာ ကျောင်းသင်္ခမ်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

(၅) ယိုးဒယား

အခန်း (၂၇)

ဈေးနားမှာ စိုးထိုက် ကားရပ်ပေးရသည်။ ခင်နန်းသွေးက
ဝယ်နေကျဆိုင်မှာ နွားနို့ခဲဝယ်သည်။ မြေပဲပင်ပေါက်နှင့် ဆူးပုတ်
ရွက်ဖက်နှင့် တစ်ထုပ်စီဝယ်သည်။ မြန်သည်။ ခဏအကြာတွင်
ကားပေါ်ပြန်ရောက်လာသည်။

အိမ်ဝင်းတံခါးဝင်တော့ ခင်နန်းသွေး ဝင်းတံခါးသော့ ဆင်း
ဖွင့်ရသည်။ ခါတိုင်းလို ဖွင့်ပေးမည့် ခြံစောင့်ကြီး ဦးအံ့ပွားမရှိတော့။
ခင်နန်းသွေး စိတ်ထဲမှာ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ဖြစ်ရသည်။ ဦးအံ့ပွားနှင့်
ဒေါ်ရူပကိုပါ သတိရလာသည်။

အလိုလောဘ မကြီးခဲ့ကြရင် အကောင်းသား။ မကြံ့စည်သင့်
သည်ကိုသာမကြံ့စည်ပဲ ကောင်းမွန်စွာ နေခဲ့ကြလျှင် ခုချိန်မှာ ထိုက်
ထိုက် တန်တန် ရကြမည်ဖြစ်သည်။

ခင်နန်းသွေး ပေးခွင့်ရှိချိန်မှာ ပေးချင်သူများက ရသင့်သော
အနေအထားမှာ မရှိကြတော့သည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဝင်းတံခါး ပွင့်ပြီးသွား၍ စိုးထိုက်၏ကားလေး ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်း
ဝင်လာသည်။

“ထားခဲ့ နန်း... ဝင်းတံခါးကို မောင်ပိတ်လိုက်မယ်...
ထမင်းဆာလှပြီ”

ခင်နန်းသွေး အိမ်ကြီး၏ တံခါးသော့ကို ဆက်ဖွင့်ရသည်။
စိုးထိုက် ကားရပ်ပြီး ခြံဝင်းတံခါး သော့ခတ်သည်။ သီးခြား ခြံဝင်းကြီး
တစ်ခုထဲမှ သီးခြားကမ္ဘာလေးမှာ ချစ်သူနှစ်ယောက်တည်း။ စိုးထိုက်
ရင်ထဲမှာ အပျော်လှိုင်းများ တောင်ဘင်ခတ်နေသည်။

အိမ်ကြီးထဲဝင်လိုက်တော့ လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးဖြင့် ခင်နန်းသွေး
ထမင်းချက်ထားပြီ။ ဟော့ပလိတ်ပေါ်မှာတော့လည်း ဟင်းချိုအိုး
တည်လျက်-

“မောင် နာရီမှတ်ထား...”

စိုးထိုက် နာရီကို ကြည့်သည်။

“ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပြီ...”

“ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲမှာ မောင်စားရမယ်...”

ခင်နန်းသွေး သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်။

“မောင် ဘာကူလုပ်ရမလဲ... နန်း...”

“ဟင့်အင်း ဘာမှမကူနဲ့ မောင်ရေချိုးရင်သွားချိုးချည်...”

“မချိုးချင်ပါဘူး ဒီမှာပဲထိုင်ပြီး နန်းဟင်းချက်တာကို စောင့်
ကြည့်မယ်...”

တိ... တိ...

တိ... တိ...

အိမ်ရှေ့ဆီမှ ကားဟွန်းသံ ကြားရသည်။ အိမ်သို့ လာမည်

ဧည့်သည်မရှိ။

တိ... တိ...

တိ... တိ...

ကားဟွန်းသံ ထပ်ကြားနေရသည်။ စိုးထိုက် သံသယ
ဖြစ်လာ၍ နားစွင့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ ခေါ်သံ ကြားရသည်။

“ကိုစိုးထိုက်...”

“ကိုစိုးထိုက် ရှိလား...”

ယောက်ျားသံသာမက မိန်းမသံပါ ကြားနေရသည်။

“ဟ ငါ့ကို ခေါ်နေတဲ့အသံပဲ...”

ဤအရပ်မှာ ဧည့်သည်လာစရာမရှိ၍ စိုးထိုက် အံ့ဩနေ
မိသည်။

တိ... တိ...

ကားဟွန်းသံ ထပ်ကြားရသည်။

စိုးထိုက် အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်သည်။

“ဟေး... စိုးထိုက်...”

“ဇော်ဝင်းသိန်း... ဟာ နုနုနဲ့ မွန်မွန်လည်း ပါတယ်...”

မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည်များကို တွေ့လိုက်၍ စိုးထိုက်
အံ့ဩသွားသည်။ ဂိတ်စောင့်မရှိ၍ ကိုယ်တိုင်သော့ယူပြီး တံခါးသွား
ဖွင့်လိုက်သည်။

“မဝင်တော့ဘူး မင်း... လာခေါ်တာ...”

“ကိုစိုးထိုက်ကြီး မေမေတို့ဆီ ခဏဖြစ်ဖြစ် ဝင်ပါဆိုတာ လုံးဝ
မဝင်ဘူး... ဖုန်းဆက်မေးတော့ မေမေကမလာဘူးတဲ့... အခု
ခဏလိုက်ခဲ့ပါ...”

“အာ...ဟို...”

စိုးထိုက် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ဟာတွေ ဟိုတွေ လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်... ငါတို့ကဖြင့် မင်း အဆင်မပြေရဲ့လားလို့ ကဲ လာ ကားပေါ်တက်...”

စိုးထိုက်အတွက် အခက်တွေ့နေရသည်။ တစ်နာရီ အတွင်း ထမင်းစားနိုင်ရန် နန်းကအမြန်ကြိုးစားနေသည်။

“လိုက်သွားလို့ ကြာနေရင်...”

အရေးထဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာကြတာ ဇော်ဝင်းသိန်း တို့ကို စိုးထိုက် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ ပြီးတော့လည်း အတင်းအဓမ္မ ခေါ်နေကြသည်။ စိုးထိုက်မလိုက်ချင်။ ဘယ်လို ငြင်းရမှန်းမသိ။

“ဟယ်... ကိုစိုးထိုက်ကြီးကလည်း မွန်မွန်တို့ အတင်းခေါ် နေတာတောင် အားမနာဘူး...”

မွန်မွန်ဆွေ မကျေနပ်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်...”

နုနုဆွေက ထပ်ဖြည့်သည်။ စိုးထိုက် ငြင်းရန် ခက်သွားသည်။ “ကဲ ဇော်ဝင်းသိန်း... မင်း ငါ့ကို ဆယ်နှစ်နာရီခွဲ အရောက် ဒီပြန်ပို့ပေးရမယ်...”

“နေစမ်းပါဦး မင်းက ဘာတွေများ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိ နေလို့လဲ...”

စိုးထိုက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ သူနှင့် ခင်နန်းသွေး ခုမနက် မှာပင် လက်ထပ်ပြီးကြပြီဆိုသည်ကို ဖွင့်မပြောချင်သေး။ ပြောလျှင် နန်းရော ကိုယ့်ကိုပါ အထင်သေးကြလိမ့်မည်။ သူတို့အိမ်က ထွက် လာပြီး ဤအိမ်ရောက်သည်မှာ သုံးရက်သာ ရှိသေးသည်။

ယခင်က မတွေ့ဘူးကြမှန်းကလည်း သူတို့သိထား သည်။ ကိုယ့်ကိုအထင်သေးမှာထက် နန်းကို အထင်သေးမှာ ပိုဆိုး သည်။ သုံးရက်အတွင်းမှာ အလွန်နက်ရှိုင်းသော မေတ္တာတရားကို နားလည်စွာ ချစ်ပြီးမှ လက်ထပ်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့ နားလည် နိုင်မည်မဟုတ်။

“ဟေ့ကောင်... ဘာပိုင်နေတာလဲ ငါမေးနေတာ ပြောပါဦး... ဘာအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“ရှိတယ်ကွာ... နောက်မှပြောမယ်...”

စိုးထိုက် အလွယ်ဖြေလိုက်သည်။

“ရတယ်... ပို့မယ်...”

ဇော်ဝင်းသိန်းကလည်း အလွယ်ကတိပြုလိုက်သည်။

“ဒါဆို ခဏလေး...”

စိုးထိုက် အိမ်ဆီသို့ ပြန်ပြေးသည်။ မီးဖိုထဲရောက်တော့ ခင်နန်းသွေး နွားနို့ခဲကို အချပ်ကလေးတွေဖြစ်အောင် ခါးဖြင့်လှီး နေသည်။

“နန်း... မောင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မန္တလေးက ရောက် လာလို့ အတင်းခေါ်နေတယ်... ခဏလေး လိုက်သွားမယ်နော်...”

ခင်နန်းသွေးက အေးအေးသက်သာပင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လိုက်သွားလေ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် နန်း ထမင်းပွဲပြင်ထားမယ်...”

ခင်နန်းသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။ စိုးထိုက် မီးဖိုထဲမှ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ဇော်ဝင်းသိန်း ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ခေါင်းထဲမှာတော့ -

“ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ... ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ...”
ဟူသော အသံက လွှမ်းမိုးလျက်။

အခန်း (၂၈)

ခင်နန်းသွေး အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးသောအခါ ဆယ့်နှစ်နာရီ
ခွဲရန် လေးမိနစ်လိုသေးသည်။ ပန်းကန်များအားလုံးလည်း ဆေးပြီး
သား ဖြစ်သည်။ ပြင်ဆင်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။ ခင်နန်းသွေး
အိမ်ရှေ့ဆီသို့ နားစွင့်လိုက်သည်။ မော်တော်ကားသံ မကြားသေး။

မြန်သည်။ ဟင်းများခပ်ပြီး ထမင်းစားခန်းမှာ စားရန် အသင့်
ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်သည်။ သုံးမိနစ်သာကြာသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲရန်
တစ်မိနစ်အလိုမှာ အားလုံး ပြင်ပြီးနေပြီ။ အလျင်အမြန်လုပ်ရ၍
မျက်နှာမှာ ချွေးလေးပင် နည်းနည်းစို့နေသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာ
မောသည်မထင်။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ စားကောင်းအောင် ချက်ပြုတ်
ပြင်ဆင်ကျွေးနိုင်သည်ကို မောင်အံ့ဩစေချင်သည်။ မောင်ပြန်မရောက်
လာသေး။ မျက်နှာသစ်လျှင် အချိန်မီသေးသည်။ ရေချိုးခန်းသို့သွား၍
မျက်နှာသစ်သည်။ ဆပ်ပြာမွှေးတိုက်သည်။ မျက်နှာသုတ်ပြီးချိန်ထိ

မောင်မရောက်လာသေး။ သနပ်ခါးရည်ကျလေး ခပ်မြန်မြန်
သွေးလိုက်သည်။ သနပ်ခါးလိမ်းသည်။ သင်းသင်းမွှေးသော သနပ်ခါး
လေးနှင့်အတူ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အေးသွားသည်။

စိတ်ထဲမှာလဲ ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသည်။ ပါးပေါ်မှာ
သနပ်ခါးညီအောင်ပွတ်သပ်ပေးရင်း မနေ့ညက အဖြစ်ကို သတိရ၍
ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုမောမိသည်။

“ဒီနေ့ဆိုရင် လက်ထပ်ပြီးပြီ... ငါ မောင့်ကို ငြင်းလို့မရ
တော့ဘူး...”

ရှက်ခြင်းနှင့်အတူ ကြောက်စိတ်ဝင်၍ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်
လာသည်။ မောင်ပြန်လာမှာ စိုးရွံ့သလို ဖြစ်မိသည်။ သို့သော်
ပြန်လည်းလာစေချင်သည်။ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ပြန် ထွက်လာခဲ့
သည်။ ထမင်းခူးမထားသေး။ အေးသွားမှာစိုးသည်။ ဧည့်ခန်းဘက်မှ
နာရီကိုသွားကြည့်သည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပြီး၍ ကိုးမိနစ်ပင် လွန်နေပြီ။

ယခုထက်ပိုကြာလျှင် ဟင်းများအေးသွားမှာ စိုးရသည်။
ကားသံကို နားစွင့်သည် ဘာမျှမကြားရ။ အိမ်ရှေ့မှ ထွက်မျှော်သည်။
ပေါ်မလာသေး။

“မောင် ဘာလို့ နောက်ကျနေတာပါလိမ့်...”

မောင်လိုက်သွားတော့ တမင်ထွက်ကြည့်ခြင်း မဟုတ်သော်
လည်း မြေပဲပင်ပေါက်များကို ရေသွားဆေးရင်းနှင့် ဖွင့်ထားသော
တံခါးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။ မောင့်သူငယ်ချင်းဆိုသော သူ၏ ကားပေါ်မှာ
မိန်းကလေးချောချောလေး နှစ်ယောက်ပါသည်။ မောင် ကားပေါ်
တက်သွားတော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပြောဆိုရယ်မောနေကြသည်။

ပြန်တွေးမိကာမျှ ခင်နန်းသွေးစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်သလို

ခံစားရသည်။ ယခင်က တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဘူးသော သဝန်တိုစိတ် ဖြစ်မိ
သည်။ မောင် လိုက်သွားစဉ်ကတော့ ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့။ ခုမှ မောင်
နောက်ကျနေ၍ အတွေးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်သလို
ဖြစ်လာရပြန်သည်။

လမ်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်မိပြန်သည်။ အရိပ်အရောင်ပင် မမြင်ရ
သေး။ အိမ်ရှေ့မှာ မောင့်ကားလေးကရပ်လျက်။ ကြာလျှင် ဟင်းတွေ
သိပ်အေးကုန်လိမ့်မည်။ အိမ်ထဲသို့ တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လာသည်။
ဧည့်ခန်းနံရံမှနာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီထိုးရန် သုံးမိနစ်။

အုပ်ဆောင်းကို မ ဖယ်၍ ဟင်းများကို ကြည့်လိုက်သည်။
ကျန်သည့်ဟင်းများထက် ဆူးပုတ်ရွက်ဟင်းချိုက ပူပူလေးမှ ကောင်း
မည်။ ပြန်နွေးရမည်လားမသိ။ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ ရောက်မည်ထင်၍
အမြန်ခပ်ထည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆူးပုတ်ရွက် ဟင်းချိုကို ပြန်နွေးရန်
ဆုံးဖြတ်၍ ပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းအိုးထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။

မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ လျှပ်စစ်မီးဖိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။
လျှပ်စစ်မီးဖိုမှ ကွိုင်ကြိုးလေးများ တဖြည်းဖြည်းနီရဲလာသည်။
နောက်ဘက်မှာ လူရိပ်တစ်ခု ကျလာသည်ထင်၍ ခင်နန်းသွေး လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ဒေါ်ရူပ...”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါ်ရူပ ပြန်ရောက်လာ၍ ခင်နန်းသွေး အံ့ဩ
သွားသည်။ ဒေါ်ရူပမျက်နှာက မြင်နေကျပုံမျိုး မဟုတ်။ တင်းတင်း
မာမာ ဖြစ်နေ၍ လျှပ်စစ်မီးဖိုခလုတ်ကို ခင်နန်းသွေး ရောင်ရမ်း၍
ပိတ်လိုက်မိသည်။

“ရတနာခန်းသော့နဲ့ မီးခံသေတ္တာသော့တွေ အားလုံး ပေးပါ

...

“ရှင်...”

ခင်နန်းသွေး သိပ်ကိုအံ့ဩသွားသည်။ မကျေနပ်စိတ်လည်း ကြီးစွာဖြစ်ရသည်။

“အဲဒီသော့တွေက ဒေါ်ကြီးရူပနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ...”

“ဘာဆိုင်လဲဆိုရင် အဲဒီသော့တွေနဲ့ဖွင့်ပြီး ရတနာတွေ အားလုံးယူမလို့”

“ဒီရတနာတွေ ဒေါ်ကြီး ယူပိုင်ခွင့်မရှိဘူး...”

“အခုဟာ... ညည်းကို ငါခွင့်တောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး သော့တွေ အားလုံး မြန်မြန်ပေးစမ်း...”

ဒေါ်ရူပ စိတ်မရှည်တော့ပါ။ ဦးအံ့ပွားနှင့်အတူ ရုပ်ကြမ်းကြမ်း မျက်နှာဆိုးဆိုး လူကြီးတစ်ယောက် မီးဖိုထဲသို့ ရောက်လာသည်။

“ဪ... ရှင်တို့က ဒီလိုလား...”

ဒေါ်သစ်တံကြောင့် ခင်နန်းသွေး မျက်နှာလှလှလေး တင်းမာ သွားသည်။ အရှုပ်ဆိုးဆိုးလူကိုလည်း ခင်နန်းသွေး သိပါသည်။ ငယ်စဉ်က ဤခြံကြီးထဲမှာ နေသွားဖူးသည်ဆိုသော ကိုကျွဲကြီး။ လွန်ခဲ့ သည့် တစ်လခန့်ကမှ မီးပြမှုနှင့် ထောင်မှလွတ်လာ၍ ဒေါ်ရူပထံ ပိုက်ဆံလာတောင်းသောကြောင့် ဒေါ်ရူပ၏ ပြောပြချက်အရ ငွေငါးရာ ပေးလိုက်ရသူဖြစ်သည်။

“အေး... ဒီလိုပဲ... ညည်းအသားမနားချင်ရင် သော့တွေ မြန်မြန်ပေး...”

ဒေါ်ရူပက ခြိမ်းခြောက်စကား ဆိုသည်။ မျက်နှာကလည်း တကယ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားစိတ်ကြောင့် ပြတ်သားနေသည်။ ခင်နန်း

သွေးက ဒေါ်ရူပကို တင်းမာသော မျက်လုံးများနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

“ညည်း... မြန်မြန်ပေးရင်ကောင်းမယ်...”

ခင်နန်းသွေးကို အကြည့်ခြင်း မပြိုင်ဝံ့၍ ဒေါ်ရူပက ကွဲကြီး ဘက်သို့ အကြည့်ပြောင်းလိုက်သည်။ ကွဲကြီး ဒေါ်ရူပ၏ အကြည့်ကို နားလည်သော သဘောနှင့် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။ မျက်နှာက ရက်စက်မည့်ပုံ။

“ဒီသော့တွေ မေမေကြီးသိမ်းထားခဲ့တာ ဒေါ်ရူပ သိပြီး သားပဲ...”

ခင်နန်းသွေးက မုသားမသုံးချင်၍ ပရိယာယ် စကားဆိုသည်။ ဒေါ်ရူပ ပြုံးသည်။ သရော်လှောင်သော အပြုံး။

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီနေ့မနက်ကပဲ သော့ပေးလိုက် ပြီဆိုတာ ငါသိပြီးသား...”

“ဟင်... ရှင် ဘယ်လိုသိလဲ...”

ခင်နန်းသွေးပို၍ တင်းမာသွားသည်။

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကို မေမေကြီး သော့ပေးနေတဲ့အချိန်က အဲဒီကျောင်းဘေးမှာ ငါရှိတယ်...”

ဒေါ်ရူပ၏အကြံကို ရိပ်မိသွား၍ ခင်နန်းသွေး မခံမရပ် နိုင်အောင် ဒေါ်သစ်ဖြစ်ရသည်။

“ဪ... ရှင်ဟာ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမကြီးပဲ...”

တကယ်လို့သာ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေကြီးက သော့တွေ ပေးလိုက်ရင် ... မေမေကြီးဆီက ရတဲ့နည်းနဲ့ ယူမှာပေါ့လေ...”

“ယူမှာပေါ့...”

ဒေါ်ရူပလည်း ပြတ်သားစွာ တုန်ပြန်သည်။

“နောက်ဆုံး ရှင်... မေမေကြီးကို သတ်မှရမယ်ဆိုရင် သတ်မယ်ပေါ့... ဟုတ်လား...”

ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော ဒေါသစိတ်ကြောင့် သုံးယောက်တစ်ယောက်ကိုပင် ခင်နန်းသွေး ကြောက်ရမုန်းမသိတော့ပါ။

“အဲဒီလောက် လုပ်ဖို့လိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

“လိုရင် ရှင်လုပ်မှာပဲ မဟုတ်လား...”

“မမကြီးကို ဘာမှလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး... ညည်းကိုဆိုရင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ...”

“လုံးဝ မပေးနိုင်ဘူး... ရှင်... အဲဒီရတနာတွေကို မြင်ခွင့် တောင် မရနိုင်ဘူး...”

စောစောက နွားနို့ခဲလှီးသည့် သားလှီးဓား စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသေးသည်ကို ခင်နန်းသွေး ဖြတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟင်...”

ဒေါ်ရူပ ကြောက်လန့်စွာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားတို့ဟာ မပြတ်သားဘူး အရေးထဲမှာ အမေးအဖြေလုပ်နေတာနဲ့... ခုတော့ ရှုပ်ကုန်ပြီ...”

ကျွဲကြီးက ဒေါ်ရူပကို မကျေနပ်။

“ဟေ့ကောင်မလေး... နင်မသေချင်ရင် လက်ထဲက ဓားချ လိုက်စမ်း...”

ခင်နန်းသွေးကို ကျွဲကြီး ခြိမ်းခြောက် အမိန့်ပေးလိုက်ရင်း ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း ထပ်တိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ကျွဲကြီး... ကလေးကို နာအောင်မလုပ်နဲ့...”

“ဒုတ်...”

တစ်ချိန်လုံးဘာမှမပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေသော ဦးအံ့ပွား ကျွဲကြီးကို လှမ်းပြောလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ။ သူ့စကား မဆုံးမိမှာပင် ကျွဲကြီး၏နောက်ဘက်မှာ ဝှက်ကိုင်ထားသော ရာဘာ ချောင်းက ခင်နန်းသွေး၏ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီ။ မြင်းလှည်း ဘီးမှာပတ်သည့် ရာဘာတာယာ အပြတ်ဖြစ်၍ အလေးချိန်ရှိသော ကြောင့် ခင်နန်းသွေး မူးမိုက်ပြီး ဒူးညွတ်လဲကျသွားသည်။

“ဟင်... မင်း...”

ဦးအံ့ပွား မကျေမနပ်ပြောရင်း ခင်နန်းသွေး အကျမနာ အောင် လှမ်းထိန်းပေးလိုက်သည်။ သို့သော် သတိလစ်သွားပြီဖြစ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေလျက်ကလေး ဖြစ်နေရှာပြီ။

“ဘယ်မှာလဲသေ့ မြန်မြန်ရှာ...”

ကျွဲကြီး၏လေသံကမာသည်။ ခင်နန်းသွေး အခန်းဆီသို့ ဒေါ်ရူပ ပြေးသွားသည်။ ခင်နန်းသွေး၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ မီးခံ သေတ္တာသေ့သုံးချောင်းကို တွေ့သည်။ ရတနာခန်းသေ့နှင့်အတူ တွဲထားသော သေ့များကို ခက်ခက်ခဲခဲမရှာရ။ ထားနေကျနေရာကို ဒေါ်ရူပ သိပြီးသား။ ဒေါ်ရူပ ပြန်ထွက်လာတော့ ကျွဲကြီးနှင့် ဦးအံ့ပွား စကားများနေကြသည်။

“မလုပ်လို့ ရမလားဗျ... သူ့လက်ထဲမှာ ဓားရောက်နေပြီ အကုန်ရှုပ်ကုန်မှာပေါ့...”

ကျွဲကြီးက လူဆိုးဓားပြပီသသူ ဖြစ်သည်။

“အေး... နောက်တစ်ခါ ကလေးကို နာအောင်လုပ်ကြည့် မင်းနဲ့ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ...”

“သိရင်လဲသိရုံပေါ့ဗျာ၊ ဒါ ဓားပြတိုက်နေတာဗျ သူတော်ကောင်း လုပ်ချင်ရင် ခင်ဗျား ဘုန်းကြီးသွားဝတ်ပါလား... ကျုပ်ကို ဘာလို့ ဒီကိစ္စထဲ ခေါ်လာသေးလဲ...”

“ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ... ဒီမှာ သော့တွေ ရလာပြီ...”

ဒေါ်ရူပမျက်နှာမှာ ပျော်နေသည်။

“လာ... သွားကြစို့... ”

ကျွဲကြီးပါ တက်ကြွသွားသည်။

“သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့...”

ဦးအံ့ပွားက စိုးရိမ်သည်။

“ဖြစ်တယ်... သူ တော်တော်နဲ့ သတိရမှာမဟုတ်ဘူး..

ကျုပ်စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဒေါသစိတ်ပေါင်းပြီး ရိုက်လိုက်တာ နည်းနည်းတော့ လက်ဆများသွားတယ်...”

“ဟင်... ဒါဆို သေများ သွားနိုင်လား...”

ဦးအံ့ပွားစိုးရိမ်သည်။

“တအားကုန်ရိုက်တောင် မသေဘူး... ရာဘာပြားနဲ့ ရိုက်တာဗျ... တုတ်မဟုတ်ဘူး...”

“ကဲ လာကြလေ...”

ဒေါ်ရူပ စိတ်မရှည်တော့ပါ။ ခင်နန်းသွေးကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ပြီး ရတနာများခန်းဆီသို့ သွားကြသည်။ ဒေါ်ရူပ သော့ဖွင့်သည်။ လောဘစိတ်ကြောင့် လက်များတုန်နေသည်။ သော့ဖွင့်သွားပြီ။ ကျွဲကြီးက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ဒေါ်ရူပရှေ့မှဝင်ပြီး မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ... တကယ့် ပစ္စည်းတွေပါလား...”

ကျွဲကြီးမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။

“အဲဒါတွေ ဘာမှသွားမထိနဲ့... ယူရတာ သိမ်းရတာခက်တယ်... ရတနာတွေပဲယူမယ်...”

“မီးခံသေတ္တာ သုံးလုံးက ဘယ်မလဲ...”

မီးဖွင့်ပြီးရှာသည်။ မီးခံသေတ္တာတစ်လုံးမျှမတွေ့။

“ဟိုသေတ္တာကြီးတွေထဲမှာ ရှိမယ်ထင်တယ်...”

ကျွဲကြီးက ကျွန်းသေတ္တာကြီး သုံးလုံးကိုပြသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်...”

သုံးယောက်သား ကျွန်းသေတ္တာကြီးများအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဒေါ်ရူပက လက်ထဲမှ သော့များနှင့် ပထမဆုံးတွေ့သော ကျွန်းသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ရန်ကြိုးစားသည်။ ကျွန်းသေတ္တာကြီး ပွင့်သွားသည်။ ကျွဲကြီးပြောတာမှန်သည်။ အထဲမှာ မီးခံသေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

“ကဲ မီးခံသေတ္တာကို ဆက်ဖွင့်လေဗျာ...”

ကျွဲကြီး လောဘတကြီးဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ရူပဖွင့်ကြည့်သည် ပထမသော့နှင့်မတော်။ ဒုတိယသော့မှာ ပွင့်သွားသည်။ ဒေါ်ရူပတံခါးကို အားစိုက်ပြီး ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟော...”

သုံးယောက်စလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။ ရတနာပုံခေတ်မှ ခေါင်းတံဆိပ် ငွေဒင်္ဂါးပြားများ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ကိုအံ့ပွား အိတ်တွေ့... ပေး...”

“ဟေ...”

ဒေါ်ရူပ တောင်းမှ သတိရသည်။ စောစောက မီးဖိုထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သည်။ ဦးအံ့ပွား ပြေးထွက်သွားသည်။ မီးဖိုခန်းထဲရောက်တော့ အိတ်များကိုယူရင်း ခင်နန်းသွေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အသက်မှရှီသေးရဲ့လား...”

စိတ်ထဲမှာ ပူသွေးသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရ၍ ချစ်ခင်ခဲ့သော ကလေးဖြစ်သည်။ အနီးသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်ရှူနေသည်ကိုတွေ့၍ စိတ်အေးသွားရသည်။ ရတနာခန်းဆီသို့ အမြန်ပြန်ပြေးသည်။

“ကြာလိုက်တာ...”

ဒေါ်ရူပက မကျေနပ်။ နောက်ထပ် ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကိုပင် ထင်ဖွင့်ထားပြီ။ မီးခံသေတ္တာကိုတော့ မဖွင့်ရသေး။

“ပေး ပေး... အိတ်...”

ဒေါ်ရူပက ရတနာများကို တခြားလူ မထိစေချင်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မီးခံသေတ္တာထဲမှ တစ်ခုပိုပြီးတစ်ခုယူ၍ အိတ်ထဲထည့်သည်။ ရတနာခန်းထဲမှာ ငွေဝင်္ဂါးသံ တချွင်ချွင်ညံ့နေသည်။ ဦးအံ့ပွားနှင့် ကျွဲကြီးက ဘေးမှာရပ်လျက် လောဘရမ္မက်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ အားလုံးကုန်သွားတော့မှ ဒေါ်ရူပက ဝုတိယမီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်သည်။

သုံးယောက်စလုံး သိချင်မြင်ချင်စိတ်တွေ များနေကြသည်။ သော့ပွင့်သွားသော်လည်း တံခါးကို ဒေါ်ရူပ ဆွဲဖွင့်၍ မပွင့်။

“ကိုအံ့ပွား လုပ်ပါဦး...”

ဦးအံ့ပွားပါ ကူဆွဲဖွင့်သည်။ ပွင့်သွားသည်။

“ဟယ်...”

“ဟာ... ပွတာပဲ...”

ဒေါ်ရူပ အံ့ဩသွားသည်။ ဦးအံ့ပွား နှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။ ကျွဲကြီးရှေ့သို့ ခါးကိုင်းကျလာသည်။ အထဲမှာ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေချည်း တွေ့ရသည်။ ဆွဲကြိုးများက အကြီးအသေးမျိုးစုံ၊ အထွေးလိုက်ဖြစ်သည်။ ကြိုးဖြင့်သီထားသော ရွှေလက်စွပ်တွေကလည်း အများကြီး။ လက်ကောက်များ၊ နားတောင်းများ၊ ရွှေကြယ်သီးများ အပြင် ရွှေလက်စည်း နှစ်ခုပါသေးသည်။

“ပေး... ပေး... နောက်တစ်အိတ် မြန်မြန်ပေး...”

ဒေါ်ရူပ အသံတွေ တုန်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်နှင့်ဆုပ်ယူပြီး နောက်ထပ် အိတ်တစ်ခုမှာ ထည့်သည်။ ရတနာခန်းထဲမှာ ရွှေသံညံ့သွားပြန်၏။ အားလုံးကုန်တော့ အိတ်ကိုပတ်ပြီး ဒေါ်ရူပက သူ့သော့မှာ ချထားလိုက်သည်။

နောက်ထပ် ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို သော့ဖွင့်ပြန်သည်။ အထဲမှာ နောက်ဆုံးမီးခံသေတ္တာ။ သော့လည်း တစ်ချောင်းသာ ကျန်သည်။ ရွှေးစရာမလို။ အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားသည်။ တံခါးကို ဦးအံ့ပွားက ဆွဲဖွင့်ပေးသည်။

“ဟယ်...”

“ဟာ...”

“အို...”

သုံးယောက်စလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍

ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိ။ ဒေါ်ရူပကတော့ ရုတ်တရက် နှလုံးသွေး ရပ်သွားသလိုလို။ ရူးချင်သလိုလိုပင်ဖြစ်ပြီး ကြောင်သွားသည်။ နောက်မှ နှလုံးခုန်သံတွေ တဒိန်းဒိန်း မြန်လာသည်။ နောက်ဆုံး မီးခံသေတ္တာမှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေသည်။ အထဲမှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ပတ္တမြား လုံးချောများ၊ အရွယ်အစားမျိုးစုံ၊ အချို့ကျောက်များမှာ စတားပုံ ဖြစ်နေသည့် ကြိုးတန်းများကို မီးရောင်အောင်မှာ ဖြာလျက်ဖြာလျက် တွေ့ရသည်။ နီလာလုံးချော အရွယ်အစားမျိုးစုံ၊ မြအရွယ်အစားမျိုးစုံ၊ ကျောက်စိမ်း လုံးချော အရွယ်အစားမျိုးစုံ တို့အပြင် ရွှေနှင့်တွဲ၍ လက်ဝတ်လက်စား လုပ်ထားသည့် ကျောက်မျက်ရတနာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ရတနာတွေကို မြင်ခွင့်တောင် မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ကောင်မ၊ ခုတော့ အားလုံး ငါရပြီ ဟား ဟား... ဟား...”

ဒေါ်ရူပ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။

“မြန်မြန်လုပ်ဗျာ... ဟားတိုက် ရယ်မနေနဲ့... ဟို ကောင်မလေး... သတိမရခင်ပြီးမှ ဖြစ်မှာ...”

ကျွဲကြီးက ခပ်မာမာပြော၍ လောလိုက်သည်။ ဒေါ်ရူပ မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်ပြီး ဦးအံ့ပွားပေးသော အိတ်ကိုယူ၍ ရတနာများ ထည့်သည်။ ဒေါ်ရူပ၏မျက်လုံးများ အရောင်လက်နေသည်၊ အားလုံးထည့်၍ ပြီးသည်အထိလက်များ တုန်နေဆဲ။

“ရော့ တစ်အိတ်ဆီ ဆွဲခဲ့ကြ...”

ဒေါ်ရူပက ငွေဒင်္ဂါးအိတ်ကို ကျွဲကြီးသို့ပေးပြီး ရွှေအိတ်ကို ဦးအံ့ပွားကိုပေးသည်။ သူကတော့ ကျောက်မျက်ရတနာထုပ်ကို ယူသည်။ သူ့အထုပ်က အသေးဆုံးနှင့် တန်ဖိုးအကြီးဆုံး။

“ဟိုကောင်မလေး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရုံပေါ့...”

ဦးအံ့ပွား ဖြေသည်က လွယ်လွန်းသည်။

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ ဒါဆို သူ့သတိပြန်ရတော့ ကျုပ်တို့ သုံးယောက် ယူသွားတယ်ဆိုတာ ရဲကိုတိုင်မှာပေါ့...”

“ဟုတ်သားပဲ...”

ဦးအံ့ပွားနှင့် ဒေါ်ရူပတို့ သဘောပေါက်သွားကြသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

ဦးအံ့ပွားက ကျွဲကြီးကို ပြန်မေးသည်။

“အပြတ်ရှင်းပစ်ခဲ့ရမှာပေါ့...”

“ဘာ...”

ကျွဲကြီး၏ရက်စက်သော သဘောထားကို ဦးအံ့ပွား စက်ဆုပ်

ရွံ့မုန်းမိသည်။

“မင်းက သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့မယ်လို့ ပြောတာလား...”

“သူ့ကို မသတ်ခဲ့ရင် ကိုယ် အသတ်ခံရမှာလဲ ခင်ဗျား စဉ်းစား

...”

“မစဉ်းစားဘူး သူ့ကိုသတ်ရင်တော့ မင်းကို ငါပြန်သတ်မှာပဲ

...”

ဦးအံ့ပွား မျက်နှာကြီး ခက်ထန်လာသည်။

“ခက်တာပဲဗျာ... ခင်ဗျားတို့လို လူတွေနဲ့ အလုပ်အတူ လုပ်မိတာ အန္တရာယ် သိပ်များတာပဲ... ဒါဖြင့် သူ့ကို မသတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့် အပြစ်လွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ခင်ဗျားပြော...”

ဦးအံ့ပွား စဉ်းစားနေသည်။

“ဆွေကို ခေါ်လာခဲ့ရင်ရော...”

“ဟင်... အယ်လိုလုပ်ခေါ်မှာလည်း... ပိုပြီး ဖုက္ခရောက်
ကောင် လုပ်နေပြန်ပြီ...”

ဒေါ်ရွှေပ မကျေနပ်။

“အဲဒီလိုဆို အယ်လိုလုပ်မလဲ... မရွှေပပြော...”

ဒေါ်ရွှေပလည်း အယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။

“ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်မရှိတာက ပိုကောင်း
မယ်ထင်တယ်... အန္တရာယ်ဖြစ်မှတော့ ဒီပစ္စည်းတွေလည်း အား
ခံစားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး...”

“ဒါလည်း မှန်တာပဲ...”

ဦးအံ့ပွား နားလည်လာပြန်သည်။

“အယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို သတ်ပစ်ခဲ့ဖို့တော့ ဝါ လုံးဝ
သဘောမတူဘူး...”

“ဒီလိုဆို ရှင်သွားနှင့်...”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားသွားနှင့်... အပြင်ဘက်ကစောင့်”
ဒေါ်ရွှေပနှင့် ကျွဲကြီးက ဦးအံ့ပွားကို အရင်သွားခိုင်းသည်။

“ဟာ လုံးဝမသွားနိုင်ဘူး... အတူတူထွက်မယ်...”

ခင်နန်းသွေးအတွက် ဦးအံ့ပွား စိတ်မချ။

“ဒုတ်”

“အား...”

ကျွဲကြီးက ဦးအံ့ပွား၏ခေါင်းကို ရာဘာချောင်းနှင့် နှိပ်ရ
လိုက်သည်။ ဦးအံ့ပွားမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ဘာမျှခုခံနိုင်ခြင်းမရှိ
ခေါင်းထဲမှာ မှောင်အတိအမှားပြီး ရတနာခန်းထဲမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့

ထဲကျသွားသည်။

“ဟင်... ဒါ... အယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ...”

ကျွဲကြီးကို ဒေါ်ရွှေပ မကျေနပ်သော ခေါ်သဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားတို့ကို သတ်ပြီး ဒါတွေအားလုံး ကျုပ်
ယူမယ်... ခင်ဗျားတို့နဲ့ဆက်လုပ်ရင်... ကျုပ်ပါ ဖုက္ခရောက်မယ်
... ဖုက္ခတော့ အဖြစ်မခံဘူး... ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို အရင်
သတ်မယ်...”

ကျွဲကြီးက သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထားသည့် ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။ ဓားသွားအရောင်က လက်ကနဲ တောက်သွား၏။

“ဟင်...”

ဒေါ်ရွှေပ ကြောက်လန့်စွာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်
သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး ဒီဓားကို ကောင်မလေး
လက်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့မယ်... ကောင်မလေးကိုတော့ လည်ပင်း
ညစ်သတ်ရမယ်... ဟား ဟား... ပြီတော့... ပစ္စည်းတွေအားလုံး
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းယူမယ်... ဟာ... ဟား...”

ပစ္စည်းများအားလုံး ယူမည်ဆိုသောစကားကြောင့် ဒေါ်ရွှေပ
လောဘလောတက်လာပြီး ကျွဲကြီးကို ကြောက်စိတ်များ ပျောက်သွား
သည်။ ဘေးနားမှာ အသင့်တွေ့ရသည့် ရတနာခန်းခတ်သော သော့
ခလောက်ကြီးကို ဆွဲယူ၍ ကျွဲကြီး၏ မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ကဲ ဟယ်...”

“ဒုတ်”

“အား. . .”

ကျွဲကြီး မထင်မှတ်ပဲ ခံလိုက်ရသည်။ နှာခေါင်း တည့်တည့် ကိုမှန်၍ မျက်နှာမှ သွေးများဖြာကျလာသည်။ ကျွဲကြီး မွန်ထူပြီး မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လဲကျသွားခြင်း မရှိ။

“ဟင်. . .”

ကျွဲကြီး ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့ရှေ့မှာ ကျနေသော သော့ခလောက်ကြီးကို ခြေဖြင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ သော့ခလောက် ကြီး ရတနာခန်းအပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဒေါ်ရူပ ရတနာထုပ်နှင့်အတူ ထွက်ပြေးရန် ချာကနဲ လှည့်လိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ။

“ဒုတ်. . .”

“အား. . .”

ကျွဲကြီးက လက်ထဲမှ ရာဘာပြားနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဒေါ်ရူပ လဲကျသွားသည်။

အခန်း (၂၉)

“ကိုစိုးထိုက်ကြီး အားရပါးရစားနော် . . . ဒါက ယုန်သားဟင်း . . . ရန်ကုန်မှာ မစားရဘူး. . . ဒီမှာလည်း အုန်းတောက ပို့လိုက်လို့ စားရတာ. . .”

မွန်မွန်ဆွေက စိုးထိုက် ပန်းကန်ထဲသို့ ယုန်သားဟင်းများ ထည့်ပေးသည်။ စိုးထိုက် ထမင်းမစားတော့ဘူး ဆိုသည်ကို အမျိုးမျိုး ငြင်းသော်လည်း မရ။ မွန်မွန်ဆွေရော နုနုဆွေရော သူတို့မေမေကပါ ချက်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ပြင်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ခဏလေးပါ စားပါဦး နှင့် အတင်းအဓမ္မ ပြောကြသည်။

“ကိုစိုးထိုက်ကြီးက စိမ်းလိုက်တာ . . .”

“ကိုစိုးထိုက်က ဈေးကိုင်လိုက်တာ . . .”

“သမီးတို့ ဖုန်းဆက်ထားလို့ အန်တီဖြင့် ဘယ်နေ့ရောက်လာမလဲလို့ နေ့တိုင်းမျှော်နေတာ . . .”

အထွေအပေါ့စကား အပြစ်တင်လိုသော စကားများ သားအမိ သုံးယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောကြသည်။

“ကဲပါ ပြင်မှာသာပြင်ပြီး ကျွေးမှာသာ ကျွေးကြပါ။ ဒီကောင် ရှက်လို့ ဟန်လုပ်နေတာပါ . . . စားမှာပါ . . .”

ဇော်ဝင်းသိန်း စကားကြောင့် ငြင်းစရာမရှိ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ပြင် . . . ပြင် . . .”

သားအမိ သုံးယောက် ထမင်းပွဲပြင်ကြ၍ မစားမနေ စားလိုက် ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထမင်းဝိုင်းကို စဝင်တော့ နာရီကြည့်သည်။ ၁၂ နာရီခွဲပြီး ဆယ်မိနစ်ပင် လွန်နေပြီ။

“နည်းနည်းစားပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်မည်”ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

စားရသည်ကိုလည်း လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါ။ အရသာလည်း

မတွေ့ပါ။

“ကိုစိုးထိုက် . . . အားရပါးရ စားစမ်းပါ . . . ဒါက နွားနို့ခဲ ချက်ထားတာ”

မွန်မွန်ဆွေက နွားနို့ခဲချက်များ ထည့်ပေးနေပြန်သည်။ စိုးထိုက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ခင်နန်းသွေးခမျာ အိမ်မှာ နွားနို့ခဲ ချက်များနှင့် တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေရှာမည်။ မွန်မွန်ဆွေ ထည့် ပေးသော နွားနို့ခဲချက်များကို စားချင်စိတ်မရှိ။

အိမ်ပြန်ရောက်မှ ခင်နန်းသွေး ချက်ကျွေးသည့် နွားနို့ခဲချက် နှင့် အဝစားမည်ဟု တွေးနေမိသည်။ မွန်မွန်ဆွေက ထည့်ပေးလိုက် နုနုဆွေက ထည့်ပေးလိုက် သူတို့မေမေက ထည့်ပေးလိုက်နှင့် စိုးထိုက် ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းတွေအများကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဖော်ရွေ၍ စေတနာကောင်းသော အိမ်ရှင်များကို အားနာ စိတ်ဖြင့် စိုးထိုက် မှိတ်ကျိတ်စားနေရသည်။ ဒါတောင် မွန်မွန်ဆွေက မကျေနပ်။

“ကိုစိုးထိုက် စားတာအားရစရာလည်း မကောင်းဘူး . . .”

မွန်မွန်ဆွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိုးထိုက် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဖြူဝင်း သော အသားအရေနှင့် ပြည့်ဖြိုးစွာ လှပသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံတတ်သည်ကြောင့် ကြည်လင်သွက်လက်၍ သောကြာကြယ်လို လင်းလက်သည်။

သို့သော် ခင်နန်းသွေးနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ ခင်နန်းသွေးက ရွန်းလဲ့တောက်ပသော လမင်းကြီးလို လှသည်။ နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားမိပြီး မှ မွန်မွန်ဆွေကို အားနာမိသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ တစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။

“ကဲ . . . ဇော်ဝင်းသိန်း ငါ့ကို ပြန်ပို့တော့ . . .”

“ဟယ် . . . ကိုစိုးထိုက်ကလည်း လောလိုက်တာ . . . နေပါဦး စတော်ဘယ်ရီ ဖျော်ထားတယ် . . . သောက်ပါဦး . . .”

“ဟာ မသောက်နိုင်တော့ဘူး ဝနေပြီ”

စိုးထိုက် ပြန်ချင်လှပြီ။ ၁၂ နာရီခွဲတိတိ အရောက် ပြန်ခဲ့မည် ဟု ခင်နန်းသွေးကို ပြောခဲ့သည်။ နာရီဝက် နောက်ကျနေပြီ။ ယခုထက် ပိုပြီး မကြာသင့်ဟု ထင်သည်။

“သောက်ပါဦးကွာ။ ရပါတယ်၊ မင်းထမင်းစားတာ နည်း ပါတယ်။ ငါက မင်းထက်များပါတယ် ငါတောင် သောက်နိုင်သေး တာပဲ . . .”

ဇော်ဝင်းသိန်းကပါ တားနေပြန်သည်။

“ကဲ သောက်မယ် ပြီးရင် မင်းလိုက်ပို့မလား . . .”

“အေး . . . ပို့မယ် . . .”

စိုးထိုက် ဧည့်ခန်းသို့ ပြောင်းထိုင်ရပြန်သည်။ ဖျော်ထားပြီဟု ဆိုသော်လည်း စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်က တော်တော်နှင့် ရောက်မလား။

“ခူမှ ဖျော်နေကြတာ ထင်ပါရဲ့ . . .”

စိုးထိုက် လူကထိုင်နေသော်လည်း စိတ်က မငြိမ်နိုင်အောင် လှုပ်ရှားလွန်းနေသည်။

“မှားလိုက်တာ ကိုယ့်ဘာသာ ကားယူလာခဲ့မိရင် ကောင်းမှာ”

ဇော်ဝင်းသိန်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။ ကိုယ့် ကားသာ ပါလျှင် ချက်ချင်း ထပြန်၍ ရသည်။

“နန်းတော့ ငါ့ကို ဘယ်လိုများ ထင်မလဲ . . . ထမင်းပွဲပြင်ပြီး

စောင့်နေရတာ ကြာလွန်းသွားပြီ . . . သူ စိတ်ပူနေမလား . . . ကတိမတည်တဲ့လူဆိုပြီး စိတ်ဆိုးနေမလား . . .”

လက်ထပ်ပြီးစမှာ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

“ဒီနေ့မှကွာ . . . သူတို့ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်

လာရတယ် . . .” အားလုံးကို မကျေနပ်။

“ငါ့ကိုက အပြတ်မငြင်းဘဲနဲ့ အားနာပြီး လိုက်လာမိတာ

မှားတယ် . . .”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မကျေနပ်။ ရေခဲခွဲသံ ကြားရသည်။

“ဟင်း . . .”

စိုးထိုက် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ အတွင်းဘက်ခန်းမှ မွန်မွန် ဆွေနှင့် နုနုဆွေ၏ ရယ်သံကို ကြားရသည်။ ဘာတွေပြောပြီ

ဘာကြောင့် ရယ်မှန်းမသိ။ သို့သော် စိုးထိုက်ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ကို သရော်လှောင်ပြောင်နေကြသလို ခံစားရသည်။ လက်မှ နာရီကြည့် လိုက်သည်။

နေ့ ၁ နာရီ နှင့် ၇ မိနစ်။

“သွားပါပြီကွာ သိပ်ကို နောက်ကျနေပြီ . . .”

ထိုင်နေရသည့် ဆက်တီထိုင်ခံမှာ ပူပြင်းတင်းမာနေသလို ခံစားရသည်။ နောက်ထပ် ရယ်သံကြားရပြီး မွန်မွန်ဆွေ ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်ကို စတီးလ် လင်ပန်းလေးပေါ်တင်၍ ယူလာသည်။ မျက်နှာ လေးက ကြည်လင်စွာပြုံးလို့ . . .

“ကိုစိုးထိုက် . . . ဒါ . . . မွန်မွန် ကိုယ်တိုင်ဖျော်ထားတာနော်

. . . သောက်ကြည့် . . .”

မွန်မွန်ဆွေက စိုးထိုက်ရှေ့မှာ ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ချပေးသည်။

“ဟေ့ ငါ့အတွက်တော့ ငါ့မိန်းမ ကိုယ်တိုင်ဖျော်တာ ယူခဲ့”

ဇော်ဝင်းသိန်း ပြောပုံက အဓိပ္ပါယ်နှင့် . . .

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် . . . ဟောဒါက ကိုကိုဇော်အတွက် မမနု ကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးလိုက်တာပါ . . .”

မွန်မွန်ဆွေက ကျန်သောဖန်ခွက်ကို ဇော်ဝင်းသိန်းရှေ့ ချပေး သည်။ ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ စိုးထိုက်ပါ ရောယောင် ပြုံးရသည်။ စိုးထိုက် ခပ်မြန်မြန် သောက်သည်။ တစ်ဝက်လောက် ကုန်သွားပြီ။ ဇော်ဝင်းသိန်းက နည်းနည်းသာ သောက်ရသေးသည်။

“ကောင်းလိုက်တာကွာ ငါ့မိန်းမ လက်ရာကတော့ တကယ် အရသာရှိတာပဲ . . .”

ဇော်ဝင်းသိန်းက ကြားဝါနေသည်။

“ကိုစိုးထိုက်ရော မွန်ဖျော်တာ ကောင်းရဲ့လား . . . ”

“ကောင်းပါတယ် . . . ကောင်းလို့ ဒီမှာမတွေ့ဘူးလား . . .
တစ်ဝက်တောင်ကျသွားပြီ . . . ”

“ဟေး”

မွန်မွန်ဆွေ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးပြီး ပျော်နေ၍
အားလုံးရယ်ကြသည်။

“သူ့ဟာက ကောင်းတယ်သာဆိုတာ ခုထိ ဘာမှ အရာမယွင်း
သေးဘူး . . . ”

ဇော်ဝင်းသိန်းနှင့် စကားနိုင်လုနေကျထုံးစံအတိုင်း စိုးထိုက်
ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် . . . ကိုစိုးထိုက် ပြောတာ
မှန်တယ် . . . ”

မွန်မွန်ဆွေ ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ . . . ကောင်းလွန်းလို့ ကုန်သွားမှာ နှမော
လို့ အရသာခံ သောက်နေတာ . . . ”

“ဟေး . . . ဟုတ်တယ်ကွ ဒါမှ ငါ့ယောက်ျား . . . ”

နုနုဆွေ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီး၍ ရယ်ကြပြန်သည်။

“သူက မြန်မြန်ကုန်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး မှိတ်ကျိတ်သောက်လို့
တစ်ဝက်ကုန်သွားတာ . . . ”

“ဟေး . . . ဟုတ်လိုက်လေ . . . မွန်လိုက်လေ . . . ”

နုနုဆွေ ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံနေသည်။

“ကိုစိုးထိုက် ပြန်ပြောပါဦး . . . ”

မွန်မွန်ဆွေက နှုတ်ခမ်းလေး မစု့တစု့လုပ်ပြီး စိုးထိုက်ကို

တောင်းဆိုနေသည်။ စိုးထိုက် တစ်ကျိက်သောက်လိုက်သည်။

“အရသာရှိတဲ့အစာကိုမှ လူတွေ စုံရေမက်ရေ စားတာပါ . . . ”
မွန်မွန်ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ရသည်။

“ဟေး . . . ဟုတ်တယ်ကွ . . . ဒါမှ ငါတို့ ကိုစိုးကွ . . . ”

မွန်မွန်ဆွေ အခေါ်ပြောင်းသွားသည်ကို စိုးထိုက် သတိထား
လိုက်မိသည်။

“အရသာမရှိရင် မှိတ်ကျိတ်ပြီး နည်းနည်းချင်း စားရတာ”

“ဟေး ဟုတ်လိုက်လေ . . . မွန်လိုက်လေ . . . ”

အားလုံးရယ်ကြသည်။ သို့သော် . . .

စိုးထိုက် ခင်နန်းသွေး မျှော်နေရမှာ သိပ်ကြာပြီကို တွေးမိသွား
သည်။ ပြန်ချင်စိတ်က ပူပူလောလော ဖြစ်လာရပြန်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုပြောပြော ငါကတော့ ငါ့မိန်းမလက်ရာကို
ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ အရသာခံသောက်နိုင်မယ် . . . ”

“ဟာ ဒီကောင်ညစ်နေပြီ . . . ”

ဟု စိုးထိုက် စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . လုပ်မနေနနဲ့ မြန်မြန်သောက်၊ ပြီးရင် ငါ
လိုက်ပို့ရမှာ . . . ”

စိုးထိုက် ဟန်မဆောင်နိုင်ပါ။ ဇော်ဝင်းသိန်း ဟားတိုက် ရယ်
သည်။ ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး နည်းနည်းလေးသောက်သည်။ ဘာမျှ အရာ

မယွင်း။ ဇော်ဝင်းသိန်း၏ မျက်နှာကို စိုးထိုက် ဖြတ်ရိုက် ပစ်ချင်စိတ်ပင်
ဖြစ်မိသည်။

“ဟေ့ကောင် မယုတ်မာနဲ့ မင်းခိမ်နဲ့ သောက်ချင်ရင် ငါ့ပြန်ပို့
ပြီးမှ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးသောက် . . . ”

ဇော်ဝင်းသိန်း ရယ်သည်။

“မင်းကလည်းကွာ ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့ ဒီလောက် လောနေတာလည်း . . . မင်းမှာ ဆူမှဲ့ ပူမှဲ့ မိန်းမရှိတာကျနေတာပဲ . . .”

“ရှိတယ်ကွ . . .”

စိုးထိုက် မခံချင်စိတ်နှင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟင် . . .”

ဇော်ဝင်းသိန်း သာမက မွန်မွန်ဆွေ မျက်နှာလေးပါ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။

“ရှိတယ်ဆိုတာ အဲဒီအိမ်က အဖွားကြီးက စည်းကမ်းကြီးတယ်ကွ . . . ငါ့အဖေမှာလိုက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲမှာ စာချုပ်တစ်ခု ချုပ်ဖို့လုပ်ထားတယ် . . . အခု ငါက သိပ် နောက်ကျနေပြီ . . .”

စိုးထိုက်လက်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ၁ နာရီခွဲပြီးနေပြီ။ ၁ နာရီတိတိ နောက်ကျသွားပြီ။

“ကဲပါကွာ ငါ ပြန်လိုက်ပို့ပါမယ် . . .”

ဇော်ဝင်းသိန်းက သူ့စတော်ဘယ်ရီဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူသောက်သည်။ မွန်မွန်တို့အိမ်က တကယ်တမ်းထွက်ဖြစ်သည်မှာ တစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါး။

အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်တော့ နှစ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည်။

“ကဲ . . . ငါ အထဲမဝင်တော့ဘူး . . .”

ဇော်ဝင်းသိန်းက ခြံရှေ့မှာပင် ကားရပ်သည်။ ခြံတံခါးကြီးက ဖွင့်လျက် -

“အေး . . . ရတယ် . . . သွားတော့ . . .”

စိုးထိုက် အိမ်ကြီးဆီသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ယနေ့မနက်ကမှ လက်ထပ်ထားသော ဇနီးအသစ်စက်စက်လေးကို စိတ်ကျေနပ်အောင် ချော့မော့ တောင်းပန်ရတော့မည်။ ထမင်းစားခဲ့ပြီ ဆိုလျှင် ကျေနပ်မည်မဟုတ်။ ဘာမျှ မစားခဲ့ရသေး၍ ဆာနေသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် အားပါးတရ စားပြရဦးမည်။

“နန်းရေ . . .”

အိမ်အဝင်မှာ ခေါ်ကြည့်သည်။ အတွင်းမှ ထူးသံ မကြားရ။ စိတ်ကောက်နေပြီဟု ထင်လိုက်သည်။

“နန်းရေ . . . မောင် ပြန်လာပြီဟေ့ . . .”

အသံကျယ်ကျယ် အော်ပြောသည်။ တုန့်ပြန်သံ မရှိ။ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ အုပ်ဆောင်းအုပ်ထားသော ထမင်းစားပွဲကို တွေ့ရသည်။ အုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဟင်းများ အသင့်ပြင်လျက်။ သို့သော် အားလုံး အေးနေကြပြီ။ မီးဖိုထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ ခင်နန်းသွေး မရှိ။

“ဘယ်များ သွားပါလိမ့် . . .”

စိတ်ကောက်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်အိပ်နေသည်ထင်၍ စိုးထိုက် ပြုံးလိုက်သည်။ ခင်နန်းသွေး အခန်းတံခါးမှာ ပွင့်လျက်။ အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ ခင်နန်းသွေး မရှိ။

“ဟာ . . . ဒီမှာလည်း မရှိပါလား . . .”

ရေချိုးခန်းသို့ ကြည့်သည်။ မတွေ့။ အိမ်ပေါ်မှာများ ဘုရားတန်တော့နေသလား။ အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်သည်။ ဘယ်မှာမျှ မတွေ့။

“ဟာ ဘယ်သွားပါလိမ့် . . .”

စိုးထိုက် နည်းနည်းပြာသွားသည်။ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းပြီး အနံ့ရှာသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ခင်နန်းသွေး မရှိ။ အိမ်ဝင်း အပြင် ထွက်ကြည့်သည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း ခင်နန်းသွေး မရှိ။

“ငါ့ကို ပုန်းနေတာလား... ဒီအိမ်မှာ ဘယ်နေရာ ပုန်းစရာ ရှိပါလိမ့်...” စိုးထိုက် စဉ်းစားသည်။

“ဟုတ်ပြီ...”

ရတနာသိုက်ကို သတိရသည်။ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟာ ရတနာသိုက်မှာလည်း သော့မရှိပါလား...”

သော့ခလောက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တွေ့သည်။

“ဟာ... ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်...”

စိုးထိုက် စိတ်ပူသွားသည်။ ရတနာခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“အို...”

စိုးထိုက် အထိတ်အလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ရတနာခန်းထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ လဲကျနေသော ဒေါ်ရူပနှင့် ဦးအံ့ပွားကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်းသေတ္တာကြီး သုံးလုံးစလုံး သော့တန်းလန်းနှင့် ပွင့်လျက် အတွင်းမှာ ဘာပစ္စည်းမျှ မရှိ။

“ဒီအထဲက ရတနာတွေကို ဘယ်သူယူသွားလဲ...”

စိုးထိုက် မှန်းဆ၍မရ။ ဦးအံ့ပွားနှင့် ဒေါ်ရူပတို့၏ အနီးမှာ လည်း ဘာမျှမရှိ။

“ဪ... သူတို့ခမျာ လောဘဇောကြောင့် အသက်ဆုံးကြဲ ရတာလား...”

စိုးထိုက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“နန်းကရော ဘယ်ရောက်နေလဲ...”

ရတနာများ မရှိတော့သည်ထက် နန်းမရှိသည်ကို ပို၍ ပူပန်သောက ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် နန်းရော ရတနာတွေပါ ပျောက်နေသည်က ပို၍စဉ်းစားရခက်သည်။

“ဦးအံ့ပွားနှင့် ဒေါ်ရူပက ဒီအိမ်ကို ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာကြတာလဲ၊ ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်လိုရောက်နေကြတာလဲ...”

စဉ်းစားရသည်မှာ အခက်အခဲချည်း ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မကျေနပ်။

“ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါ့အပြစ်ပဲ...”

အရေးကြီးသည့်အချိန်တွင် အိမ်မှာမရှိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကိုယ်သာ အိမ်မှာရှိလျှင် ဤသို့ဖြစ်မည်မထင်။ ဇော်ဝင်းသိန်း၊ မွန်မွန်ဆွေနှင့် နုနုဆွေ တို့ကိုလည်း လုံးဝမကျေနပ်။ သူတို့ အနိုင်ကျင့်သည်ကို အားနာပြီး လိုက်သွားမိ၍ ခုတော့ ကိုယ့်မှာ ဘာမျှမသိ။

“ဦးအံ့ပွားနှင့် ဒေါ်ရူပကိုသတ်ပြီး ရတနာတွေ ဘယ်သူယူသွားလဲ...”

“နန်းယူပြီး ထွက်သွားတာလား...”

မဖြစ်နိုင်။ မတွေ့ရက်။

“ငါ့ကို စိတ်နာပြီးတော့များ ရတနာတွေယူပြီး ထွက်သွားတာလား...”

မဟုတ်နိုင်၊ လုံးဝမဟုတ်စေချင်။

“နန်းကို ငါဘယ်မှာ လိုက်ရှာရမလဲ...”

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

“ဟင်...”

ဦးအံ့ပွားထံမှ ညည်းသံထွက်လာ၍ စိုးထိုက် ရုတ်တရက်

ထိတ်လန့်သွားသည်။

“သူ မသေသေးဘူး . . . မေ့နေတာ ဖြစ်မယ် . . . ”

ဦးအံ့ပွားအနားသို့ ကပ်ကြည့်သည်။ အသက်ရှူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ရူပကိုပါ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အသက်ရှူ မရှူ သေချာစွာ မတွေ့ရ။ ဒေါ်ရူပ လက်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ပူပူနွေးနွေး နှင့် သွေးတိုးနေဆဲ။

“ဟာ နှစ်ယောက်လုံး မသေသေးဘူး . . . ”

စိုးထိုက် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူတို့ သတိရလာလျှင် ဖြစ်ပျက် ပုံ အကြောင်းစုံကို သိနိုင်မည်။ ရေချိုးခန်းဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ရေခပ် လာခဲ့သည်။

ဗွမ်း . . . ဗွမ်း

နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာကို ရေခွဲခွဲလောင်းထည့်လိုက်သည်။

“အား . . . ”

ဦးအံ့ပွားက ဦးစွာ လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဟင် . . . ”

ဒေါ်ရူပကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဦးအံ့ပွား အံ့အားသင့် နေသည်။

“အင်း . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ”

ဒေါ်ရူပပါ လှုပ်ရှားလာသည်။

“ကလေးရောဟင် ကလေး ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား . . . ”

ဦးအံ့ပွား စိုးရိမ်စွာမေးနေသော ကလေးဆိုသည်မှာ ခင်နန်း

သွေး ဖြစ်ကြောင်း စိုးထိုက် နားလည်သည်။

“နန်းကို မေးတာလား . . . ”

စိုးထိုက် ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ”

ဦးအံ့ပွား လဲနေရာမှ ထထိုင်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့ နန်းကို လုံးဝမတွေ့ရဘူး”

“ဟင် . . . ”

ဦးအံ့ပွား မတ်တပ်ရပ်ပြီး ရတနာခန်းထဲမှ ထွက်သည်။ မီးဖို ဘက်သို့ သွားကြည့်သည်။

“ဟင် . . . ကလေးမရှိတော့ပါလား . . . ”

“အမယ်လေး . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်

. . . ကျွတ် . . . ”

ဒေါ်ရူပ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း လဲနေရာမှ ထသည်။

“ဟိုကောင် ကျွဲကြီး ငါတို့ကို ဆော်သွားတာ . . . ”

“ဟင် . . . ကျွဲကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ . . . ”

စိုးထိုက်က ဦးအံ့ပွားကို အလျင်စလို မေးသည်။

“ကျွဲကြီးဆိုတာ လူမိုက် . . . ဓားပြ . . . ”

“အမယ်လေး . . . ကုန်ပါပြီတော် . . . ရတနာတွေ အားလုံး ပါသွားပြီ . . . ”

အရေးထဲမှ ဒေါ်ရူပက လောဘဇောတိုက်နေ ပြန်သည်။

“မရူပ မင်းအမှတ်မရှိသေးဘူးလား . . . ဒါကြောင့်မို့ မကြံ

ကောင်း မစည်ရာတွေ မလုပ်ချင်ပါနဲ့လို့ ငါပြောတာ မင်း နားမထောင် ဘူး။ ကျွဲကြီး ဘယ်သွားမယ်ထင်လဲ . . . မင်းသိလား . . . ”

“ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ သူကထောင်ထွက် မိသားစုရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မိန်းမကလည်း သူထောင်ကျနေတုန်း နောက် ယောက်ျား ယူသွားပြီ . . . ”

စိုးထိုက် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“ကဲ ဒါဆိုလည်း နန်းက ဘယ်လို ပျောက်သွားတာလဲဗျာ . . .

အဲဒါရော ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ သိသမျှ အပြည့် အစုံ ပြောကြဗျာ . . . ”

ဦးအံ့ပွားနှင့် ဒေါ်ရူပတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်ရူပ မျက်လွှာ အရင်ချသွားသည်။

“ကဲ မထူးပါဘူး . . . မောင်စိုးထိုက် ဦးလေးတို့ကို မင်း ကြိုက် သလိုလုပ် ဦးလေး အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမယ် . . . ”

ဒေါ်ရူပ ခေါင်းငုံ့နေလေပြီ။

ဦးအံ့ပွားက ဒေါ်ရူပနှင့်အတူ ရွှေတိုဘက်သို့သွားရန် ကား ဝိတ်မှာ ကားစောင့်နေစဉ် ကျွဲကြီးရောက်လာပြီး ပိုက်ဆံတောင်း၍ ဒေါ်ရူပ မကောင်းသော စိတ်ကူးများရလာပြီး မကြံကောင်း မစည်ရာ ကြိမ်ပုံများကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြသည်။

“ဒါဖြင့် နန်းက အခုဘယ်ရောက်နေလဲ နန်းကို သူခေါ်သွား တာလား . . . ပြောစမ်းပါဗျာ . . . ”

ခင်နန်းသွေးအတွက် စိုးထိုက် စိတ်ပူနေရပြီ။

“ဒေါ်ကြီး ပြောပါမယ် . . . မောင်စိုးထိုက်”

ဒေါ်ရူပက ဆက်ပြောသည်။

“ပစ္စည်းတွေအားလုံးယူပြီးတော့ နန်းကို ကျွဲကြီးက သတ်မယ် လို့ပြောတယ် . . . ကိုအံ့ပွားက နန်းကို ဘာမှမလုပ်ရဘူး ဆိုတော့ ကိုအံ့ပွား ခေါင်းကို သူရိုက်ပစ်လိုက်တယ် . . . ”

ကိုအံ့ပွား မေ့လဲကျသွားတော့ ဒေါ်ကြီးက သူ့ကို ရန်လုပ် တယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွဲကြီးက ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို သတ်မယ်

ဆိုပြီး ဓားကို ဆွဲထုတ်တယ်။ ပြီးမှ ဓားကို နန်း လက်ထဲထည့်ခဲ့မယ်။ နန်းကိုတော့ လည်ပင်းညှစ်သတ်မယ် . . . ရတနာတွေအားလုံး သူ တစ်ယောက်ထဲ ယူသွားတော့မယ်လို့ ပြောတယ် . . . ”

“အတော် ယုတ်မာတဲ့လူပဲ . . . ”

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ကြီးက ဘေးနားမှာ တွေ့ရတဲ့ သော့ခလောက်ကြီးနဲ့ သူ့မျက်နှာကို ထုပစ်လိုက်တယ် . . . သူ့မူးမိုက်သွားပေမဲ့ လဲကျ မသွားဘူး။ ဒေါ်ကြီးကို သူ့လက်ထဲက ရာဘာချောင်းနဲ့ လှမ်းရိုက်တော့ ခေါင်းထိပြီး ဒေါ်ကြီးလည်း သတိမေ့သွားတာပဲ . . . ”

“ဒေါ်ကြီးတို့ကို သူ သတ်မသွားတာ တော်သေးတာပေါ့ . . . ”

စိုးထိုက် စဉ်းစားနေသည်။ ကျွဲကြီး မူလအစီအစဉ်မှ ဘာကြောင့် ပြောင်းသွားသနည်း။ ဦးအံ့ပွားနှင့် ဒေါ်ရူပကို ဘာကြောင့် မသတ်ခဲ့ သနည်း။ နန်းကရော ဘယ်ပျောက်နေသနည်း။

“နန်း မေ့လဲနေတာက ထမင်းစားခန်းထဲမှာလား . . . ”

“မဟုတ်ဘူး မီးဖိုခန်းထဲမှာ . . . ”

ဦးအံ့ပွား ဖြေသည်။

“သူ ခင်ဗျားတို့ကို သတ်မသွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ . . . အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အစီအစဉ်ပြောင်းသွားတာ . . . ”

“ဟင် . . . ”

ဒေါ်ရူပရော ဦးအံ့ပွားပါ စိုးထိုက်ပြောမှ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“ငါ ပြန်လာတဲ့ မော်တော်ကားသံကြားလို့ ကျွဲကြီး ရတနာတွေ ယူပြီး ထွက်ပြေးတာလား . . . ”

စိုးထိုက် စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် ခင်နန်းသွေးက ဘာကြောင့် ပျောက်နေရသနည်း။ ခင်နန်းသွေးကို သတ်ပြီးပြီလား။

စဉ်းစားရုံနှင့် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သည်။ သို့သော် တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ခြံလုံး စိုးထိုက် ရွာပြီးပြီ။ ခင်နန်းသွေးကို မတွေ့ရ။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပိုများလာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အတွင်းလူတွေက လောဘဇောတိုက်ပြီး မကြံကောင်းတာတွေ ကြံတော့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တာပေါ့ဗျာ...”

“ရတနာတွေလည်း မရှိတော့ဘူး နန်းလည်း သေသလား ရှင်သလား မသိရဘူး... ခင်ဗျားတို့လည်း ဓားပြမှုဖြစ်မယ် နန်းသာ သေသွားရင် ဒီလူသတ်မှုမှာ ခင်ဗျားတို့လည်း ခံရမယ်...”

“ဒေါ်ကြီးတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်စိုးထိုက်ရယ်... ဒေါ်ကြီး မှားပါတယ်”

ဒေါ်ရူပ ကြောက်လန့်စွာ တောင်းပန်သည်။

“ခုမှ မှားပါတယ်ဆိုလို့ ရမလားကွ အစကတည်းက ဒီလို မကြံစည်ပါနဲ့လို့ မင်းကို ငါပြောခဲ့တာ နားမှမထောင်ဘဲ... လုပ်ပြီး ရင်တော့ ခံရတော့မှာပေါ့...”

ဦးအံ့ပွား၏ စိတ်ထားကို စိုးထိုက် သဘောကျသည်။ ဒေါ်ရူပ ၏ အကြံအစည်ကြောင့်သာ ဦးအံ့ပွား လိုက်ပါရခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း နားလည်လိုက်သည်။ ခင်နန်းသွေး အသက်အန္တရာယ်အတွက် အကာအကွယ်ပေးသည်ကိုလည်း သူတို့စကားများအရ သိရသည်။

“ကဲပါဗျာ... ခု လောလောဆယ်တော့ နန်းကို ပြန်တွေ့ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်... ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်တွေ့ရင် ခင်ဗျား တို့ကိုလည်း အမှုကသက်သာအောင် ကျွန်တော် ကူညီမယ်... နန်း သာ သေသွားရင်တော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှမကူညီနိုင်ဘူး... ခင်ဗျားတို့ အပြစ်နဲ့ ခင်ဗျားခံရမှာပဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... ဟုတ်ပါတယ်...”

ဦးအံ့ပွား စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိပ်များတယ်ဗျာ၊ နန်းရော ကျွန်တော်ရော ဒီပစ္စည်းတွေကို မက်တာ မဟုတ်ဘူး... ဒီပစ္စည်းတွေရပြီးရင် လှူမယ်... ပေးထိုက်တဲ့ လူတွေမျှဝေပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား... အဲဒီ အထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ရှေ့ဆုံးက ပါတယ်ဗျာ...”

“အို... ဒေါ်ကြီး သိပ်ကိုများပါတယ်ကွယ် ဒါတွေအားလုံး ဟာ ဒေါ်ကြီးအပြစ်ပါ... ကိုအံ့ပွားကလည်း တားပါတယ်... ဒေါ်ကြီး မှားပါတယ်...”

ဒေါ်ရူပ မျက်ရည်များစီးကျပြီး ငိုနေပြီ။

“ဒီမယ် မရူပ ခုမှ ငိုမနေနဲ့... ဟိုကောင် ကွဲကြီး ဘယ်သွား မယ် ထင်လဲ အဲဒါ စဉ်းစား... သူ့အဖေဆီ သွားနိုင်လား...”

ဦးအံ့ပွားက ဒေါ်ရူပကို မေးသည်။

“သွားချင် သွားနိုင်တယ် သူ့အဖေနေတာကတော့ မလွဲအံ့ ပေါက်မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ငါသိတယ်... လာ မြစ်ဆိပ်လိုက် ရအောင်...”

ဦးအံ့ပွားက လှေနှင့်ပြေးမည် ထင်သည်။ စိုးထိုက်နေရာမှ ထလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“ဒေါ်ရူပ ခင်ဗျား အိမ်မှာနေခဲ့...”

“အေးအေး စိတ်ချပါကွယ် ဒေါ်ကြီး မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ မရှိတော့ပါဘူး... အရင်ကလိုပဲ ယုံပါ...”

ဒေါ်ရူပ စကားမဆုံးမှပင် ဦးအံ့ပွားနှင့် စိုးထိုက်တို့ အိမ်အပြင်
ရောက်သွားကြပြီ။

“လာဗျာ ကားနဲ့သွားမယ် . . . ”

မြစ်ဆိပ်သို့ ကားဖြင့် သွားကြသည်။ ဦးအံ့ပွား ညွှန်ပြသည့်
အတိုင်း စိုးထိုက်ကားလေးကို မောင်းနေသည်။ မကြာမီမှာ ဧရာဝတီ
မြစ်ကမ်းနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ဟို ရှေ့က မြစ်ဆိပ် . . . ”

ဦးအံ့ပွားက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လှေစုစုလေး နေရာသို့ ညွှန်ပြ
သည်။ စိုးထိုက်၏ ကားလေးမြစ်ကမ်းဘေးမှ သဲပြင်ပေါ်မှာ ရုန်းကန်
ပြေးလွှားနေပါသည်။

အခန်း (၃၀)

လှေဆိပ်မှာ ဘာမျှ ထူးခြားမှု မတွေ့ရ။ တိတ်ဆိတ် ခြောက်
ကပ်လျက်။ နေပူပူ သဲဖြူဖြူမှာ လူပင်မရှိ။ လှေကလေးများသာ
အစုလိုက် ရပ်လျက်သား ရှိသည်။ ကမ်းနားမှ သစ်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေ
သော လှေသမား သုံးယောက်ကို သွားမေးတော့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီ
အတွင်း လှေတစ်စင်းမှ အဝင်အထွက် မရှိသေး။ လှေငှားသူလည်း
တစ်ယောက်မျှ မရှိသေးဟု သိရသည်။

ဦးအံ့ပွား၏ အကြံ ပေးချက်အရ စစ်ကိုင်းချောင်မှ
ဒေါ်ခင်မကြီး၏ ကျောင်းသင်္ခန်းဆီသို့ စိုးထိုက်ကားလေးကို မောင်းလာ
ခဲ့သည်။

“ကွဲကြီးဆိုတာက ဦးဘအောင်ရဲ့သား . . . ဦးဘအောင်ဆို
တာက မြင်းသမား . . . ဒီအိမ်ကြီးမှာ မြင်းထိန်းလုပ်သွားတာ . . . ”

ဦးအံ့ပွားက စိုးထိုက်မသိသေးသော အိမ်ကြီးနှင့် ဆက်စပ်
သူများအကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ အရင်က မြင်းနှစ်ကောင်ရှိတယ်။ ဒေါ်ခင်မကြီး အပျိုအရွယ်တုန်းက ရွာတွေကို မြေသီးစားခ တောင်းဖို့ သွားရင် ကိုယ်တိုင် မြင်းစီးသွားတယ်... တစ်ယောက်တည်းပဲ... ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူး၊ ခါးမှာ ခါးမြှောင်ထိုးပြီး သွားတာပဲ... ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ရွာသားတွေက စိန်ခါးမြှောင် ခင်မကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်... ”

နောက်ကျတော့ ဒေါ်ခင်မကြီးကလည်း အသက်ကြီး လယ်သီး စားခတွေကလည်း မရတော့မှ မြင်းတွေလည်း မထားတော့ဘူး... ရောင်းပစ်လိုက်တာ... ဦးဘအောင်လည်း သူ့ဇာတိ မလွဲအုံးပေါက် ရွာကို ပြန်သွားတယ်... ”

ဒီအိမ်မှာ ဦးဘအောင် ရှိတုန်းက သူ့သားကျွဲကြီးလည်း မကြာ မကြာ ရောက်လာပြီး နေတတ်တယ်။ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ် မြင်းတွေ ဘာတွေ အစာကျွေး၊ ရေချိုး ကူလုပ်ပေးတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ခပ်ပေပေ... ခပ်ဆိုးဆိုး... ”

သူ့အဖေကရိုက်ရင် ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်တာ... ကျုပ်က သနားလို့ အမြဲတမ်းဝင်ဆွဲတယ်... သူ့အဖေကိုတော့ ဒီကောင် သိပ်ကြောက်တယ်... ခုထိ ကြောက်ရတယ်... သူ့အဖေကလည်း ဒေါ်ခင်မကြီးဆိုရင် သိပ်ကြောက် သိပ်ရိုသေတယ်... ”

ဦးအံ့ပွား ပြောနေသည့် အဆက်အစပ်ကို စိုးထိုက် နားလည် လိုက်ပါပြီ။

“ခုကိစ္စမှာ ဒေါ်ခင်မကြီးသာ သိရင်... ကိုဘအောင်ကို ခေါ် ပြောမှာ သေချာတယ်... အဲဒီလို ခေါ်ပြောရင် ကိုဘအောင် မနေဘူး... သူ့သားကို မြေလှန်ရှာမှာပဲ... ”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သို့သော် လူမှုကိစ္စအတွက် တရားနှင့်မွေ့လျော်နေသူကို အနှောင့်အယှက်ပေးရမှာ အားနာမိ သည်။ မပေး၍လည်း မဖြစ်။ ရတနာများထက် ခင်နန်းသွေး ကိစ္စက အရေးကြီးသည်။

“ဘေးရန်ကင်းစွာနဲ့ အသက်ရှင်ရက် ရှိပါစေဗျာ...”
စိုးထိုက် စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဒေါ်ခင်မကြီး၏ မွေရိပ်ကျောင်းသင်္ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း တံခါးပိတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်...။

ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်။
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မဖြစ်အောင် သတိထားပြီး စိုးထိုက် တံခါးခေါက်သည်။

အတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံ မကြားရ။
“မေမေကြီး ကျွန်တော်ပါ... စိုးထိုက်ပါ...”
အတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံကြားရသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

သို့သော် ဒေါ်ခင်မကြီးက တံခါးပေါက်မှာ ပိတ်လျက်သား ထိုင်ထားသည်။ စိုးထိုက်နှင့် ဦးအံ့ပွားကို လှမ်းကြည့်သော်လည်း ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမရှိ။ စိုးထိုက် နားလည်၍ ကျောင်းအပြင် ရပ်လျက်မှပင် ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး ရှင်းပြသည်။

ဒေါ်ခင်မကြီး အေးချမ်းစွာ နားထောင်နေသည်။ စိုးရိမ်ပူပန် ခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း၊ မျက်နှာပျက်ခြင်း တစ်စက်မျှမရှိ။ သူနှင့် ဘာမျှ မပတ်သက်သလို တည်ငြိမ်လျက်။

စိုးထိုက် ပြောပြီးသည်နှင့် ဘေးနားမှာ အသင့်ထားဟန်တူ
သော ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ကျောက်တံကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကျောက်
သင်ပုန်းပေါ်မှာ စာရေးနေသည်။ စိုးထိုက် စောင့်နေသည်။

“ဘာကြောင့် ငါ့ကို စကားမပြောတာပါလိမ့် . . .”

စိုးထိုက်အတွက် ထူးဆန်းနေသည်။

စာရေး၍ပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ခင်မကြီးက ကျောက်သင်ပုန်းကို
ရှေ့မှာချ၍ စိုးထိုက်မြင်အောင်ပြသည်။

အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဝစီပိတ် ကျင့်နေပါပြီ။ အားလုံးကို သံယောဇဉ်
ဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်းတို့မှာ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးသာ
ဖြစ်သည်။ သဗ္ဗေ သတ္တာ ကမ္မသကာဟုသာ တရားနှလုံးသွင်းကြပါ။
ပြန်နိုင်ပါပြီဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ခင်နန်းသွေးအတွက် စိတ်ပူသော်လည်း မေမေကြီးကို အံ့ဩ
လေးစားစွာ ကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်ရသည်။

ကျောင်းသင်ခန်းရှေ့မှ မြေပြင်မှာပင် ဒူးထောက် ထိုင်လျက်
မေမေကြီးကို စိုးထိုက် ကန်တော့သည်။ ဦးအံ့ပွားပါ စိုးထိုက်နှင့်အတူ
ကန်တော့သည်။

ကန်တော့၍ ပြီးသည်နှင့် ကျောင်းသင်ခန်းတံခါး ဖြည်းညှင်းစွာ
ပိတ်သွားလေသည်။

အခန်း (၃၁)

ခင်နန်းသွေး နောက်သို့ ကျွဲကြီးလိုက်နေသည်။
သို့သော် ကျွဲကြီးက သတိရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ
နိပ်မိပြီး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်မည်စိုး၍ ပြေးမလိုက်။ ခြေလှမ်း ကြကြ
လှမ်းပြီး မှီအောင် လိုက်နေသည်။

သူက ပြေးလိုက်လျှင် ခင်နန်းသွေး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာ
ပြေးသွားလိမ့်မည်။ လမ်းဘေးမှ အိမ်များကို အော်ဟစ် အကူအညီ
တောင်းချင် တောင်းလိမ့်မည်။

ခုတော့ ခင်နန်းသွေးက ပြေးခြင်းမရှိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း
အကူအညီ မတောင်း။ မကြာခဏ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး ခပ်မြန်မြန်
သွားနေသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်ချိန်မှာ ကျွဲကြီးက ရပ်နေရန် လက်ပြ
သည်။ သို့သော် ခင်နန်းသွေးက မရပ်။ အမြန်သွားဆဲ။ ကျွဲကြီးကလည်း
လိုက်နေဆဲ။

“ဟိုက် . . . ခွေးမ ငါ့ကို ညစ်ပြီ . . .”

ကျွဲကြီး ခုမှ နားလည်သွားသည်။ ဆက်သွားလျှင် မကြာခင် ရဲစခန်းသို့ ရောက်မည်။ ကျွဲကြီး ရုတ်တရက် နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုမိလျှင်လည်း အသေသတ်နိုင်ဖို့ မလွယ်။ လမ်းပေါ်မှာ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းလျှင် ကိုယ်သာ ဒုက္ခဖြစ်မည်။ ဟိုအိမ်မှာလည်း ဒေါ်ရူပနှင့် ဦးအံ့ပွား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခုချိန်ဆိုလျှင် သူတို့ကလည်း သတိရပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ သိချင် သိနေကြတော့မည်။ ခုချိန်မှာ အလုပ်သင့်ဆုံးက အဝေးဆုံးသို့ ပြေးရန် ဖြစ်သည်။ ရတနာထုပ် သုံးခုစလုံးလည်း သူ့လက်ထဲမှ အိတ်ကြီးထဲတွင် ပါလာခဲ့ပြီ။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလွတ်အောင် ပြေးရမယ် . . . ဖြစ်နိုင်သမျှ အဝေးကြီးကို ရောက်အောင် ပြေးရမည်။ ဤနိုင်ငံ၏ အပြင်သို့ ရောက်အောင် ပြေးနိုင်လျှင် ပိုကောင်းမည် . . .”

လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ပခုံးပေါ်မှာ လွှဲထမ်းလိုက်ပြီး ကျွဲကြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လှမ်းလိုက်သည်။ စိတ်မချ၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သေးသည်။

“ဟင် . . .”

ကျွဲကြီး ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခုနကလိုက်၍ ပြေးနေသော မိန်းကလေးမှာ ခု သူကပြေးတော့ သူ့နောက်မှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် လိုက်လာနေသည်။

“အာဂသတ္တိပါလား၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ သူ့ ငါ့ကို ဖမ်းမလို့လား”

ကျွဲကြီး အမြန်ဆုံးလျှောက်သည်။ ကားလမ်းမကြီးနှင့် နီးလာပြီ။ ကားဂိတ်ဆီသို့ ခြေဦးတည့်လိုက်သည်။ ကျွဲကြီးနောက်သို့ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ ငါ့နောက်ကို တည့်တည့်လိုက်နေတာပါလား . . .”

အခြေအနေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီဟု ကျွဲကြီး နားလည်လိုက်သည်။ စောစောလေးကပင် ကိုယ်ကလိုက်၍ သူက ပြေးသူ၊ ခု ကိုယ်က ပြေး၍ သူက လိုက်သူ ဖြစ်နေပြီ။ လမ်းတစ်ဖက်တွင် ရွှေဘိုသို့ ထွက်မည့် ဟိုင်းလတ်ကားတစ်စီးကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

ကျွဲကြီး ပြေးပြီး လမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ မောင်းထွက်စဖြူဖြစ်သော ဟိုင်းလတ်ကားပေါ်သို့ အချိန်မီ ရောက်သွားသည်။ ကားနောက်ဖက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခင်နန်းသွေး ကားလမ်းတစ်ဖက်မှာပင် ကျန်နေခဲ့သည်။

“မှတ်ထား . . .”

ကျွဲကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ ထိုင်စရာ နေရာမရ။ ကိစ္စမရှိ။ နောက်ဖက်ထောင့်နားမှာ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည့် အိတ်ကြီးတစ်လုံး၏ ဘေးဘက်တစ်ခြမ်း လွတ်နေသည်။ ထိုနေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆန်အိတ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသူက ကျွဲကြီးကို ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ အလိုလို တိုးပေးသည်။ သူ၏ အရပ်ဆိုးဆိုး မျက်နှာကြမ်းကြီးကို ကြောက်သွားဟန်တူသည်။ ကျွဲကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ ဆန်အိတ်ပေါ်မှာထိုင်၍ ရတနာထုပ်ကြီးကို ပေါင်ခွင်ကြားမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“လွတ်ပြီ . . . ကျွတ်ပြီ . . . ငါသူဌေးဖြစ်ပြီ . . .”

ကျွဲကြီး စိတ်ထဲမှာ ကြွေးကြော်နေမိသည်။ ရွှေဘို ရောက်ပြီး မြစ်ကြီးနားသို့ ရထားဖြင့် ဆက်လိုက်မည်။ မြစ်ကြီးနားမှာ ပစ္စည်းအချို့ကို ရောင်းပြီး လေယာဉ်ပျံဖြင့် ရန်ကုန်သို့ သွားမည်။ ရန်ကုန်မှ တဆင့် စက်လှေနှင့် ကော့သောင်အထိ သွားမည်။ ထောင်ကျစဉ်က ကော့သောင်ဆီ အုန်းခြံအကျဉ်းစခန်းမှာ နေခဲ့ဖူးသည်။ ကော့သောင်

ရောက်လျှင် ဟိုဆက်အထိ ကူး၍ရသည်။
 “ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဖမ်းလို့မရတော့ဘူး . . . ”
 ကားကို မြန်မြန်မောင်းပြီး အဝေးဆုံးသို့ အမြန်ဆုံး
 ရောက်သွားစေချင်သည်။ သို့သော် ကားက နှေးနေ၍ အားမရ။
 “ပြေးလိုက်စမ်းပါ . . . မြန်မြန်ပြေးလိုက်စမ်းပါ . . . ”
 ကွဲကြီး ဆန္ဒစောနေသည်။

အခန်း (၃၂)

ကွဲကြီးကို မှီခါနီးမှ ရွှေဘိုကားကြီးနှင့် ပါသွား၍ ခင်နန်းသွေး
 မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးပြီးနောက် ထွက်မည့်
 ကား စောင့်သည်။ ကားဂိတ်တွင် ကားတစ်စင်းမျှ မရှိ။ ဘာလုပ်ရမှန်း
 မသိ။ ကွဲကြီးကို မျက်ချည်ပြတ်သွားတော့မည်။ ကွဲကြီးနှင့် အတူ
 ရတနာများအားလုံး ပါသွားသည်။ ကွဲကြီးကို အလွတ်မခံနိုင်။
 “ငါတို့အားလုံးကို သတ်ပြီး ရတနာတွေ ယူမယ်ဆိုတဲ့လူ . . . ”
 ခင်နန်းသွေး သတိရပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ ဒေါ်ဂူပ
 နှင့် ကွဲကြီး စကားပြောနေသည်ကို ကြားရသည်။ ကိုယ့်ကိုပါ လည်ပင်း
 ညှစ်သတ်ရန် ပြောဆိုနေသံ ကြားရသည်။ ခင်နန်းသွေး ဒေါသဖြစ်
 ခဲ့ရသည်။
 ကွဲကြီးကို အလစ်မှာ ဝင်ရိုက်နိုင်ရန် တုတ်ကြီးကြီး တစ်ချောင်း
 ရှာနေစဉ် ရတနာခန်းထဲမှ ဒေါ်ဂူပနှင့် ကွဲကြီးတို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
 ဖြစ်သံများကို ကြားရသည်။ ရတနာခန်း၏ သော့ခလောက်ကြီး အခန်းပြင်

လွင့်ထွက်လာသည်။

“ဒုတ် . . .”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဒေါ်ရူပ၏ ညည်းသံကြားရသည်။ ဒေါ်ရူပကို သတ်လိုက်ပြီလား။ ခင်နန်းသွေး ထိတ်လန့်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင်-

“ဟင် . . . နင် . . .”

ကျွဲကြီးက အခန်းဝမှာ ရောက်လာ၍ အပြင်မှ ခင်နန်းသွေးကို မြင်သွားသည်။ ခင်နန်းသွေး ရုတ်တရက် ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ . . . မပြေးနဲ့ ရပ်စမ်း . . . ရပ် . . .”

ရတနာထုပ်ကို ဆွဲယူ၍ ကျွဲကြီး ခင်နန်းသွေး နောက်သို့ လိုက်သည်။ ခင်နန်းသွေး မရပ်။ ခြံဝင်းထဲမှတစ်ဆင့် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ ပြေးမသွားဘူး၍ ခင်နန်းသွေး ရှက်သွားသည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း တန်တယ် တဲ့ သေဘေးရှင်ဘေး ရှိတာတောင် အိန္ဒြေပျက်အောင် မပြေးရဘူး”

မေမေကြီးပြောသည်ကို ကြားယောင်မိသည်။ ခင်နန်းသွေး မပြေးတော့ဘဲ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သည်။ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ကျွဲကြီးကလည်း ပြေးမလိုက်ဘဲ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လိုက်လာသည်။

“လိုက်ခဲ့လေ . . .”

ခင်နန်းသွေးက ရဲစခန်းဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သည်။ ရဲစခန်းနှင့် နီးလာတော့ ကျွဲကြီးရိပ်မိဟန်တူသည်။ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားသည်။ ကိုယ့်အတွက် လွတ်မြောက်သွားပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွဲကြီးလည်း လွတ်မြောက်သွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

ကျွဲကြီးနှင့်အတူ ရတနာများ ပါသွားပြီ။ ရတနာများကို မှက်မော၍ မဟုတ်သော်လည်း ကျွဲကြီး မတရားရယူသွားသည်ကို မကျေနပ်။ မေမေကြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ မပျောက်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော ရတနာများ ကိုယ့်ကိုသော့များ လွဲအပ်ပြီးခါမှ ဆုံးရှုံးသွားရမည်ကို အဖြစ်မခံချင်။

ဤရတနာများနှင့် မေမေကြီးအတွက် ကျောင်းကောင်းကောင်း ဆောက်ပေးချင်သည်။ မေမေကြီးအတွက် လိုအပ်သည်များ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည်။ အလှူအတန်း ပြုချင်သည်။ မိခင် အပါအဝင် ပေးသင့်သူများကို ပေးချင်သည်။ မောင်က မလိုချင်ဟု ဆိုသော်လည်း မောင့်အတွက် လိုအပ်လျှင် အရင်းအနှီး ဖြစ်စေချင်သည်။

မသမာသူက မတရားရယူသည်ကို မခံချင်။ ခင်နန်းသွေး နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကျွဲကြီးနောက်သို့ လိုက်သည်။ ကျွဲကြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းပိုသွက်သွက် လှမ်းသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခင်နန်းသွေး အားတက်သွားသည်။ ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်အောင် လှမ်းပြီး အမှီလိုက်သည်။ ခုတော့ ရွှေတိုသွားမည့် ကားကြီးနှင့် ပါသွားသည်။

“တီ . . . တီ . . .”

ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စင်း ကားဂိတ်မှာ ထိုးဆိုက်လာသည်။ ဆင်းသူများ ဆင်းနေကြသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ . . .”

ခင်နန်းသွေး သွားမေးသည်။

“ရွှေတို . . .”

“လိုက်မယ် . . .”

ခင်နန်းသွေး ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ကားကြီးက မထွက်သေး။ နောက်ထပ် တက်မည့်သူများကို စောင့်နေသည်။

“လိုက်မှာလား . . . လာ . . . လာ . . . ရွှေဘို . . . ခုထွက်မှာ”
ကားစပယ်ယာက အဝေးမှလာနေသူ နှစ်ဦးကို လှမ်းခေါ်နေသည်။

“ဟိုင်းလပ်ကားကို မှီမှာ မဟုတ်တော့ဘူး . . . ကွဲကြီး လွတ်သွားတော့မယ် . . . ”

ခင်နန်းသွေး ရင်ထဲမှာ ပူပူလောလော ဖြစ်နေသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ လာသူနှစ်ယောက် ကားပေါ်ရောက်ပြီ။

“ရွှေဘို . . . ရွှေဘို . . . လိုက်မှာလား . . . ”
ကားစပယ်ယာက ခေါ်နေဆဲ။ ကားကြီးက စောင့်နေဆဲ။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . ”
“ထွန်းမောင်ရေ သွားမယ်ဟေ့ . . . ”

ကားမောင်းသူက ထွက်ချင်ပြီ။
“နေပါဦးဗျာ . . . ခဏစောင့်ပါဦး . . . ”

“မနေနိုင်ဘူးကွာ ခရီးသည်တွေလည်း အားနာဦးမှပေါ့။ မင်းလောဘကြီးတိုင်း နောက်ကျမခံနိုင်ဘူးကွ . . . ”

ကားမောင်းသူ၏နောက်မှာ ထိုင်သော လူကြီးက ခပ်မာမာ လှမ်းပြောသည်။

“သွားမယ်ဟေ့ . . . ”
ကားသမားက ကားကို မောင်းထွက်လိုက်၍ စပယ်ယာ ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။

“ဟင်း . . . တော်ပါသေးရဲ့ . . . ”

သို့သော် ရှေ့ကား၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရတော့ပါ။ ကားကြီး မောင်းနေသည်ကတော့ မြန်သည်။ သို့သော် ကွဲကြီးလိုက်သွားသောကားမှာ ဟိုင်းလပ်ကားဖြစ်၍ ပိုမြန်လိမ့်မည်ဟု ခင်နန်းသွေး ထင်သည်။

“ငါ . . . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . ဘယ်သူ့ကို အကူအညီ တောင်းရမလဲ . . . ”

ခင်နန်းသွေး စိတ်အားပျက်မိသည်။ သူ့ဘဝမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘယ်သူနှင့်မျှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မပေါင်းခဲ့ရ။ လူများနှင့် မရင်းမနှီး ဖြစ်နေသည်။ လူတွေကိုလည်း မယုံရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။ ပေါင်းသင်းရသမျှ လူနည်းစုလေးမှာ ယုံကြည်ရသူမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ဦးအံ့ပွားကို စိတ်ကောင်းရှိသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့မိသည်။ ခုတော့ ဦးအံ့ပွား ပါ ဒေါ်ရူပ၊ ကွဲကြီးတို့နှင့် ပေါင်းပြီး ရတနာများကို လုယက်သူ ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ရူပကို သစ္စာရှိသော လူယုံတော်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သစ္စာမရှိသော ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းသူ ဖြစ်နေသည်။

မေမေကြီး . . . ။
မေမေကြီးကတော့ သူ့အပေါ်မှာ စေတနာထားသည်။

တာဝန်ကျေသည်။ သို့သော် သူ့ကို ချစ်ခင်မေတ္တာမပေးခဲ့။ စည်းကမ်းတင်းကျပ်မှုများသာ ပြုခဲ့သည်။

မေမေ . . . ။
မွေးသည့်မိခင် ဖြစ်သော်လည်း ရတနာများအပေါ်မှာ လောဘတက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေဆုံးပြီးတော့ နောက်အိမ်ထောင်ပြု၍ သူ့ကို အလွယ်တကူ ခွဲခွာခဲ့သည်။

မောင် . . . ကိုစိုးထိုက် . . . ။

သူ့ကို ချစ်ခဲ့သည်။ အယုံကြီးယုံ၍ အပုံကြီး ပုံခဲ့သည်။ သို့သော် ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ ပြန်လာမည်ပြောပြီး တစ်နာရီကျော်သည် အထိ ရောက်မလာခဲ့။ ဤကြားထဲမှာ သူ့အရိုက်ခံရသည်။ ရတနာများ လှယ်ကံခံရသည်။ သူ့သတိပြန်ရပြီး ကျွဲကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည် အထိ ပြန်ရောက်မလာခဲ့။ သူ့သာ အချိန်မီ ရောက်လာခဲ့လျှင် ဤသို့ ဖြစ်မည် မဟုတ်။ သူ သူငယ်ချင်းဆိုသူ၏ ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် နှင့်အတူ ပါသွားသည်။ သူ့ကိုရော ထမင်းစားဖို့ကိုရော မေ့သွားသည်။

“ဘယ်က မိန်းကလေးတွေလဲ . . . ဘယ်သူတွေလဲ . . . ဘယ် ကို သွားကြတာလဲ . . . ”

ခင်နန်းသွေး မသိ။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားရ သည်။ မောင်ကို စတင်ပြီး မကျေမနပ် တွေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါကတော့ အချိန်မှီအောင် အမြန်ချက်ပြီး သူ့ကိုမျှော်လိုက် ရတာ . . . ”

မောင် ကားပေါ်တက်သွားချိန်မှာ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ရယ်ကာ မောကာ ပြောနေသည်ကို မြင်ယောင်လာသည်။

“သူ ငါ့အပေါ်မှာ အလေးအနက်ထားလို့ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ ပြန်လာမယ်ပြောပြီး ရောက်အောင် မလာတာပေါ့ . . . ”

ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားရ၍ မျက်ရည်များ လည်လာသည်။ ခေါင်း မှာလည်း ခုထိ နာနေဆဲ။

“လူတွေဟာ . . . ဘယ်သူ့မှ မယုံရတော့ဘူးလား . . . ”

ခင်နန်းသွေး အထီးကျန်အဖြစ် အားငယ်စွာ ခံစားရ၍ မျက်ရည်များက မျက်လုံးအိမ်မှာ ပြည့်လျှံလာကြသည်။ အပြင်သို့

စီးထွက်မလာခင် အကျီလက်နှင့်တို့၍ သုပ်လိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါ မပါခဲ့။

“ဟောတော့ . . . ”

ခုမှ သတိရသည်။ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှမပါခဲ့။

“ကားခတောင်းရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ . . . ”

ကားက ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ခပ်မှန်မှန် ပြေးနေသည်။

“ကိုစိန်အောင်ရေ . . ကွမ်းယာပါရင် တစ်ရာလောက် ကျေး ပါဦးဟ . . . ”

စောစောက စပယ်ယာကို မာရေကြောရေပြောသူ၏ အသံ ဖြစ်သည်။ ကားမောင်းသူနှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခင်နန်းသွေး ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ကားမောင်းနေသူက ကွမ်းယာဘူးလေး လှမ်းပေးသည်။

“ဟို . . ဦးလေးကျော်ကိုလည်း ပေးလိုက်ပါဦး . . . ဦးလေးကျော် စားလေ . . . ”

ကားသမားက ဘေးဘက်မှ အဘိုးကြီးကိုပါ အပေးခိုင်းနေ သည်။ စေတနာ ကောင်းပုံရသည်ဟု ခင်နန်းသွေး အကဲခတ်နေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ . . ခံတွင်းချဉ်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ . . . ”

ဦးလေးကျော်ဆိုသော အဘိုးကြီးက ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။

“ငါ့အခြေအနေက တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းရတော့မယ် . . . ”

ခင်နန်းသွေး တွေးမိသော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူအညီ မတောင်းရဲ။ ရှေ့မှကားကိုလည်း မမြင်ရ။ ရတနာထုပ်နှင့်အတူ ကျွဲကြီး

လွတ်သွားတော့မည်။ ကားကို အမြန်မောင်းပြီးလိုက်မှ ရှေ့ကားကို မှီမည်။

“ကားဆရာက သဘောကောင်းပုံရတယ် . . . ကူညီချင်စိတ် လည်း ရှိပုံရတယ် . . . အကူအညီတောင်းရရင် ကောင်းမလား . . . ”
ခင်နန်းသွေး ဝန်လေးနေသည်။ နှုတ်မှပြောမထွက် ထိုင် နေရာမှ မရွှေ့မိ။

“ပါသေးတယ် ဆရာရေ . . . နှစ်ယောက်ဆင်းမယ် . . . ”
စပယ်ယာက နောက်မှအော်၍ လမ်းဘေးမှ ဇရပ်ကလေး ရှေ့မှ ကားရပ်သွားသည်။

“ရွှေဘို . . . ရွှေဘို . . . လိုက်မှာလား . . . ”
ကားစပယ်ယာက ခေါ်နေသည်။
“လိုက်မယ်ဟေ့ . . . ဒီတောင်းကြီးကို တင်ပေးပါဦး . . . ”
ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းမဝဝကြီးက စပယ်ယာကို လှမ်းအော်သည်။

“ဟာ . . . တောင်းပါရင် မရဘူး . . . ”
“တင်ခဲ့ပါကွာ . . . သနားပါတယ် . . . ”
ကားဆရာက စပယ်ယာကို လှမ်းပြောပြီး ကားမထွက်သေး တဲ စောင့်နေသည်။

“လူက ဝဝ၊ တောင်းက ကြီးကြီးနဲ့ တောင်းဖိုးကျတော့ ပေးချင် တာ မဟုတ်ဘူး . . . မောင်းပါဗျာ . . . ”

ကားစပယ်ယာက မတင်ချင်။

“အဒေါ်ကြီးက တောင်းဖိုး တစ်ဆယ်ပေးရမယ်နော် . . . ”

ကားမောင်းသူက လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ငါးကျပ်ပဲ ယူပါဟယ် . . . ”

အဒေါ်ကြီးက တောင်းပန်သော လေသံနှင့်ပြောသည်။

“ငါးကျပ်မရဘူးဗျာ . . . ခင်ဗျားတောင်းကြီးက အကြီးကြီးပဲ”
“ရပါတယ်ဟယ် . . . တင်နေကျပါ . . . ”

“ထွန်းမောင် တင်ခဲ့ပါကွာ . . . ”

ကားမောင်းသူကို မကျေမနပ်ပြောရင်း ထွန်းမောင် တောင်း ကြီးကို သွားတင်ပေးရသည်။ အဒေါ်ကြီး ကားပေါ်ရောက်လာသည်။ အချိန်တွေ အများကြီး ကုန်သွားသည်။

“သွားပါပြီ ဘယ်လိုမှ မှီမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး . . . ”

ခင်နန်းသွေး စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။ ကားက ခပ်မှန်မှန် ထွက်လာသည်။ ယခုထက်ပို၍ မြန်မြန်မောင်းစေချင်မိသည်။

“ရှေ့ကားလည်း . . . ဒီကားလိုပဲ . . . လူအတင်အချ လုပ်ရ တာတွေ ရှိမလား . . . ” ခင်နန်းသွေး စဉ်းစားမိသည်။

“ဒီကားထက် ပိုများပါစေ . . . ”

စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ကောင်းမှုတော် ဘုရားကြီး ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ကောင်းမှုတော် ပါသေးလားဟေ့ . . . ”

“ပါတယ်ဆရာရေ . . . ”

ကားမောင်းသူနှင့် စပယ်ယာ အမေးအဖြေ လုပ်နေကြသည်။

“ဟင်း . . . ”

ခင်နန်းသွေး သက်ပြင်းချနေမိသည်။ ဆင်းသူ ဆင်းပြီးလျှင် တက်သူ ခေါ်လိုက် တင်လိုက်နှင့် ကြာဦးမည်။

“ဟင် . . . ဟိုရှေ့မှာ ကားအနီ ကျွဲကြီးစီးသွားတဲ့ ကားလား”

ခင်နန်းသွေး အသေအချာလှမ်းကြည့်သည်။ ဟုတ်နိုင်သည်။ ဟုတ်မည် ထင်သည်။ ကောင်းမှုတော်ဘုရားမှတ်တိုင်မှာ လူ့အတင်အချ လုပ်နေသည်။ တော်တော် ဝေးသေးသည်။

“ဒီကားက အမြန်မောင်းပြီး သူ့ မထွက်ခင် ဗိုပါစေ . . .”

ခင်နန်းသွေး စိတ်က ကားရှေ့သို့ ပြေးနေသည်။ သို့သော် ကားက အရှိန်လျော့လိုက်သည်။

“ဟယ် . . . ဒုက္ခ . . .”

ရှေ့မှကား ထွက်သွားပြီ။ တော်တော်ဝေးနေသေး၍ ကျွဲကြီး ပါမပါကိုပင် လှမ်းမမြင်လိုက်ရ။ ကောင်းမှုတော်မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ် သည်။ မိသားစု လေးယောက်ဆင်းသည်။ ကလေးပါ၍ ဖြည်း ဖြည်း ဆင်းနေသည်။ ရှေ့မှ ကားနီကို အဝေးမှာ လှမ်းမြင်နေဆဲ။ မကြာမီ ပျောက်သွားတော့မည်။

“လိုက်မှာလား . . . လာ . . . လာ . . . အုန်းတောရောက် မယ် . . . ရွှေဘို သွားမယ် . . .”

အဝေးမှ လာနေသူများကို ကားစပယ်ယာ အော်ခေါ်နေသည်။ လာသူများက လိုက်ချင်သည့်ပုံမရှိ။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေ့ကားကို မြင်ရပြီးမှ လွတ်သွားမှာစိုး၍ ခင်နန်းသွေး အရဲစွန့်ပြီး သူ့နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကားဆရာကြီး . . . ခုနမြင်လိုက်ရတဲ့ ကားကို မှီအောင် မောင်းပေးပါ . . .”

“ဟေ . . .”

ခင်နန်းသွေး စကားကြောင့် ကားဆရာ အံ့အားသင့်သွား သည်။

“ကျွန်မတို့အိမ်ကို ဓားပြတိုက်သွားတဲ့ လူဆိုးကျွဲကြီး အဲဒီ ကားပေါ်မှာ ပါသွားလို့ပါ . . .”

ခင်နန်းသွေး ပြောပုံက အမောတကော။ ကားဆရာ ဘေးမှ လူများပါ ခင်နန်းသွေးကို စူးစမ်းသော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့် နေကြသည်။

“သေချာလို့လား . . .”

ကားဆရာက မယုံချင်။

“သေချာပါတယ် . . . စစ်ကိုင်းကားဂိတ်မှာတုန်းက အဲဒီကား ပေါ် တက်သွားတာပါ . . .”

“မင်းက သူ့နောက်ကို လိုက်လာတာလား . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . .”

“ဒါဖြင့် စောစောက ဘာလို့ မပြောတာလဲ . . .”

ကားသမားနောက်မှ ဦးလေးကြီးက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟို . . . ကျမ . . . ကျမ . . . မပြောရဲလို့ပါ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . စိန်အောင် မှီအောင်လိုက်ကွာ . . .”

ဦးလေးကြီးက ကားသမားကို ပြောလိုက်သည်။

“မှီဖို့တော့ မလွယ်ဘူးဗျ . . . သူက ဟိုင်းလပ် . . .”

မော်တော်ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ခုတောင်မှီလာသေးတာပဲ . . . အဲဒီကား အုန်းတော မှာ ရပ်ရင်မှီမှာပေါ့ . . .”

ကားက အမြန်မောင်းသည်။

“အုန်းတော မရောက်ခင်လမ်းဆင်းမဲ့သူ ပါသေးလားဟေ့” ကားမောင်းသူ အော်မေးသည်။

“ပါသေးတယ် . . . ”

နောက်ဘက်မှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အော်ပြောသည်။

“ပါရင်လည်း မရပ်နဲ့တော့ကွာ . . . အုန်းတောကျမှ ဆင်းတော့”

“ဟဲ့ . . . မရပ်လို့ဖြစ်မလား . . . အုန်းတောကနေ ကား ပြန်မစီးနိုင်ပါဘူး . . . ”

“ရှေ့ကားမှာ ပစ္စည်းတွေလှသွားတဲ့ လူပါသွားလို့ဗျ . . . မှီ အောင် လိုက်ရမှာ . . . ”

ကားဆရာနောက်မှ ဦးလေးကြီးက စိတ်အား ထက်သန် နေသည်။

“ဟဲ့ . . . ခဏလေးပါဟဲ့ . . . ”

အဖော်ကြီးကလည်း မလျော့။

“ကဲ . . . မြန်မြန်လုပ်ဗျာ . . . ထွက်ထား . . . ဘာပစ္စည်း ပါသေးလဲ . . . ”

စပယ်ယာက ခပ်လောလော ပြောသည်။

“အဲဒီအထုပ် . . . ”

“ထွက်ဗျာ . . . ထွက်ထား . . . ”

“အမလေးတော် . . . အရေးထဲမှ ဒုက္ခပါပဲ . . . ဓားပြမမိဘဲ ကျုပ်ကအရင် လိမ့်ကျပြီး သေနေပါဦးမယ် . . . ”

အဖော်ကြီးက မကျေနပ်။ ကားက အမြန်မောင်းနေသည်။

ကားပေါ်မှ လူများရှေ့ဆီသို့ အာရုံရောက်နေသည်။ သို့သော် ဟိုင်းလပ် ကားကို မမြင်ရ။

“အုန်းတောကျတော့ အဲဒီကားကို မှီရင် လူဆိုးကျွဲကြီးကို ဘယ်သူက ဖမ်းမှာတုန်း . . . ”

လူတစ်ယောက်က စူးစမ်းသော အမေးဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ဟုတ်တယ် . . . ဦးအောင်သိမ်း . . . ခင်ဗျား ဖမ်းမှာ လား . . . ”

ကားဆရာက ရှေ့ကားကို အမှီလိုက်ခိုင်းသော သူ့နောက်မှ ဦးလေးကြီးကို လှမ်းမေးသည်။

“ဖမ်းမယ်ကွာ . . . မင်းသာ မှီအောင်မောင်း . . . ”

ဦးအောင်သိမ်းဆိုသော လူကြီးက စိတ်အားထက်သန် နေသည်။ ကားဆရာက စက်ရှိုက်ကို မြှင့်လိုက်သည်။ သို့သော် ခုချိန်ထိ ရှေ့ကားကို မမြင်ရသေး။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ရှေ့မှာ ရောက်ပြီလေ . . . ဆင်းမယ်ဟဲ့ . . . ရပ်လေ . . . ”

နောက်မှ အဖွားကြီးက အော်နေပြီ။

“ဟာ . . . အရေးထဲမှကွာ . . . ”

ဦးအောင်သိမ်း စိတ်စောနေသည်။ ကားဆရာက ကားကို အမြန်ရပ်သည်။

“အေး . . . သတိထားလည်း မောင်းပါကွယ် . . . ”

ကွမ်းယာဝါးနေသော အဘိုးကြီးက စိုးရိမ်သည်။

“ဆင်း . . . ဆင်း . . . မြန်မြန်ဆင်း . . . ”

စပယ်ယာက အဘွားကြီးကို အမြန်ဆင်းခိုင်းနေသည်။

“ဟဲ့ . . . ငါ့အထုပ် . . . ”

“ဖုန်း . . . ”

စပယ်ယာက အထုပ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“မောင်း ဆရာရေ . . . ”

“အမယ်လေးတော် . . . ဟင်းရွက်တွေတော့ ကြေကုန်ပါပြီ။”

အဘွားကြီးက မကျေမနပ် ပြောကျန်ခဲ့သည်။ ကားက အမြန် မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီ။

အခန်း (၃၃)

စိုးထိုက်၏ ကားလေး စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာ သည်။

“ကဲ . . . ဦးအံ့ပွား ကျွန်တော်တို့ ခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ . . . ”

စိုးထိုက် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေပြီ။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ . . . ကွဲကြီး အဖေ ဦးဘအောင်ရှိတဲ့ မလွဲအုံးပေါက်ကို လိုက်ရမှာပေါ့ . . . ”

“လှေနဲ့ သွားရမှာလား . . . ”

“မဟုတ်ဘူးကွ . . . မင်းကားနဲ့ ရွာသစ်ကြီးအထိသွားပြီး . . . ရွာသစ်ကြီးကနေ လှေနဲ့သွားရင် . . . မြန်တာပေါ့ . . . ”

“ခင်ဗျား လမ်းသိတယ် မဟုတ်လား . . . ”

“သိတာပေါ့ကွာ . . . ဒီလမ်းတွေ . . . ငါသွားနေကျပဲ . . . ”

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ခင်ဗျား လမ်းသာပြောဗျာ သွားမယ် . . . ”

စိုးထိုက် ကားမောင်းပုံက အလောတကြီးဖြစ်နေ၍ စိုးထိုက် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သောက ဖြစ်နေသည်ကို ဦးအံ့ပွား နားလည်ပါ သည်။

“မှားတယ်ကွာ . . . မရူပ သိပ်မှားတယ် . . . အေးလေ . . . ငါလည်း မှားတာပါပဲ။ မရူပကို အတင်းတားဖို့ကောင်းတယ် . . . တားလို့ မရရင်လည်း . . . ငါပါ သူတို့နဲ့အတူ မပါသင့်ဘူး . . . မဖက် လိုက်တော့ မိုက်ဖက်ပါတာပေါ့ကွာ . . .”

ဦးအံ့ပွား နောင်တ ဖြစ်နေသည်။

“ဒေါ်ရူပနဲ့ ဦးအံ့ပွားက . . .”

စိုးထိုက် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“အင်း . . . သံယောဇဉ်ရှိနေကြတာပေါ့ကွာ . . .။ ဒီခြံကြီး ထဲမှာ တွေ့နေရတာကလည်း ဒါပဲ ရှိတယ်လေ။ သူက စားစရာလေးတွေ ဘာတွေ လာပို့လေ့ရှိတယ်။ မမကြီးအပေါ်မှာလည်း သစ္စာရှိပါတယ် . . . ခုမှ လောဘဇောတက်တာရယ်။ မခံချင်စိတ်ဖြစ်တာရယ် ပေါင်းပြီး မကြံသင့်တာ ကြံစည်တာ။ တစ်နေရာမှာ နှစ်ယောက်အတူ အေးအေး ဆေးဆေး ပေါင်းသင်း နေကြရမယ်ဆိုတော့ ငါလည်းငြင်းရင်။ တားရင်းနဲ့ ပြောမရတော့ လိုက်လျောမိသွားတာပေါ့ကွာ . . .”

စိုးထိုက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းသင်းရေး ကြံစည်တာက ငါတို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းသင်းရေး ပျက်တော့မှာလား . . .”

ခင်နန်းသွေး၏ ချောမောလှပသော ချစ်စရာမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။ ယနေ့ပင် လက်ထပ်သည်။ လက်ထပ်ပြီး တစ်နာရီလောက်ပင် အတူမနေရ။ ဇနီးချောလေးက ပျောက်သွားပြီ။

ပျောက်သည်ကလည်း လူဆိုး၊ လူမိုက် ဓားပြကွဲကြီးနှင့်အတူ။

“နန်း အန္တရာယ် ကင်းပါစေ . . .”

စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ နန်းကို ဘေးရန်ကင်းစွာ ပြန်တွေ့ချင်သည်။ အမြန်ဆုံး ပြန်တွေ့ချင်သည်။

“ဟင် . . .”

ကိုယ့်ဘာသာလည်း မကျေနပ်။ ဇော်ဝင်းသိန်းတို့ အနိုင်ကျင့် သည်ကို အားနာပြီး လိုက်သွားမိသောကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရသည်။ သူ့သာ အိမ်မှာရှိလျှင် ခုလိုဖြစ်မည်မဟုတ်။ လိုက်သွားလျှင်ပင် ဤမျှ မကြာလျှင် အချိန်မီ နန်းကိုကယ်တင်နိုင်မည်။ ခုတော့ တစ်နာရီခွဲ လောက် နောက်ကျ၍ ဤသို့ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင် အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ညာဘက်တွေ့တဲ့ လမ်းကွ . . . ပြီးတော့ . . . အဲဒီလမ်းကြီး အတိုင်း အနောက်ကိုထွက် . . .”

ကားလေးက စစ်ကိုင်းမြို့ထဲမှာ လူစည်ကားရာနေရာကို ရောက်နေပြီ။ ဦးအံ့ပွား ညွှန်ပြသည့်အတိုင်းသာ မောင်းနေရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မလွဲအုံးပေါက်က သူ့အဖေရှိရာကို ကွဲကြီးသွားပါ မလား သံသယဖြစ်နေသည်။ တောင်ပြေးမြောက်လိုက် ဖြစ်နေမှာ စိုးသည်။ သို့သော် တစ်ခြားလည်း လုပ်စရာမရှိ။ ထိုင်နေရသည်ထက် ထင်မြင်ရာကို လိုက်နေရသည်က စိတ်သက်သာသေးသည်။ ကားလေး က စစ်ကိုင်းမြို့မှ အနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာပြီမို့ စိုးထိုက် စက်ရှိန်ကို အမြန်မြှင့် တင်လိုက်သည်။ လမ်းဘေးမှ ထနောင်းပင်လေးများ တစ်ရပ်ရပ် ကျန်နေခဲ့ကြသည်။

“တီ . . . တီ . . . တီ . . . တီ . . .”

ရှေ့မှကားကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကျော်တက်လိုက်သည်။ ရှေ့မှလာနေသော ကားတစ်စင်းနှင့် ခေါင်းတည်မိနေ၍ အမြန်ပိုက်ပြီး ရှောင်လိုက်သည်။ လွတ်သွားသည်။ ကားလေးက အရှိန်ပြင်းစွာ ဆက်ပြေးနေသည်။ ခုချိန်တွင် ဘာဖြစ်မှာမှ မကြောက်။ အရာအားလုံးကို နန်းအတွက် စိုးရိမ်သည်က ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ကောင်းမှုတော်စေတီတော်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ စေတီတော်ကြီးမှာ လျင်မြန်စွာပင် နီး၍ နီး၍လာသည်။ ကောင်းမှုတော် စေတီကြီးကို နန်းနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ဖူးရလျှင် . . . ဟုတွေးမိ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ကောင်းမှုတော် စေတီတော်ကြီးကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ။ ကားလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးနေဆဲ။

အခန်း (၃၄)

ခင်နန်းသွေးတို့ မော်တော်ကားကြီး အုန်းတောကားဂိတ်သို့ ရောက်သောအခါ ထွက်စပြုနေပြီဖြစ်သော ဟိုင်းလပ်ကားအနီကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုကား ထွက်နေပြီ . . .”

ခင်နန်းသွေးက ပြသည်။

“အရှိန်မလျော့နဲ့ အဲဒီကားကို ကျော်ပြီးရပ်လိုက် . . .”

ဦးအောင်သိမ်းက ကားဆရာ ကိုစိန်အောင်ကို လှမ်းပြောသည်။ ကိုစိန်အောင်က ဦးအောင်သိမ်း ပြောသည့်အတိုင်း ရှေ့မှ ထွက်စပြုနေသည့် ဟိုင်းလပ်ကားကို ကျော်မောင်းပြီး ရပ်ရန် လက်ပြသည်။

“တီ . . . တီ . . . တီ . . . တီ . . .”

ဟိုင်းလပ်ကားသမားက သူ့ယာဉ်ကြောကို ပိတ်ဆို့၍ မကျေနပ်။

“ခဏရပ်ဦး . . . ခဏရပ်ဦး . . .”

ဦးအောင်သိမ်းနှင့် ဦးကျော်ကပါ လှမ်းအော်ပြောသည်။
ဟိုင်းလပ်ကားမှာ ရှေ့မှ ဘတ်စ်ကားကြီး ပိတ်ရပ်လိုက်၍ အမြန်
ဘရိတ်အုပ်ပြီး ရပ်လိုက်ရသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲဗျ . . . ဘာလို့ ရပ်ရမှာလဲ . . .”

ဟိုင်းလပ်ကားမောင်းသူ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲကွ . . . မိုက်ရိုင်းလှချည်လား . . .”

ဟိုင်းလပ်ကားပေါ်မှ လူများကလည်း ရုတ်တရက်
ကားဘရိတ် အုပ်လိုက်ရ၍ မကျေမနပ် ပြောဆိုကြသည်။

“ရပ်ရမှာပေါ့ကွ . . . မင်းတို့ ကားပေါ်မှာ လူဆိုးဓားပြ
ကျွဲကြီးပါတယ် . . .”

ဦးအောင်သိမ်းက ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။

“ဟင် . . .”

ဟိုင်းလပ်ကားနောက်ပိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်လာသည့် ကျွဲကြီး
ကြား၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

“လာကြလေကွာ . . . ကားပေါ်က လူငယ်တွေ ဆင်းကြ . .
ဒါဟာ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူးကွ . . ဒီလိုကြည့်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဦးအောင်သိမ်းက အားလုံးကို နှိုးဆော်နေသည်။

“ဟေ့ . . . ငါပါဆင်းမယ် . . .”

ဦးလေးကျော်ဆိုသော အဘိုးကြီးက သူ့နေရာမှ ထလိုက်
သည်။

“လာဟေ့ . . . ဆင်းမယ် . . .”

ကျန်သည့် ယောက်ျားများပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဆင်းနေကြပြီ။

မိန်းမများကတော့ စိုးရိမ်သော အကြည့်များနှင့် ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ကြ
သည်။ ကားကို အမြန်မောင်းပေးပြီး ကူညီသော ကားသမားကြီးနှင့်
တကွ ကူညီတတ်သော လူကြီးနှစ်ဦးအပါအဝင် ကားပေါ်မှ လူများကို
ခင်နန်းသွေး အံ့ဩလေးစားစွာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ တကယ်အရေး
ကြုံလျှင် လူများ၏ ကူညီတတ်သော မေတ္တာ၊ စေတနာကိုလည်း
နားလည်စွာ ခံစားရသည်။

“မိန်းကလေး မင်းပြောတာ သေချာတယ်နော် . . .”

ဦးအောင်သိမ်းက ကားပေါ်မှဆင်းရင်း ခင်နန်းသွေးကို
လှမ်းမေးသည်။

“သေချာပါတယ် . . .”

“အဲဒီကျွဲကြီးဆိုတာကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား . . .”

“သိပါတယ် . . .”

“သိရင် လာ . . . ဆင်းပြ . . .”

ခင်နန်းသွေး ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ရှေ့ကားမှ လူများ
ဆူဆူညီညီ ပြောဖို့ ဆင်းလာကြ၍ ဟိုင်းလပ်ကားပေါ်မှ လူများပါ
ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အခြေအနေကို ကျွဲကြီး နားလည်
သွားပြီ။ ဟန်မပျက်လုပ်နေ၍မရ။ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး အိတ်ကို
ဆွဲ၍ ကျွဲကြီးထွက်ပြေးသည်။

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . ပြေးပြီ . . . အဲဒါ ကျွဲကြီးပဲ . . .”

ခင်နန်းသွေးက ညွှန်ပြောဆိုသည်။

“ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့ . . . မပြေးနဲ့ . . .”

လူငယ်များ ကျွဲကြီးနောက်သို့ လိုက်ကြသည်။ အုန်းတော
ကားဂိတ်မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဓားပြဗျို . . . ဓားပြ

. . . ရှေ့က ဖမ်းလိုက်ကြပါ . . . လမ်းဘေးမှ ဘုမသိဘမသိ ရပ်ကြည့်နေသူများကို နောက်မှလိုက်သော လူငယ်များက အော်ဟစ် အကူအညီ တောင်းကြသည်။ ဘေးမှကြည့်နေသူများပါ ရောယောင် လိုက်လာကြသည်။

“ဓားပြဗျို . . . ဓားပြ . . . ဓားပြ . . . ”

အော်သံများ ဆူညံလာသည်။ လိုက်သူတွေ ပိုများလာသည်။ ကွဲကြီးအတွက် လွတ်မြောက်ရန် ခက်လာသည်။ နောက်မှ လူများ၏ အော်သံကြောင့် ရှေ့မှလူများက ဝိုင်းဖမ်းရန် ဆီးကြိုနေကြသည်။ ကွဲကြီးနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လူအုပ်ထဲမှာ ခင်နန်းသွေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လာ၍ ဤသို့ အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။ သူသာ လိုက်မလာလျှင် ဘာမျှ ပြဿနာ ဖြစ်စရာ မရှိ။ ခင်နန်းသွေးကို ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“ဒီကောင်မလေးကို တစ်ခါတည်း သတ်မပစ်ခဲ့မိတာ . . . ငါသိပ်မှားတာပဲ . . . ”

ကိုယ့်ဘာသာလည်း မကျေနပ်။ ရှေ့မှပြေးလမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ”

ခါးရှည်များ ကိုင်ပြီးစောင့်နေသည့် လူနှစ်ယောက်၊ ညီအစ်ကို ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဆက်ပြေး၍ မဖြစ်တော့။ ဤလူအုပ်သာ မိသွားလျှင် တစ်ယောက်တစ်ချက် ဝိုင်းပြီး ရိုက်ကြ၊ ခုတ်ကြသည်နှင့် အသက်ထွက် သွားမှာ သေချာသည်။

“ဘာလုပ်ရမည်နည်း . . . ”

ကွဲကြီး စဉ်းစားသည်။ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချ လိုက်သည်။ ကွဲကြီး ရှေ့ဆက်မပြေးတော့ဘဲ နောက်ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမလုပ်ကြပါနဲ့ . . . ပစ္စည်းအားလုံးကို ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေးပြီး ကျွန်တော် အဖမ်းခံပါမယ် . . . ”

နောက်မှ လိုက်လာသော လူအုပ်ကြီး တန့်သွားသည်။ ခင်နန်း သွေး ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ကွဲကြီး ခင်နန်းသွေးထံသို့ လျှောက်သွား သည်။ ရတနာထုပ်ကို ခင်နန်းသွေး လက်သို့ပေးသည်။ ခင်နန်းသွေး လှမ်းယူသည်။

“အမယ်လေး . . . ”

ကွဲကြီးက မြန်သည်။ ခင်နန်းသွေးကို ချက်ချင်း ဖမ်းချုပ် ပြီး ခါးကြားမှ ခါးကိုထုတ်၍ နောက်မှ ထောက်ထားလိုက်သည်။ ဗွီဒီယို ဇာတ်ကားတစ်ခုတွင် မြင်ဖူးသည်ကို အတုယူ၍ လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အားလုံး နောက်ဆုတ်နော် . . . မဆုတ်ရင်တော့ ဒီ ကောင် မလေးကိုဓားနဲ့ ထိုးသတ်ရလိမ့်မယ် . . . ”

“ဟာ ဒီကောင်မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ဝိုင်းချကွာ . . . ”

ကွဲကြီး ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွား၍ ခင်နန်းသွေး၏ လည် ပင်းမှာ ရစ်ပတ်ထားသော လက်မောင်းကို တင်းတင်းညှစ်ပြီး ဓားကို လည်း ခင်နန်းသွေး၏ ကျောမှာပိုပြီး ဖိထောက်လိုက်သည်။

“အမလေး . . . မ . . . လုပ်ကြပါနဲ့ . . . အဟွတ် . . . ဟွတ် . . . ”

ခင်နန်းသွေး ကြောက်လန့်စွာ အော်ဟစ်တောင်းပန်သည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . မလုပ်ကြနဲ့ မိန်းကလေး ဒုက္ခရောက် သွားလိမ့်မယ် . . . ”

ဦးအောင်သိမ်းက လူများကို စိုးရိမ်စွာ တောင်းပန်သည်။
“မကပ်နဲ့နော် . . . ကျုပ်နားကို ဘယ်သူမှ မကပ်နဲ့ . . . ကပ်လို့
ကတော့ . . . ဒီကောင်မလေးကို အသေသတ်မှာ . . . မယုံရင်
လုပ်ကြည့်။ သူ့ကို သတ်ပြီးရင် ခင်ဗျားတို့အထဲကလည်း ရသလောက်
တော့ သတ်မှာ . . . ကျုပ်က သေရမဲ့လူ မထူးဘူး . . . ”

ကျွဲကြီးမျက်နှာမှာ သရဲသဘက်စီးသလို ဖြစ်နေသည်။ ရုပ်က
ကြမ်းရသည့်အထဲ အကြောက်နှင့်ယှဉ်သော ရက်စက်မှုကြောင့်
ကြောက်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်နေသူများ ဘယ်သူမှ ရှေ့မတိုးဝံ့ကြ။
“မ . . . မ . . . မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင် . . . ”

ခင်နန်းသွေးမှာ ကူညီသူများကို တောင်းပန်နေရသည်။
ရတနာများကိုလည်း စိတ်နာမိသည်။ ဤရတနာများသည် သူ့ မိသားစု
ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးခဲ့သည်။ ဖေဖေလည်း တစ်သက်လုံး ဝမ်းနည်းစွာ
ခံစားခဲ့ရသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်အန္တရာယ် ကြုံနေရပြီ။
ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ခုတော့ ရတနာများကို
ရဖို့ထက် ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်နေရပြီ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူမှ ရှေ့မတိုးနဲ့ . . . တိုးရင်တော့ ကျုပ်က
ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာ . . . ”

လူအုပ်ကြီးမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြရသည်။ ကျွဲကြီးက
ခင်နန်းသွေးကို ရှေ့သို့ တွန်းခေါ်သွားသည်။ ခင်နန်းသွေး တွန်းတွန်း
ထိုးထိုးနှင့် ပါသွားရသည်။

“ဟာ . . . ဒီလိုဆို . . . ဒီကောင်က လွတ်သွားတော့မှာလား
. . . ဒီအတိုင်း လွတ်ပေးရတော့မှာလား . . . ”

လူတစ်ယောက်က မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ကျွဲကြီးက
အဆောက်အဦး၏ နံရံနားရောက်မှ နံရံဘက်ကို ကျောပေးပြီး ပရိတ်
သတ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ခင်နန်းသွေးကိုတော့ တင်းတင်း
ကျပ်ကျပ် ချုပ်ထားဆဲ။

“ခုချိန်ရောက်မှတော့ ကျွဲကြီးက ဘာမှမကြောက်တော့ဘူး
. . . သူ့ကြောင့် ကျုပ်အကြံအစည်ပျက်ရတာ . . . သူ့ အသက်နဲ့
ကျုပ်အသက်လဲမှာပဲ . . . ”

ကျွဲကြီးက ခင်နန်းသွေး၏ ကျောကို ဓားဖြင့် ထောက်
ထားဆဲ။ ခင်နန်းသွေးမှာ လုံးဝ မလှုပ်ဝံ့။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဓား
သွားက ကျောမှာ စူးစူးနာနာ ထောက်လာ၍ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို
အားတင်း၍ ခံနေရရှာသည်။

“မိန်းကလေးခမျာကွာ . . . ရုပ်ကလေး ချောကချောနဲ့ . . .
လူဆိုးလက်ထဲမှာ အန္တရာယ် ဖြစ်နေရတာတယ် . . . ”

ကြည့်နေသူတစ်ယောက်က စိတ်မကောင်းစကား ဆိုသည်။
အားလုံးမှာ မိန်းကလေးအတွက် စိုးရိမ်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို အန္တရာယ်မဖြစ်စေချင်ရင် ဘယ်သူမှ ကျုပ်
နောက် မလိုက်နဲ့ . . . လိုက်ရင်တော့ ကျုပ်အပြစ်မရှိဘူး . . . ”

ကျွဲကြီးက ခင်နန်းသွေးကို ဓားဖြင့်ထောက်၍ ရှေ့သို့ တွန်းပြီး
ခေါ်သွားသည်။ မျက်စေ့ကလည်း လူအုပ်ဘက်ကို မကြာခဏ
လှည့်ကြည့်နေသည်။ ကားလမ်းမကြီးမှ ဘေးဖက်သို့ဆင်း၍ ယာခင်း
များ ရှိရာဘက်သို့ သွားနေသည်။

“ဟာ . . . ဒီလိုပဲ လွတ်ပေးရတော့မှာလားကွာ . . . ”
ဦးအောင်သိမ်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

“မပေးလို့ တစ်ခုခုလုပ်ရင် မိန်းကလေးသေမှာပေါ့ဗျ . . . ”
ဘေးကလူတစ်ယောက်က မိန်းကလေးအတွက် စိုးရိမ်နေဆဲ။
ကျွဲကြီးနှင့် ခင်နန်းသွေးမှာ တော်တော်လေး ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွား
သည်။ မြင်ကွင်းမှတော့ ပျောက်မသွားသေး။

“တီ . . . တီ . . . တီ . . . တီ . . . ”

“ကျွဲ . . . ကျွဲ . . . ကျွဲ . . . ကျွဲ . . . ”

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာသော ကားလေးတစ်စင်းမှာ လမ်း
ပေါ်တွင် လူအုပ်ကြီးကိုတွေ့၍ ဟွန်းတီးပြီး ဘရိတ်အုပ်၍ အမြန်
ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ . . . ”

ကားပေါ်ပါလာသော ဦးအံ့ပွားက စပ်စုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဓားပြကျွဲကြီး ဓားနဲ့ထောက်ပြီး
ခေါ်သွားလို့ဗျ . . . ”

“ဟင် . . . ခု ဘယ်မှာလဲ . . . ”

စိုးထိုက် စိတ်ပူသွားသည်။

“ဟို . . . မှာ . . . လှမ်းမြင်ရသေးတယ် . . . ”

ဦးအံ့ပွားနှင့် စိုးထိုက် ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်း၍ လှမ်းကြည့်
ကြသည်။ ကုန်းလေးတစ်ခုမှ ပြောင်းခင်းစပ်နားဆီသို့ ကျွဲကြီးနှင့်
ခင်နန်းသွေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟာ . . . အဲ့ဒါ ကျွဲကြီးမို့လား . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဓားပြကျွဲကြီး . . . ”

ဦးအံ့ပွားအမေးကို လူများက ဖြေကြသည်။

“လာ . . . မောင်စိုးထိုက် . . . မင်းနဲ့ ငါနဲ့လိုက်မယ် . . . ”

“ဒီမှာ နေကြပါဦး . . . တစ်ယောက်ယောက် သူ့နောက်
လိုက်လာရင် ကျွဲကြီးက မိန်းကလေးကို သတ်မယ်လို့ ပြောထား
တယ်နော် . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . မိန်းကလေးကျောကို ဓားနဲ့ထောက်ထားတာ
သူက သေလူ တကယ်လုပ်ရင် မိန်းကလေး ဒုက္ခဖြစ်မှာ ရုပ်ကလေးက
ချောချောလေးနဲ့ သနားစရာ . . . ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ . . . ကျုပ်တို့ သတ္တိမရှိလို့ မလိုက်တာ
မဟုတ်ဘူး . . . မိန်းကလေး အသတ်ခံရမှာစိုးလို့ . . . ”

ဓားရှည်ကိုင်ထားသူတစ်ယောက်က သတ္တိနည်းသူဟု အထင်
မခံချင်။

“ကျွန်တော်က မလိုက်လို့ မရဘူးဗျ . . . အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်
မိန်းမ . . . ”

“ဪ . . . ”

စိုးထိုက်ကဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ လူများ နားလည်သွားကြသည်။

“အဲ့ဒါဆိုလည်း မောင်ရင်တို့ သတိထားပြီးလိုက်မှ ဖြစ်မယ်
မိန်းကလေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ပါ . . . ”

စိုးထိုက်နှင့် ဦးအံ့ပွား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

“ငါ . . . ဟိုဘက်အဝေးကြီးက ပတ်လိုက်မယ် . . . မင်းက
ဟိုကြက်ဆူပင်တန်းလေး ကွယ်ပြီး ပြောင်းခင်းဆီကိုလိုက် . . . သူ
မမြင်စေနဲ့ . . . ”

ဦးအံ့ပွားက အကြံပေးသည်။

“တစ်ခြားလူတွေတော့ မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့ဗျာ . . . ဒီကပဲ စောင့်ကြည့်ပေးပါ။ ရဲကိုလည်း သွားခေါ်ပေးပါ . . . လူများများ လိုက်လာရင် . . . သူမြင်ပြီး နန်းကို ဒုက္ခပေးမှာ စိုးလို့ပါ . . .”

စိုးထိုက်က လမ်းပေါ်မှ လူများကို တောင်းပန်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်သူမှ မလိုက်ကြနဲ့ . . . သူ့ ကာယကံရှင်တွေပဲ လိုက်ပါစေ . . . မောင်ရင်တို့လည်း သတိတော့ထားပါ . . .”

လူများ၏ အကြံပေးသံများ ပြောဆိုသံများ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေပြီ။ ဦးအံ့ပွားကတော့ ကျွဲကြီးမထင်မှတ်နိုင်သည့် အဝေးဘက်မှ ကွေ့ဝိုက်ပြေး၍ လိုက်နေပြီ။ စိုးထိုက်ကတော့ အိမ်များ၊ ဆိုင်များ၊ သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူ၍ ကြက်ဆူပင်တန်းလေးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

“သူ့မှာ ဓားပါတယ်နော် . . . လက်နက်တစ်ခုခု ယူသွားပါလား . . .”

လူတစ်ယောက်က စိုးထိုက်ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။ စိုးထိုက် နောက်ပြန်မလှည့်တော့ပါ။ ကြက်ဆူပင်တန်းလေးဆီသို့ ရောက်သွားပြီ။ ကျွဲကြီးနှင့် ခင်နန်းသွေးက အတော်ဝေးသောနေရာမှ ပြောင်းခင်း အစပ်သို့ ရောက်နေပြီ။ စိုးထိုက်က ကြက်ဆူပင်တန်းအဆုံးအထိ ပြေးသွားပြီး၊ ကျွဲကြီး၏မြင်ကွင်းမှ ပြောင်းခင်းကွယ်အောင် စောင့်နေသည်။ ကျွဲကြီးနှင့် ခင်နန်းသွေး ပြောင်းခင်း၏ တစ်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ပြောင်းခင်းဆီသို့ စိုးထိုက် အမြန်ဆုံး ပြေးသွားသည်။ လူများကရပ်လျက် စိုးရိမ်စွာစောင့်ကြည့်ရင်း ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးနေကြသည်။ စိုးထိုက် ပြောင်းခင်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသော

အခါ သတိထားပြီး ကျွဲကြီးနှင့် ခင်နန်းသွေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွဲကြီးနှင့် ခင်နန်းသွေး ပြောင်းခင်းကို လွန်သွားကြပြီ။

ရှေ့မှာ ဝါခင်းရှိသည်။ သူတို့လွန်သွားမှ ဝါခင်း အကာအကွယ်ယူ၍ လိုက်ရန် စိုးထိုက် စောင့်နေလိုက်သည်။ မျက်ခြည်မပြတ်အောင် လိုက်နေလျှင် တစ်နေရာရာမှာတော့ အခွင့်ကောင်းရမည်ဟု စိုးထိုက် မျှော်လင့်ထားသည်။ ကျွဲကြီးမှာ ခင်နန်းသွေးကို ချုပ်ကိုင်၍ သွားနေရသည်မို့ ခရီးသိပ်မတွင်။ ဓားကိုတော့ ကျောမှ ထောက်မထားတော့ပါ။ နောက်မှသာ အသင့်ချိန်ရွယ်ထားသည်။ ရတနာထုပ်ကိုလည်း ဓားကိုင်လက်ဖြင့်ပင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျွဲကြီးနှင့် ခင်နန်းသွေး ဝါခင်းကို လွန်သွားပြီ။ စိုးထိုက် ဝါခင်းဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ဝါခင်းအကာအကွယ်နှင့် နောက်မှလိုက်သည်။ ရှေ့မှာ သစ်တောဌာနမှ ပြုစုထိန်းသိမ်းထားသော သစ်တောစိုက်ခင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျွဲကြီးနှင့် ခင်နန်းသွေး သစ်တောစိုက် င်းအတွင်းမှ ဖြတ်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ ဖြတ်လျှင် နောက်မှလိုက်ရန် ပို၍ အခွင့်အရေးရမည်။ စိုးထိုက် ဝါခင်းထဲမှ စောင့်ကြည့်နေစဉ် ကျွဲကြီးနှင့် ခင်နန်းသွေး သစ်တောစိုက်ခင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

သစ်ပင်ခြံပင်များ ထူထပ်၍ နောက်တည့်တည့်မှ မလိုက်ဘဲ ဘေးဘက်မှ ကွေ့ပတ်လိုက်သည်။ မျက်ခြည်ပြတ်ပြီး ပျောက်သွားမှာ စိုးရသည်။ ဦးအံ့ပွား ဘယ်ဘက်ကလိုက်၍ ဘယ် ရောက် နေမှန်းမသိ။ ကိုယ့်ဘက်က မျက်ခြည်ပြတ်မခံနိုင်။ သူမရိပ်မိအောင်လည်း သတိထားရသည်။ အမှားအယွင်း မခံနိုင်။ နန်းက သူ့ဓားသွားရှေ့မှာ။ နန်းအတွက် အသက်အန္တရာယ် အဖြစ်မခံနိုင်။

မင်္ဂလာဆောင်သည် နေ့မှာ မပျော်ရဘဲ ပူပူလောင်လောင် စိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေရသည်။ တောက နည်းနည်းပါးသော နေရာ ဖြစ်၍ သစ်ပင်အကွယ်တစ်ခုမှ စောင့်ကြည့်နေရသည်။ နန်းကို ကွဲကြီး မတော်မတရား ကြံစည်မှာ စိုးရိမ်မိသည်။ ထိုသို့သာ ကြံစည်လျှင် ပြေးသွားပြီး အသေသတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။ ကွဲကြီးမှာ သူ့အန္တရာယ်ကြောင့် ခရီးတွင်ရန်သာ စိတ်ဝင်စားနေဟန်တူသည်။ ခင်နန်းသွေး၏ လက်တစ်ဖက်ကိုသာ နောက်ဖက်မှ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ခင်နန်းသွေးကို ရှေ့မှ မြန်မြန်သွားခိုင်းနေသည်။ ရတနာများ ထည့်ထားသည့်အိတ်ကလည်း လွယ်အိတ်မဟုတ်၍ လွယ်၍မရ။ ဓားကိုင်လက်ဖြင့်ပင် ကိုင်ထားရသည်။ ဓားကတော့ နောက်မှ ရွယ်လျက်။ ကွဲကြီး နောက်ဖက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။ စိုးထိုက် ခြံတစ်ခုနှင့် ကွယ်၍ ထိုင်ထားရသည်။ တော်တော်ကြာကြာ ကြည့်ပြီး ဘာမျှမတွေ့၍ ကွဲကြီးက အစီအစဉ်တစ်မျိုး ပြောင်းလိုက်သည်။ ခင်နန်းသွေးကို အိတ်ကြီး ကိုင်ခိုင်းပြီး သူက နောက်မှ လိုက်သည်။

“တောက် . . . အညှာအတာ ကင်းလိုက်တဲ့ကောင် . . .”

စိတ်ထဲမှ တောက်ခေါက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်နန်းသွေး ရှေ့မှသွားနေရသည်။ လက်တစ်ဖက်က နောက်မှချုပ်ကိုင်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်က ရတနာအိတ်ကြီးကို ဆွဲထားရသည်။ စိုးထိုက် သစ်ပင်များ၊ ခြံပုတ်များကို ကွယ်၍ ဆက်လိုက်နေရသည်။

“ဘုန်း . . .”

ဟာ ဒုက္ခရောက်ပြီထင်တယ်။ ခင်နန်းသွေးက ရုတ်တရက် လက်ထဲမှ ရတနာထုပ်ကြီးနှင့် ကွဲကြီးကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ကွဲကြီး အလစ်အငိုက် ခံလိုက်ရသည်။ ခင်နန်းသွေး လက်ကို

လည်း ဆောင့်ရုန်းလိုက်၍ လွတ်သွားသည်။ ရတနာထုပ်မှာ အလေးချိန် ရှိ၍ ကွဲကြီး ဦးခေါင်းလည်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် လဲကျခြင်းမရှိ။

“ဟင် . . . နင် . . . ငါ့ကို ရိုက်တယ်၊ နင့်ကို ငါအသေသတ်မယ်”

ကွဲကြီး ဒေါသမီး တောက်လောင်နေပြီ။ ခင်နန်းသွေးကတော့ ကွဲကြီးလက်မှ လွတ်သည်နှင့် ရှေ့တူရူသို့ တဟုန်ထိုးထွက် ပြေးသည်။ ကွဲကြီး ခင်နန်းသွေးနောက် လိုက်သည်။ သို့သော် ခင်နန်းသွေး ရိုက်ချက်ကြောင့် မူးနောက်နေဟန် တူပါသည်။ ပြေးလိုက်နေသော ခြေလှမ်းမှာ ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင် ဖြစ်နေပါသည်။ မကြာမီ ပုံမှန်ပြန် ဖြစ်လာလျှင် ခင်နန်းသွေးကို အမှီလိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲ မှာ ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ စိုးထိုက် ပုန်းကွယ် နေရာမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ . . . ကွဲကြီး . . . ရပ်လိုက်စမ်း . . .”

စိုးထိုက် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကွဲကြီး ပြေးနေရာမှ ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ စိုးထိုက်ကို တွေ့သည်။ လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက် မျှမပါ။

ခင်နန်းသွေး ပြေးနေရာမှ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စိုးထိုက်ကို တွေ့ရ၍ အံ့အားသင့်နေသည်။

“မင်းက ဘာကောင်လဲ . . . သေချင်လို့လား . . .”

စိုးထိုက်ဘက်သို့ ကွဲကြီး လှည့်လာသည်။

“လက်ကဓားကို ချလိုက်စမ်း အဖမ်းခံရင် သက်သာမယ်”

“ဘာကွ . . . ငါ ဘယ်တော့မှ အဖမ်းမခံဘူး . . . ဒီဓားက အောက်ချတဲ့ ဓားမဟုတ်ဘူး . . . မင်းကိုသတ်မယ် . . .”

ကျွဲကြီး ဓားကို အသင့်ချိန်ရွယ်ရင်း စိုးထိုက်ဆီသို့ လာနေသည်။ ခင်နန်းသွေးကတော့ လွတ်သွားပြီ။

ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်မှ လွတ်သွားသော်လည်း ကျွဲကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသော စိုးထိုက်အတွက် ခင်နန်းသွေး စိုးရိမ်နေရပြီ။

“မောင် . . . သတိထား . . . သူ့မှာ ဓားပါတယ် . . . အနားကပ်မခံနဲ့ . . .”

ခင်နန်းသွေး ပြန်ပြေးလာသည်။

“နန်း . . . မလာနဲ့ . . . အုန်းတောဘက်ကို ပြန်ပြေး . . .”

စိုးထိုက်က သတိပေးသည်။ ကျွဲကြီးက စိုးထိုက်ထံသို့ လာနေပြီ။ အနီးဝန်းကျင်မှာ ခုခံစရာ လက်နက်ရှာသည်။ ဘာမျှမမြင်။ သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခုပင်မရှိ။ တစ်စုံတစ်ရာမပါဘဲ လိုက်လာခဲ့မိသည်ကို ခုမှ စိုးထိုက် နောင်တရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဓားနှင့်။ စိုးထိုက် အသင့်အနေအထားနှင့် စောင့်နေလိုက်သည်။ သို့သော် ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ခံပညာ စနစ်တကျ သင်ကြားလေ့ကျင့်ထားတာ ဘာမျှမရှိ။ ခုမှ ထွက်ပြေး၍လည်း မဖြစ်။ မရဲသော်လည်း ပြေးခဲ့စေ။ ဉာဏ်ကိုသုံး၍ ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွဲကြီးက ရှေ့သို့လာနေပြီ။ ကျွဲကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို သတိထားပြီး ကြည့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဓားကိုင်လက်ကို ပို၍ သတိထားသည်။ စိုးထိုက်လှုပ်ရှား၍ လွယ်ကူအောင် ခြေထောက်ကို ခွဲ၍ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွဲကြီး . . . ဓားပြ . . . ရှေ့မတိုးနဲ့ . . .”

ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လှမ်းအော်ပြောသည်။

“အေး . . . ဒီကောင်ကို သတ်ပြီးရင် . . . နင့်ကိုလည်း သတ်မယ် . . . စိတ်ချ”

ကျွဲကြီးက စိုးထိုက်ဆီသို့ ဆက်သွားနေသည်။

“နန်း . . . သွားပါ . . . အုန်းတောဘက်ကို ပြန်သွားပါ . . .”

စိုးထိုက်က ခင်နန်းသွေးကို လွတ်မြောက်သွားစေချင်သည်။

“မသွားဘူး . . . မောင် သတိထားပါ . . .”

စိုးထိုက်အနီး ဓားတစ်ကမ်းအထိ ကျွဲကြီး ရောက်သွားပြီ။ ဓားကိုထိုးရန် စိုးထိုက်ရင်ဘတ်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ကျွဲကြီး . . .”

ဦးအံ့ပွားက ကျွဲကြီးနောက်ဖက်မှ အပြေးရောက်လာသည်။ ကျွဲကြီး ရုတ်တရက် နောက်ဖက်သို့ အမြန်လှည့်လိုက်သည်။ ဦးအံ့ပွား လက်ထဲမှာ တစ်လံခန့်ရှည်သည့် တမာသား တုတ်တစ်ချောင်းပါသည်။

“ဪ . . . အတော်ပဲ . . . ခင်ဗျားကို အရင်သတ်မယ်။ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ် ဒီလိုဒုက္ခဖြစ်ရတာ . . .”

ကျွဲကြီးက ဦးအံ့ပွားကို မုန်းတီးစွာ ကြည့်နေသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ငါ့နာမည် အံ့ပွားတဲ့ ကျွဲကြီး . . . အံ့မှာ အပွားပါလို့ . . . အံ့ပွားခေါ်တာကွ . . . မင်းသတ်လို့ ငါမသေဘူး . . . မင်းသာသေတော့ . . .”

ဦးအံ့ပွားက လက်မှ တမာသားချောင်းနှင့် ကျွဲကြီးကို လွှဲရိုက်လိုက်သည်။ ကျွဲကြီး ငုံ့ရှောင်၍ လွတ်သွားသည်။ ဦးအံ့ပွား တုတ်ချက်က လေထဲမှာ အသံမြည်သွားသည်။

“ကဲ . . . ခင်ဗျားသေတော့ . . .”

အရှိန်လွန်၍ ဟန်ချက်ပျက်သွားသော ဦးအံ့ပွားကို ကွဲကြီးကို ဓားဖြင့် ပြေးထိုးသည်။

“ဦးအံ့ . . . သတိထား . . .”

ခင်နန်းသွေးက စိုးရိမ်စွာ သတိပေးသည်။ ဦးအံ့ပွားက မြန်မာ့ လက်ဝှေ့သမား။ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်၍ ရှောင်လိုက်သည်။ လွတ် သွားသည်။

“စိတ်ချ ကလေးရေ . . . ဦးအံ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . . မောင်စိုးထိုက်နဲ့ ကလေး ရတနာတွေယူပြီး အုန်းတောကို သွားနှင့်ပါ . . . သူ့ကို ဦးအံ့ ဖမ်းခဲ့မယ် . . .”

ဦးအံ့ပွားက ကွဲကြီးကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း ခင်နန်း သွေးကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ . . . သေစမ်းကွာ . . .”

ကွဲကြီးက အော်ဟစ်ပြောနေသော ဦးအံ့ပွားကို ဒေါသတကြီး ဓားနှင့် ပြေးထိုးသည်။

“ဖျောင်း . . .”

“အား . . .”

ဦးအံ့ပွားက ကွဲကြီး၏ ဓားကိုင်လက်ကို တုတ်ဖြင့်ဖြတ်ရိုက် လိုက်သည်။ ဓားလွတ်ကျသွားသည်။ စိုးထိုက်က ဓားကိုပြေးကောက် ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကွဲကြီးအနီးမှာပင် ဖြစ်နေ၍ ကွဲကြီးက လှံချလိုက်ပြီး ဓားကို ကောက်ယူ၍ ဦးအံ့ပွား၏ ရိုက်ချက်မှ လွတ် အောင် လှံခွေလိုက်သည်။

“ဖျောင်း . . .”

သို့သော် ဦးအံ့ပွား၏ ဒုတိယရိုက်ချက်က ကွဲကြီး၏ ကျောကို ထိသွားသေးသည်။ ကွဲကြီးကလည်း တုတ်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသွား၍ ဆောင့်ဆွဲလှ လိုက်သည်။ ဦးအံ့ပွား အရှိန်လွန်သွားရာမှ ကွဲကြီးကို အပေါ်စီးဖြင့် ခုန်အုပ်ထားလိုက်သည်။ ကွဲကြီး၏ ဓားကိုင်လက်ကို လည်း ဆုပ်ဖမ်းထားလိုက်သည်။ ဦးအံ့ပွားကို ကူညီရန် စိုးထိုက် ပြေး လာသည်။

“မောင်စိုးထိုက် အနားမလာနဲ့ . . . လွတ်အောင်နေ . . .”

ဦးအံ့ပွားက ဟန့်တားသည်။ ကွဲကြီး၏လက်မှာ စောစောက ဦးအံ့ပွား၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် နာနေသည်မို့ ဦးအံ့ပွား အတွက် ကံကောင်းသွားသည်။ ဦးအံ့ပွား၏ တုတ်က လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ညပ်နေသည်။ ကွဲကြီးက ဦးအံ့ပွားလက်မှ လွတ်အောင်ရုန်းနေသည်။ ဦးအံ့ပွားမှာ ဓားကိုင်လက်ကို မလွတ်အောင် သတိထားနေရသည်။ သို့သော် ဦးအံ့ပွားက အသက်ငါးဆယ်ကျော်၊ ကွဲကြီးက အသက် သုံးဆယ်ကျော်သာ ရှိသေးသည်။

“အား . . .”

ကွဲကြီးက အားရှိသမျှ အကုန်သုံး၍ ဦးအံ့ပွားကို ဝှူးအားဖြင့် တွန်းဖယ်ရင်း လှံခွေထွက်လိုက်သည်။ ဦးအံ့ပွား ကွဲကြီးအပေါ်မှ ဘေးဘက်သို့ ကျသွားသည်။ ကွဲကြီးက အမြန်ဆုံး ဦးအံ့ပွားအပေါ် သို့ ရောက်သွားသည်။ သို့သော် ဓားကိုင်လက်ကိုတော့ ဦးအံ့ပွား မိမိရရ ဆုပ်ထားဆဲ။ ကွဲကြီးက ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဦးအံ့ပွား၏ လည်ပင်း ကိုညှစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ဦးအံ့ပွားကလည်း သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကွဲကြီး၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားသည်။

“အား . . . အား . . .”

မာန်သွင်းသံများ နှစ်ဦးလုံးထံမှ ထွက်ပေါ်နေကြသည်။ မျက်နှာချင်းကလည်း နီးကပ်လျက်။ ဦးအံ့ပွား အခွင့်ကောင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီ။ အံ့ပွားချင်းပါ ထိအောင် အံ့ကို တင်းတင်းကျိတ်ထား လိုက်သည်။

“အား . . .”

“ခွပ် . . .”

ဦးအံ့ပွားက အပေါ်ဘက်မှ ကျွဲကြီး၏ မျက်နှာကို သူ့ ခေါင်းနှင့် တအားတိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွဲကြီး လဲကျသွားသည်။ ဦးအံ့ပွားက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကျွဲကြီးကို ဘေးဘက်သို့ အမြန်တွန်းပယ် ပြီး ကျွဲကြီးလက်မှ ဓားကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဦးအံ့ပွား . . . မလုပ်နဲ့ . . .”

ကျွဲကြီးကို ဓားဖြင့်ထိုးသတ်ရန် ရွယ်နေသော ဦးအံ့ပွား ၏ လက်ကို စိုးထိုက် ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“သူ့အပြစ်နဲ့သူ ကျခံရတော့မှာ . . . ဦးအံ့ လူသတ်မှု မဖြစ်စေနဲ့ . . .”

ခင်နန်းသွေး ပြေးသွားပြီး ဦးအံ့ပွားကို စိုးထိုက်နှင့်အတူ ထူပါသည်။ ဓားက စိုးထိုက်လက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ။ ကျွဲကြီးကတော့ လက်ဝှေ့ကျော် ဦးအံ့ပွား၏ ခေါင်းတိုက်ချက်နှင့် မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေ ပြီ။ ဦးအံ့ပွားက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြေကြီးပေါ်မှာ ကျနေသော ရတနာ အိတ်ကြီးကို သွားယူလိုက်သည်။

“ရှေ့ . . . ကလေး . . . ရတနာတွေ . . .”

ခင်နန်းသွေး လက်သို့ ပြန်ပေးသည်။ ခင်နန်းသွေးက စိုးထိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်အတူ လက်ခံချင်သော

ဆန္ဒဖြင့် စိုးထိုက် နားလည်ပါသည်။ ဦးအံ့ ပေးနေသော ရတနာထုပ်ကို ခင်နန်းသွေးနှင့်အတူ လက်ခံရယူလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၃၅)

ခင်နန်းသွေး မနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်း
ဟင်းကို ည(၆)နာရီခွဲမှ စားကြရသည်။ ခင်နန်းသွေးက ပူပူနွေးနွေးဖြစ်
အောင် နွေးပေးမည်ဟု ပြောပါ၏။ သို့သော် မနက်က ပြင်ထားသည့်
အတိုင်း စားချင်သော စိုးထိုက်၏ဆန္ဒအရ အေးစက်နေသော ထမင်း
ဟင်းများကို နှစ်ယောက်အတူ စားကြသည်။

ဆာနေချိန်လည်းဖြစ် ချစ်သူနှင့်အတူလည်း စားရသော
ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးစား၍ ကောင်းကြသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့
ခင်နန်းသွေး အခန်းမှာပင် ရတနာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြသည်။
ဤမျှ များပြားသော အဖိုးတန်ရတနာများကို မြင်ရတော့ စိုးထိုက်
မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြနေမိသည်။

“ဦးအံ သနားပါတယ်နော် . . . မောင် . . . ”

ဦးအံ့ပွားအတွက် ခင်နန်းသွေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။
ကွဲကြီးကို အုန်းတောရဲစခန်းမှ ဖမ်းပြီး စစ်ကိုင်းရဲစခန်းသို့ ပို့ရာတွင်

ကွဲကြီး၏ထွက်ဆိုချက်အရ ဒေါ်ရွှေပနှင့် ဦးအံ့ပွားကိုပါ စစ်ကိုင်း
ရဲစခန်းမှ ဖမ်းဆီးသွားသည်။

“ဦးအံ့ပွားက စိတ်ထားကောင်းတဲ့ လူနိုးလူကောင်းပါ။ ကွဲကြီး
ကိုလည်း သူပဲ ပြန်ဖမ်းပေးတာဆိုတော့ ဒီအမှုမှာ သက်သေအဖြစ်
နဲ့ လွတ်နိုင်ပါတယ်။ အဖေ့ကိုလည်း ညနေက ဖုန်းဆက်မှာလိုက်ပါပြီ။
သန်ဘက်ခါ ရောက်လာမှာပါ။ ဦးအံ့ပွားရော ဒေါ်ရွှေပရော လွတ်အောင်
ပေါ့။ မလွတ်တောင် ပြစ်ဒဏ်သက်သာအောင် အဖေ လုပ်နိုင်မှာပါ။
ဒေါ်ရွှေပလည်း ခုတော့ အမြင်မှန်ရနေပါပြီ . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . မောင် . . . ရဲတွေလာမဖမ်းခင် သူ နန်းကို
ပြောတယ် . . . တကယ်တော့ အဖိုးတန်ရတနာဆိုတာ သူနဲ့ထိုက်တန်
တဲ့လူပဲ ရတာပါတဲ့။ သူ မတော်တရား လောဘဖြစ်မိတာ သိပ်ကို
များတယ်တဲ့ . . . ”

စိုးထိုက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . မောင်နဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး . . . အဖိုးတန်
ရတနာကတော့ ဟော့ဒီ နန်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေး . . . ”

စိုးထိုက် ခင်နန်းသွေးကို ထွေးပွေ့ရန် ရှေ့သို့ တိုးလိုက်သည်။

“ခဏနော် . . . မောင်”

ခင်နန်းသွေး စိုးထိုက်ကို လက်ဖြင့်ကာ၍ ဟန့်တားရင်း
တောင်းပန်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဒီတစ်နေ့ထဲမှာ ကြုံတွေ့ရတာတွေ အားလုံးဟာ နန်းအတွက်
တုန်လှုပ်စရာကောင်းလိုက်တာ . . . ။ ရတနာတွေကိုလည်း မုန်းသွား
တယ် မောင်။ လူ့လောကကြီးကိုလည်း စိတ်ပျက်သွားတယ်။ မေမေကြီး
ပြောတာ သိပ်မှန်တယ် မောင်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန်မာနတွေထူပြော

တဲ့ လောကနွံအိုင်ကြီးဆိုတာလေ . . . နန်းတော့ ကြောက်သွားတယ်
မောင် . . . ”

ခင်နန်းသွေး၏ မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေပါသည်။

“နန်းရယ် . . မေမေကြီးက အသက်ကြီးပါပြီ။ နန်းက ခုမှ
ငယ်ငယ်လေး ရှိပါသေးတယ်။ အခုဆိုရင် အဆိုးတွေအားလုံး လွတ်
မြောက်သွားပါပြီ။ နန်းနဲ့ မောင်နဲ့အတွက်တော့ လူ့လောကဟာ နွံအိုင်
ဆိုပေမယ့် ပျားရည်နွံအိုင်လို့ သဘောထားကြတာပေါ့နော်”

ခင်နန်းသွေး စိုးရွံ့စွာနှင့် စိုးထိုက်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လျက်

. . . ။